

DE STER

89STE JAARGANG

NUMMER 5

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

MEI 1989

Eerste Presidium:

Ezra Taf Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, George P. Lee, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteur: Ann Laemmlein

Assistent-redacteur Kinderster: DeAnne Walker

Art-director: M. Masato Kawasaki

Vormgeving: Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,

Industriestrasse 21, Postfach 1566,

D-6382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1989 by Corporation of the President of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

All rights reserved

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 per year. \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U. S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A.

Jaarabonnement:

Nederland: f 29,00

België: Bfr. 500,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptiegetro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8905 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:**
„Aan u, mijn mededienstknechten”, *President Gordon B. Hinckley*
- 7 **In 's Heren tijd,** *C. Eric Ott*
- 10 **VRAAG EN ANTWOORD:**
Welke leringen in de geloofsbelijdenissen van mensen vond de Heer verfoeilijk, zoals Hij in het eerste visioen stelde? *Hoyt W. Brewster*
- 13 **LEIDRAAD VOOR HET GEZIN:**
Kinderen onderwijzen over keuzevrijheid
- 17 **Liefde volgens Hawaïaans recept,** *JoAnn Jolley*
- 23 **Portret van een bekeerlinge,** *Martha Poston*
- 25 **Vertrouwen in uw huwelijk,** *Christie H. Frandsen*
- 31 **Als u beproefd wordt,** *A. LaVar Thornock*
- 35 **ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP:**
Ieder lid een zending
- 37 **Ik word predikant,** *Robin K. Beggs*

VOOR TIENERS EN TWENS

- 41 **Het voorbeeld,** *Ouderling J. Thomas Fyans*
- 42 **Topdag in Rio,** *Teri Jenks*

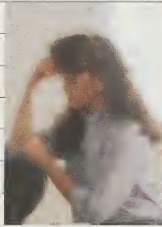
De Kinderster

- 2 **Het witte overhemd van Molisi,** *Paula J. Hunt*
- 5 **De ware kerk van Jezus Christus**
- 6 **PARTICIPATIEPERIODE:**
Wees een goede leider, *Pat Graham*
- 8 **VAN STIP NAAR STIP:**
Het vreemde paardje, *Peggie Gieszel*

Op de omslag: „De doop van Jezus” van Harry Anderson.

© The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Onze Heiland werd gedoopt door Johannes, dezelfde Johannes die in mei 1829 aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verscheen en het priester-schapsgezag voor deze verlossende verordening terugbracht.

AAN U, MIJN MEDEDIENSTKNECHTEN

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik stond eens aan de oever van de rivier de Susquehanna in de buurt van Harmony (Pennsylvania). Ik liep tussen de bomen door en daarna naar de waterkant. En ik dacht na over wat daar op 15 mei 1829 gebeurd was, en hoe bijzonder die gebeurtenis was.

Ik dacht aan de jonge Joseph Smith, toen 23 jaar. Hij

was net getrouwd met Emma Hale, en ze waren teruggegaan naar Harmony, waar haar ouders woonden. Oliver Cowdery, de schoolmeester, had Joseph bezocht en hem zijn diensten als schrijver aangeboden bij het vertalen van het Boek van Mormon; Joseph dicteerde en Oliver schreef.

In mei is het daar prachtig. Frisgroene lenteblaadjes bedekken de bomen. Hier en daar is de bloesem nog te zien. Door het smelten van de sneeuw staat het water hoog.

De twee jongemannen waren tijdens het vertalen van het oude verslag het begrip 'doop voor de vergeving van zonden' tegengekomen. Ongetwijfeld spraken zij erover, maar ze wisten er niet goed raad mee. Ongetwijfeld vroegen ze zich af wie gezag had om te dopen en hoe het gedaan moest worden. En omdat ze geen bevredigende antwoorden op hun vragen hadden, zal de een wel tegen de ander gezegd hebben: „We zullen het aan de Heer vragen.”

Ze liepen het huis uit, het erf over en de akkers eromheen en wandelden het bos in waar ze ongestoord konden bidden.

Tijdens hun gebed, zo verhaalt Oliver, hoorden ze de stem van de Verlosser. Daar moeten ze van geschrokken zijn, ze openden hun ogen. In een lichten de wolk daalde een engel neer; hij sprak tot hen.

„[Hij] zei dat zijn naam Johannes was, dezelfde die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd, en dat hij handelde op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen droegen van het Melchizedekse priesterschap.”

Hij legde zijn handen op het hoofd van de twee jongemannen en ordende hen met de woorden:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen, en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdempeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen” (LV 13).

„Hij zei dat dit Aäronische priesterschap niet de macht omvatte van oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes,” maar dat deze macht later op hen zou worden bevestigd. Toen gebood hij, dat zij gedoopt moesten worden en zei tegen Joseph dat hij eerst Oliver moest dopen en dat daarna Oliver Joseph moest dopen.

Ze liepen naar de waterkant. Ik zie het voor me: twee oprechte jongemannen die gehoor gaven aan de opdracht van een opgestaan mens. Eerst doopte Joseph Oliver door hem in het water van de rivier onder te dopelen.

Op dezelfde wijze doopte Oliver Joseph, waarna Joseph zijn handen op Oliver's hoofd legde en hem het Aäronisch priesterschap verleende, zoals Johannes

even daarvoor gedaan had. Daarna deed Oliver hetzelfde bij Joseph.

Ik denk dat twee keer ordenen niet strikt noodzakelijk was, maar dat het gedaan werd om nadruk te leggen op een belangrijk gegeven. Ze hadden het gezag al van Johannes ontvangen. Maar ze kregen de instructie dat het priesterschap na de doop verleend wordt, en de juiste volgorde werd zo vastgelegd.

Johannes gebruikte niet veel woorden bij het verlenen van dit priesterschap. Ik denk dat de meesten van ons die dit priesterschap hebben verleend, daarbij veel meer woorden gebruikt hebben. Toch zei Johannes alles wat nodig was en liet ons daarmee zien wat essentieel is.

Het gezag dat zij ontvingen was hetzelfde gezag dat Johannes gedragen had toen hij in Palestina als 'de Doper' bekend stond: de man tot wie Jezus kwam om in de Jordaan gedoopt te worden.

Deze Johannes was niet de eerste de beste. Jezus zei over hem: „Er is geen groter profeet dan Johannes de Doper” (Luc. 7:28).

Er zit ook een diepere betekenis achter het feit dat Johannes zijn handen op het hoofd van Joseph en Oliver plaatste. Dit is de eerste keer dat dit zo gebeurde in de geschiedenis van de herstelling van het evangelie. Ik vind het zeer belangrijk dat hij, een opgestaan mens, zijn handen, die een deel van zijn lichaam vormen, plaatste op het hoofd van de jongemannen die deze gave ontvingen. Het verlenen van goddelijk gezag is ook iets fysieks. Het is alsof het gezag, bij gebruik van de juiste woorden, overgaat van de persoon die het bezit naar de persoon die het ontvangt, en wel door de handen van de een naar het hoofd van de ander.

Daarna zei Johannes: „Aan u, mijn mededienstknechten”. Merk op dat hij niet zei: „Aan jullie, jongemannen”, of „aan jullie, jongens” of iets dergelijks. Nee, hij zei: „Aan u, mijn mededienstknechten”. Hij beschouwde hen als zijn gelijke. Bij die belangrijke gebeurtenis liet hij duidelijk zien dat in de kerk niet de een meester en de ander dienaar is, maar dat allen die het priesterschap dragen mededienstknecht zijn van de eeuwige God, van wie alle gezag komt. Of iemand arm of rijk is, lichamenlijk sterk of zwak, een donkere

huidskleur heeft of een lichte, groot of klein is, veel gestudeerd heeft of betrekkelijk weinig zoals Joseph – als het gaat om goddelijk gezag is dit alles onbelangrijk. Waar het om gaat is dat men het gezag waardig is. Die eerste woorden van Johannes zijn enorm belangrijk: „mijn mededienstknechten”. In de geschiedenis van het herstelde evangelie zijn er geweldige mannen geweest die slechts weinig of geen wereldse goederen bezaten, betrekkelijk weinig onderwijs genoten hadden of geen imposant voorkomen hadden. Wat telde was dat ze waardig waren om Gods priesterschap te dragen en uit te oefenen.

Vervolgens zei Johannes: „in de naam van de Messias”. Ook daarmee werd een handelwijze voor deze bedeling vastgelegd, hoewel we nu een iets andere formulering gebruiken; wanneer we priesterschapsverordeningen verrichten, zeggen we gewoonlijk niet „in de naam van de Messias”, maar „in de naam van Jezus Christus”. We mogen nooit vergeten dat we alles wat we als priesterschapsdrager doen, in de heilige naam doen van Jezus Christus, de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van de wereld; als priesterschapsdrager staan we in zijn dienst.

De naam van Jezus Christus is heilig en mag alleen met de grootste eerbied gebruikt worden. Oneerbiedig gebruik ervan is een zeer ernstige zonde. Het is de heilige, goddelijke naam van de kerk. Hij is anders dan alle andere namen, omdat hij de naam is van degene, die anders was dan alle andere mensen. Hij kwam op aarde als zoon van een sterfelijke moeder en de Eeuwige Vader. Door zijn goddelijke kracht overwon Hij de dood, stond Hij op uit het graf en bracht Hij redding aan de hele mensheid.

Gebruik de naam van de Heer nooit ijdel, in welke situatie dan ook. Houd hem altijd heilig en gebruik hem met ontzag.

Daarna zei Johannes dat hij het priesterschap van Aäron verleende; Aäron, aan wie deze wonderbaarlijke autoriteit en macht ook gegeven was. En vervolgens: „dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen”. Wat zijn sleutels? Ze symboliseren het gezag om bepaalde wonderschone zegeningen te ontsluiten en beschikbaar te maken, waaronder de „bediening van engelen”.

Vervolgens zei Johannes: „in de naam van de Messias“. Ook daarmee werd een handelwijze voor deze bedeling vastgelegd. We mogen nooit vergeten dat we alles wat we als priesterschapsdrager doen, in de heilige naam doen van Jezus Christus, de Zoon van God.

Elke jongen die het Aäronisch priesterschap draagt, heeft recht op de bediening van engelen als hij goed leeft. Dat wil zeggen dat hij een beroep kan doen op Gods macht om bescherming, leiding, troost en kracht. Ik geloof niet dat Johannes lege woorden gebruikte toen hij over de bediening van engelen sprak. Nee, hij verleende toegang tot een kostbare hulpbron, een hulpbron die beschikbaar is voor de priesterschapdraggers mits ze die zoeken en ervoor leven.

Toen sprak hij over het evangelie van bekering. De Heer heeft aan het begin van deze bedeling duidelijk gesteld dat we geen belangrijker opdracht hebben dan mensen aansporen zich te bekeren. Dat betekent gewoon dat we hen aanmoedigen het kwade te verwerpen, zich daarvan af te wenden en hun leven in overeenstemming te brengen met de waarheid van het eeuwige evangelie. Ik hoop dat alle jonge priesterschapdraggers van plan zijn op zending te gaan en dat ze daar de kans voor krijgen. Ik hoop dat als ze op zending zijn, zij zich vooral zullen concentreren op het prediken van bekering. Dat betekent dus niet dat ze de mensen enkel maar zeggen dat ze zich moeten bekeren. Nee, dat betekent dat ze het evangelie zodanig onderwijzen dat zij die hen horen hun leven willen veranderen, hun zonden uit het verleden willen afwerpen en die voortaan willen verzaken.

Johannes zei verder tegen Joseph en Oliver dat hij hen met dit priesterschap het gezag gaf om te dopen door onderdompeling voor de vergeving van zonden.

In latere openbaringen legde de Heer uit dat de doop een symbool is van dood, begraving en daarna opstaan om een nieuw leven te beginnen. Wat is het prachtig dat zonden uit iemands verleden vergeven kunnen worden, ja, uitgewist; we kunnen rein en genezen en aannemelijk voor de Heer uit het doopwater komen om ons leven opnieuw in te richten, vastbesloten om niet meer te zondigen.

Niemand op aarde kan deze verordening met gezag verrichten zonder het priesterschap te hebben ontvangen.

Is het dan vreemd dat we elke lente op of rond 15 mei de herstelling van het Aäronisch priesterschap herdenken? We horen dit te doen. Het herinnert ons eraan dat het gezag van God weer op aarde is; het was

van de aarde weggenomen en werd teruggebracht met de belofte dat het bij ons zal blijven.

Ik ken dat gezag en heb het in werking gezien, ik heb de stem van de Geest gehoord en daarom getuig ik dat dit alles waar is, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. Het priesterschap van Aäron werd aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verleend door een opgestaan mens: Johannes de Doper.
2. Johannes gaf aan Joseph en Oliver hetzelfde priesterschapsgesag dat hij zelf droeg toen hij lang geleden de Heiland doopte.
3. Dankzij de herstelling van het Aäronisch priesterschap kunnen we gedoopt worden; de doop is een teken dat we onze oude levensstijl verwerpen en een leven willen leiden dat God behaagt.

Wenken voor de bespreking

1. Vertel hoe u denkt over de herstelling van het priesterschap in deze bedeling. Vraag de gezinsleden te vertellen hoe zij denken over het priesterschap.
2. Staan er in dit artikel teksten of citaten die iemand hardop voor kan lezen en die besproken kunnen worden?
3. Zou deze discussie beter verlopen als u er van tevoren over sprak met het gezinshoofd? Is er een boodschap van de quorumpresident of de bisschop?

IN 'S HEREN TIJD

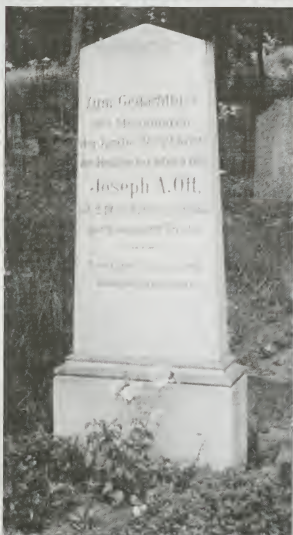
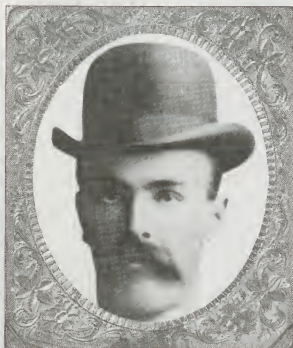
C. Eric Ott

In 1895 werd Joseph Alma Ott, de broer van mijn grootvader, de eerste zendeling uit het stadje Tropic, in het zuiden van Utah. Hij was de derde zoon van David Benton Ott en Hannah Normington, beiden sterke pioniers die veel bijgedragen hebben tot de transformatie van de woestijengebieden in Zuid-Utah tot boerderijen en weidegrond.

De zendingsooproep naar Duitsland kwam enkele weken nadat de 25-jarige Joseph in de tempel in St. George (Utah) getrouwd was met Elizabeth Jolley. Zoals zovelen in die tijd liet Joseph alles achter dat hij kende en allen van wie hij van hield en ving de lange reis naar Europa aan.

Het viel slecht uit, want tragiek was ouderling Otts eerste en enige zendingscollaga. Toen hij in Duitsland van boord ging, gleeed hij uit en viel in het koude water. Het was ijzig winterweer en door water en kou werd hij ziek. Zijn gezondheid ging heel snel achteruit en nog geen maand na zijn aankomst in het zendingsveld, stierf Joseph. Hij werd begraven in Dresden, dat nu in de Duitse Democratisch Republiek ligt. Het enige waardevolle bezit dat door de plaatselijke autoriteiten teruggestuurd werd, was een gouden horloge; mijn grootvader en later ook mijn vader droegen het beiden bij zich op hun zending.

Het nieuws van ouderling Otts dood verpletterde de familie. Joseph gestorven, zijn leven verspilld, zijn lichaam in een ver land begraven. Elizabeth, die enkele

weken als jonge bruid vrolijk gedanst had, was nu een treurende weduwe. De vader van Joseph rouwde zoals eens Jakob gerouwd had toen hij dacht dat zijn Joseph door de klauwen van wilde dieren verscheurd was.

De tijd en hun geloof heelden wel de ergste wonden, maar het verhaal van de noodlottige zending hield van geslacht op geslacht doorgegeven.

In Duitsland werd ouderling Otts nagedachtenis door de heiligen in ere gehouden. Kort na zijn dood hielden de president van het Europese zendingengebied en verschillende ouderlingen een korte dienst op het kerkhof en wijdden zij het graf in. Op het graf werd een gedenkteken opgericht, uit plaatselijke bijdragen betaald. Het was van wit marmer, 1,60 meter hoog en droeg als opschrift:

Ter gedachtenis aan de zending
van

De Kerk van Jezus Christus
van de
Heiligen der Laatste Dagen

Joseph A. Ott

Geboren 12 dec. 1870 te Virgin
City, Utah

Gestorven 10 jan. 1896 te Dresden

Aan hem gewijd door zijn
medegelovigen

De Duitse heiligen zonden een
grote foto van het graf en het ge-

denkten aan de familie Ott. Vele jaren hing die op een opvallende plaats in het huis van Josephs ouders en later in het huis van zijn zuster. Enige jaren na zijn dood bood de kerk aan de overblijfselen van Joseph naar huis te zenden opdat ze in zijn geboorteplaats begraven konden worden. Na er goed over nagedacht te hebben, besloot de familie echter het stoffelijk overschot in Duitsland te laten, in het land waar zijn zending zo tragisch eindigde, nog voor die begonnen was.

Een stralend licht

Maar, hoe vreemd het ook klinkt, Joseph Otts zendingswerk hier op aarde was nog niet voorbij. In 1908 bezocht een vrouw, Maria Strauch, regelmatig het kerkhof van Dresden om het graf van een familielid te verzorgen.

Tijdens een van deze bezoeken zag Maria een soort licht op een van de graven schijnen. Ze werd nieuwsgierig en ging op onderzoek uit. Bij het bewuste graf aangekomen, ontdekte ze dat daar een zending, Joseph Ott geheten, begraven lag.

Maria was verbaasd over wat ze gezien had. Wat betekende het? Wie was die man? Waardoor was haar aandacht naar zijn graf getrokken? Het antwoord op deze vraag werd haar ingegeven: ze moest meer te weten komen over de kerk die op de grafsteen vermeld stond.

Er woonden in Duitsland rond de eeuwwisseling niet veel leden van De Kerk van Jezus Christus

De waarde van een zending of een leven kan alleen bepaald worden aan de hand van het tijdschema van de Meester.

van de Heiligen der Laatste Dagen. Maar Maria Strauch deed zorgvuldig navraag en vond de plaatselijke gemeente van de kerk. Met vreugde nam ze de boodschap van het evangelie aan en ze werd gedoopt. Haar man Herman volgde een jaar later en op den duur werden veel van hun dertien kinderen gedoopt.

Maria's nakomelingen hebben sindsdien hard gewerkt aan de groei van de kerk in Duitsland. Een van haar zonen, Herman Karl Strauch, vervulde in de jaren twintig een zending in eigen land. Het licht van het evangelie brandde helder in het gezin Strauch en werd door twee wereldoorlogen en de verdeling van Duitsland niet uitgedoofd.

Onverwachte bezoekers

Op een middag begin 1988 zat ik in mijn kantoor op het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah) te werken, toen ik onverwacht bezoek kreeg van een zendingenechtpaar. Op hun naamplaatjes stonden de namen Roman en Hella Smith.

Zuster Smith zei dat mijn naam op de deur haar opgevallen was en dat ze de ingeving had om met mij te spreken. Ze vroeg of ik iets wist over een zending met de naam Ott die vele jaren geleden naar Duitsland was gegaan en daar was gestorven. Ik dacht meteen aan oudoom Joseph. Ik noemde zijn naam en vertelde kort onder welke omstandigheden hij in Duitsland was gestorven.

Even aarzelde zuster Smith. Toen vertelde ze, met toenemend enthousiasme, het verhaal van Maria Strauch: haar bezoeken aan het kerkhof; het licht dat op het graf van Joseph scheen; en de bekerings van Maria en haar gezin. Toen zei Hella Smith dat zij een kleindochter was van Maria Strauch. Haar moeder, Ghemela Strauch Ulpts, was het dertiende kind van Herman en Maria Strauch. Hella was geboren en ge-

togen in Dresden, maar in 1955 was ze uit Oost-Duitsland weggegaan en uiteindelijk met haar moeder, die ondertussen weduwe was geworden, en haar broer Henry in de Verenigde Staten terecht gekomen. Als zending keerden haar man en zij nu terug naar Duitsland.

Toen onze verhalen die dag zo mooi in elkaar pasten, zaten zuster Smith en ik stil bij elkaar, genietend van het prettige gevoel dat over ons gekomen was. „Broeder Ott,” zei ze, „achteraf is uw oudoom Joseph toch een succesrijk zending gebleken.”

Het verhaal van Maria Strauch heeft vreugde gebracht in het leven van vele mensen. Mijn familie heeft troost geput uit het feit dat uit de zending van Joseph Ott toch iets goeds voortgekomen is, alsof een langdurige ziekte nu genezen was. Wat mij betreft heeft het andere stuk van het verhaal niet alleen troost en bemoediging gebracht, maar ook begrip. Over zendingswerk en over het leven denk ik nu totaal anders dan vroeger.

In mijn werk voor de kerk heb ik dikwijls zendingen beoordeeld. Zoals velen was ook ik geneigd hun succes alleen af te meten aan het aantal dopelingen tijdens hun zending en aan andere kortzichtige maatstaven voor produktiviteit.

Nu beseef ik dat vele gebeurtenissen niet beoordeeld kunnen worden in de beperkte context die wij kunnen overzien. Er zal altijd een Abinadi of een Joseph Ott zijn wiens werk pas later vrucht draagt. Gods doeleinden gaan verder dan het ogenblik; de dag van de Heer is langer dan de onze en de waarde van een zending of van een leven kan alleen bepaald worden aan de hand van het tijdschema van de Meester. □

Broeder Ott is hoofd van de afdeling evaluatie en onderzoek aan het Opleidingsinstituut voor zendingen te Provo (Utah) en bisschop van de Wijk Orchard 3 in de Ring Orem Utah East.

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Welke leringen in de geloofsbelijdenissen van mensen vond de Heer verfoeilijk, zoals Hij in zijn eerste visioen stelde?

*Hoyt W. Brewster
is hoofd van de afdeling
Melchizedeks priesterschap
van de kerk.*

De profeet Joseph Smith heeft minstens vier keer een verslag geschreven of gedictieerd van zijn ervaringen tijdens het eerste visioen. Slechts een van deze vier, een kort verslag dat in 1835 door Warren Cowdery geschreven werd, maakt geen melding van valse geloofsbelijdenissen die toen onder de mensen gepredikt werden. (Zie Milton V. Backman jr. *Joseph Smith's First Vision*, Salt Lake City: Bookcraft, 1980.)

In een verslag dat de profeet Joseph in 1832 aan Frederick G. Williams dicteerde, zegt hij dat de Hemelse Vader hem zei dat „de wereld zich in deze tijd in zonde wentelt en niemand het goede doet.“ Verder zei de Heer: „Zij genaken Mij met hun lippen, maar houden hun hart verre van Mij.“ (Backman, *First Vision*, blz. 157.)

Het verslag dat nu in de Parel van grote waarde staat, werd geschreven in 1838. Volgens dit verslag vroeg de jonge Joseph aan de Godheid „welke van al de sekten de waarheid bezat“. De Zoon van God antwoordde dat ze „alle ongelijk [hadden]; (. . .) dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren; dat die belijders allen verdorven waren; dat zij

„Mij met hun lippen [genaken], maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van“ (JS-G 18-19).

In het verslag uit 1842, dat bekend is geworden als de Wentworthbrief, schreef de profeet: „Twee verheerlijkte personen (. . .) vertelden me dat alle godsdienstige richtingen in onjuiste leerstellingen geloofden, en dat geen ervan door God als zijn kerk en koninkrijk erkend werd.“ (Backman, *First Vision*, blz. 169.)

Uit deze verslagen van wat de profeet in het heilige bos beleefde op die voorjaarsmorgen in 1820, blijkt zonneklaar dat God de Vaders en zijn Zoon zeer misnoegd waren over de leerstellingen van de kerken.

Een belangrijke reden voor dit misnoegen was waarschijnlijk dat de voorschriften van mensen geen zaligmakende kracht bezitten. De apostel Paulus heeft lang geleden al gezegd dat er hachelijke tijden zouden aanbreeken, waarin vele afvallige, door mensen verzonnen praktijken, de overhand zouden krijgen. Hij waarschuwde ervoor dat de predikers van zulke praktijken „een gedaante van godzaligheid“ zouden hebben maar „de kracht er van“ zouden verloochenen. Hij vermaande: „Houd ook dezen op een afstand“ (2 Tim. 3:5; zie ook JS-G 19).

Elk geloof of voorschrift, elke leerstelling, filosofie, praktijk of verordening die opzettelijk of onopzettelijk mensen afhoudt van de zaligmakende kracht van Christus en van zijn evangelie, is een gruwel. In deze zin mist alles godzaligheid wat ook maar in het minst afwijkt van waarheid en Gods autoriteit; dat moeten we op een afstand houden.

De Heer openbaarde de profeet Joseph Smith dat de macht der goddelijkheid zich in de verordeningen van het priesterschap openbaart. „ . . . zonder de verordeningen ervan, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard“ (LV 84:20-21).

Evangelieverordeningen die alleen naar uiterlijke vorm lijken op de verordeningen die de Godheid als noodzakelijk voor zaligmaking ingesteld heeft, maar die het goddelijk gezag van het priesterschap missen, zijn niet aannemelijk voor God en hebben dan ook niet

de kracht om zielen te redden. Sterker nog, ongeacht hoe oprecht de bedoelingen van iemand ook mogen zijn bij het verrichten of ontvangen van een evangelieverordening, als zo'n verordening verricht wordt zonder door God erkend gezag, heeft die geen reddende kracht.

In dat geval wordt Gods werk, „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Moz. 1:39), belemmerd. En alles wat Gods werk belemmert, opzettelijk of niet, is een gruwel.

Ouderling John A. Widtsoe zegt het volgende over de gruwelen waarover in het eerste visioen gesproken wordt:

„Jezus zei tegen Joseph dat alle kerken het verkeerd voor hadden en dat hun geloofsbelijdenissen een gruwel in zijn oog waren; dat de belijders ervan allen verdorven waren. Deze verklaring is dikwijls als kwetsend ervaren. Zij hoeft ons echter niet te verbazen als we bedenken dat Joseph op zoek was naar de waarheid. Hij twijfelde. *Elke onwaarheid is verfoeilijk*. Reinig de wereld van onwaarheid en zij zal een beter oord zijn. De bedienaars zelf waren niet persé verdorven; maar omdat ze onwaarheden predikten en beleden, waren het verdorven leraars. Er bestaat een groot verschil tussen iemand die misleid is en iemand die opzettelijk onwaarheid onderwijst. Wat de Heiland zei moet niet verkeerd begrepen worden. Alleen waarheid is heilig; als die geweld wordt aangedaan of veranderd, worden diegenen die dat doen verdorven en verfoeilijk.” (Joseph Smith – *The Significance of the First Vision*, „*The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, deel 1, Logan (Utah): Institute of Religion 1966, blz. 28; cursivering toegevoegd.)

De Schriften raden ons terecht aan geen acht te slaan op „verdichtfels en geboden van mensen, die zich van de waarheid afkeren” (Titus 1:14).

De heiligen der laatste dagen willen niemand kwetsen door geloof of onware inzichten van anderen gruwelen te noemen. Maar we kunnen niet anders dan onverbiddelijk aan de waarheid vasthouden. Er is slechts „*één* Here, *één* geloof, *één* doop” (Ef. 4:5, cursivering toegevoegd).

Wij erkennen dat er veel goeds in de wereld tot stand wordt gebracht door de oprechte en ijverige

inspanningen van leraars en predikanten van andere geloofsrichtingen. Sidney Rigdon bijvoorbeeld was predikant in een andere kerk voor hij het herstelde evangelie van Jezus Christus leerde kennen. Nadat hij bekeerd was, zei de Heer tot hem: „... mijn dienstknecht Sidney: Ik heb u en uw werken gadeslagen. Ik heb uw gebeden verhoord, en u voor een groter werk voorbereid” (LV 35:5).

Klaarblijkelijk had Sidney Rigdon in zijn vroegere ambt goed werk verricht, maar was hij in staat, nadat hij het herstelde evangelie aanvaard had en het door God herstelde priesterschap had ontvangen, zich aan een „groter werk” te zetten, namelijk de openbaringen van God te onderwijzen en de zaligmakende verordeningen van het evangelie te bedienen.

Zij die naar gerechtigheid streven, waaronder veel predikanten van andere kerken, behoren tot de eerzame mannen en vrouwen op aarde. Toch is ons geopenbaard dat ook de „*eezame mensen*” de verhoging in het celestiale koninkrijk niet zullen bereiken als zij de beginselen en zaligmakende verordeningen van het evangelie van Jezus Christus niet aanvaarden, en men kan die alleen aanvaarden door middel van zijn herstelde kerk (zie LV 76:75-78).

Rechtschapenheid en goede bedoelingen zijn niet genoeg om zielen in Gods celestiale koninkrijk te brengen. Ook de Heiland maakte onderscheid in zegeningen, want Hij zei: „Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt als rechtvaardige, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen” (Matt. 10:41).

Als iemand de leringen navolgt van een eerzaam en rechtvaardig predikant, die geen bevoegdheid heeft de zaligmakende verordeningen van het evangelie te bedienen, zal hij de beloning ontvangen van deze rechtvaardige man maar niet zijn volledige zaligheid. Keer op keer beklemtoont de Heer de noodzaak van bepaalde verordeningen om zalig te kunnen worden (zie Joh. 3:5; LV 132:18-19).

Door verkeerde denkbeelden en onbevoegd verrichte verordeningen te verwerpen, veroordelen we anderen niet. Wij erkennen dat er goede, keurig levende en oprechte mensen zijn in alle kerken. Ouderling James E. Talmage merkt hierover op: „Als we zeggen dat de

Heer geen behagen scheidt in die kerken, bedoelen we niet dat Hij geen behagen scheidt in de leden ervan (. . .) De kerk op zich kan geheel verdorven zijn vanwege haar verkeerde leerstellingen, en toch kunnen er in die kerk mensen zijn die goed hun best doen.” (Oktoberconferentie 1928.)

Ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf Apostelen stelt:

„We weten dat er goede, eerbare, nederige mensen zijn in vele kerken, in christelijke en andere geloven. Daarentegen zijn er zogenaamde heiligen der laatste dagen die niet waardig zijn omdat zij zich niet aan hun verbonden houden.

Maar het is geen kwestie van de individuele leden te vergelijken (. . .)

„Een goed gedrag zonder de verordeningen van het evangelie zal de mensheid noch verlossen noch verheerlijken; verbonden en de verordeningen zijn absoluut noodzakelijk. Van ons wordt verlangd dat wij de leerstellingen onderwijzen, ook de minder populaire.” (Oktoberconferentie 1985.)

We vragen niemand de waarheden die ze nu bezitten, prijs te geven. Ons enige verlangen is de volledige waarheid van het evangelie van Jezus Christus aan alle mensen bekend te maken, zodat iedereen de zaligmakende kracht ervan kan ontvangen.

Bij het verbreiden van deze boodschap doen we er goed aan de raadgevingen van twee dienstknechten van God in gedachten te houden. De Nephitische profeet Alma raadde zijn zoon aan: „Gebruik vrijmoedigheid, doch geen aanmatiging” bij het prediken van Gods woord (Alma 38:12).

Ook de woorden van de apostel Paulus dienen in mond en hart van alle heiligen der laatste dagen te zijn: „Want ik schaam mij het evangelie niet, want hier is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft” (Rom. 1:16).

We verklaren vrijmoedig dat de voorschriften van mensen slecht zijn in Gods oog, maar tegelijkertijd erkennen we nederig dat we de heilige plicht hebben om anderen te vertellen over de volheid van het evangelie, en om allen uit te nodigen tot Christus te komen. Als

we minder doen, komen we onder veroordeling te staan. Het zou een gruwel voor de Heer zijn de waarheid te bezitten, de zaligmakende verordeningen te kunnen verrichten, en dan onwillig te zijn dat alles met anderen te delen.

Nog een laatste gedachte over waarheid en gruwel. Wie deel uitmaakt van het koninkrijk van Christus op aarde en de reddende verordeningen van het evangelie door het juiste priesterschapsgeslag ontvangen heeft, mag niet zelfgenoegzaam of zelfvoldaan zijn over dit lidmaatschap. De Heer zelf heeft gezegd dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem [is], waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk” (LV 1:30).

Lid zijn van Gods kerk hier op aarde garandeert geen verhoging later in zijn koninkrijk. Men moet de heilige verbonden naleven die met God gesloten zijn en altijd ernaar streven zijn wil te doen. Verordeningen die met het juiste gezag zijn verricht, zijn essentieel voor de verhoging, maar gehoorzaamheid aan de geboden en verbonden die deel uitmaken van die verordeningen, is dat evenzeer.

Als we eenmaal het enge en smalle pad betreden hebben, zo zegt een profeet uit vroeger tijd, moeten we „standvastig in Christus voorwaarts streven”. De Vader belooft het eeuwig leven als „gij voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe” (2 Ne. 31:19-20).

Het maakt weinig uit of we verfoeilijke geloofsbelijdenissen volgen of ware leerstellingen prijsgeven. Beide alternatieven ontberen zaligmakende kracht en het eindresultaat is ook hetzelfde: men gaat zijn verhoging niet in.

„Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet? (. . .)

„En wie of wat (. . .) zich niet aan wetten onderwerpt, doch zich boven de wet tracht te stellen, en in zonde wil verblijven, kan niet door wetten worden geheiligd, noch door barmhartigheid, gerechtigheid of oordeel” (LV 88:33, 35). □

KINDEREN ONDERWIJZEN OVER KEUZEVRIJHEID

Alle mensen hebben het recht om te kiezen tussen goed en kwaad. Deze keuzevrijheid is eeuwig en even belangrijk voor onze vooruitgang als geloof en bekering. Wijzen president Marion G. Romney heeft gezegd dat „de vrijheid en het vermogen om te kiezen en te handelen (. . .) het meest waardevolle erfgoed van de mens is (. . .) buiten het leven zelf”. (Aprilconferentie 1976.)

Het beginsel keuzevrijheid is zo belangrijk dat er in ons voorsterfelijk bestaan al een grote strijd plaatsvond om het behoud ervan. Onze Hemelse Vader en Jezus Christus wilden dat we in staat zouden zijn om zelf te bepalen of we volgens hun geboden zouden leven. Lucifer zou ons die mogelijkheid ontnemen hebben (zie LV 29:36; Moz. 4:1-4; Abr. 3:22-28).

Daarom hebben ouders de taak hun kinderen te leren hoe belangrijk keuzevrijheid is en hoe ze die op verantwoorde wijze kunnen gebruiken.

Wat is keuzevrijheid?

De Schriften stellen vast dat keuzevrijheid vier essentiële zaken omvat: wetten, tegenstellingen, kennis en onafhankelijkheid. (Het hele tweede hoofdstuk van 2 Nephi is gewijd aan het verband tussen deze vier factoren.)

Wetten. Er moeten bepaalde regels of geboden zijn om te onderhouden, anders hebben we niets aan keuzevrijheid. Dat is één reden waarom onze Hemelse Vader en Jezus Christus ons wetten gegeven hebben. Gehoorzaamheid aan deze wetten brengt zegeningen; ongehoorzaamheid leidt tot negatieve gevolgen (zie LV 130:20-21).

Tegenstellingen. De profeet Lehi leerde dat keuzevrijheid niet kan bestaan tenzij er een keuze gedaan kan worden tussen tegenstellingen (zie 2 Ne. 2:11). En al is niet elke keuze in het leven een kwestie van juist of verkeerd, uiteindelijk zullen we toch tussen goed en kwaad moeten kiezen. Er zijn tegengestelde machten die ons hun kant op willen trekken, maar de beslissing is aan ons.

Kennis. Om een verstandige keuze te kunnen doen, moeten we weten wat de alternatieven zijn en wat hun

gevolgen zijn. We leren steeds beter kiezen naarmate we gaan beseffen wat de gevolgen van elke keuze zijn.

Met wat eenvoudig aanschouwelijk onderwijs kunnen we jonge kinderen dit duidelijk maken. Schrijf in grote letters een serie opdrachten op papierstroken. Doe ze in een doos of leg ze op een schaal en laat de kinderen geblinddoekt een strookje uitkiezen. Laat ze daarna kiezen zonder blinddoek. Vraag op welke manier ze eerder zullen trekken wat ze graag willen. Wijs op het volgende: *misschien* krijg je wat je wil als je niet kijkt, maar de kansen op tevredenheid zijn veel groter als je ziet en weet wat je kiest.

Onafhankelijkheid. Er kan geen keuzevrijheid bestaan zonder een zekere mate van onafhankelijkheid of vrijheid om te handelen; dit is nodig om de keuzen die we gedaan hebben, gestalte te geven. Het aantal keuzemogelijkheden is uiteraard niet onbeperkt. Ieders keuzevrijheid wordt begrensd door zijn omstandigheden. We kunnen bijvoorbeeld niet veranderen dat we daar en daar geboren werden of dat we die en die persoon zijn.

Zo kunnen we ook niet oneerlijk zijn en toch verwachten welkom te zijn in Gods koninkrijk. Die zegen is alleen voor eerlijke mensen weggelegd. Aan ware onafhankelijkheid of vrijheid om te handelen gaat verantwoordelijkheid vooraf.

*Michael,
Papa wil even
wat over
bidden
vertellen.*

Naarmate de vrijheid om te kiezen en te handelen toeneemt, neemt ook de verantwoordelijkheid toe.

De vrijheid kan daarentegen afnemen door het doen van onverantwoordelijke keuzen. Als een leerling bijvoorbeeld niet wil studeren en op de middelbare school onvoldoendes haalt, kan hij niet verder studeren op de universiteit. Wie het woord van wijsheid niet wil naleven, kan verslaafd raken aan alcohol, drugs of tabak. Wie de wet overtreedt, verliest zijn vrijheid en belandt in de gevangenis. Zo verliezen zij die Gods wetten verbreken, ook bepaalde vrijheden.

Elk besluit om iets te doen – of niet te doen – heeft gevolgen. Het staat ons vrij om te kiezen, maar het staat ons niet vrij de gevolgen te kiezen. Bij het gebruik van onze vrije wil kunnen we nooit de ogen sluiten voor de gevolgen. Sommige gevolgen zijn zichtbaarder dan andere. Dat is een van de redenen waarom de Schriften, profeten en persoonlijk gebeden zo belangrijk zijn. „Als we de Schriften in hart, geest en ziel bij ons hebben, kunnen we alles eraan toetsen; we kunnen er alles mee beoordelen.” (Arthur Henry King, *The Abundance of the Heart*, Salt Lake City: Bookcraft, 1986, blz. 129.)

Soms moeten we besluiten te gehoorzamen aan datgene wat God van ons vraagt, zonder te weten wat er uit voortkomt, in het volle vertrouwen dat de gevolgen ons ten goede komen.

De vrije wil leren gebruiken

Ons voorbeeld is de beste manier waarop wij, ouders, onze kinderen leren hun keuzevrijheid goed te gebruiken. Als wij ervoor kiezen het evangelie na te leven, laten we onze kinderen duidelijk zien hoe zij hun keuzevrijheid moeten gebruiken. Maar voorbeeld alleen is meestal niet voldoende. Ze zullen nog meer van ons voorbeeld leren als we hen vertellen over beslissingen die wij genomen hebben, hoe we ons daarbij voelen en welke zegeningen we ervoor ontvingen.

We moeten onze kinderen begeleiden in het gebruik van hun keuzevrijheid, altijd voorzichtig – met liefde, zonder dwang. Driejarige Michael had net z'n pyjama aan toen hij tegen z'n vader zei: „Wil nie bidden.”

Zijn vader werd niet boos en probeerde hem ook niet te dwingen. Hij zette Michael rustig op zijn knie en zei: „Michael, Papa wil even wat over bidden vertellen.” Hij vertelde over de goede dingen waar hij Vader in de hemel voor wilde bedanken; hij zei dat hij zich heel fijn voelde als hij Hemelse Vader vroeg om voor hem te zorgen. Al gauw begon Michael dingen op te noemen die hij ook leuk vond. Even later sprong hij van zijn vaders knie en zei: „Samen bidden, Papa.”

De vader bracht op een kinderlijke maar oprechte manier over hoe hij dacht over gebed – elk godsdienstig en ander nuttig gegeven had zo besproken kunnen worden; het kind voelde liefde, zowel voor hem als voor zijn Hemelse Vader.

Als een kind een goede keuze gedaan heeft, zal een oprecht compliment hem aanmoedigen volgende keer weer goed te kiezen. Als we opletend reageren, zullen onze kinderen beseffen dat we het belangrijk vinden dat ze hun keuzevrijheid goed gebruiken en dat we erop vertrouwen dat ze goede beslissingen zullen nemen. Hoe gericht het compliment, hoe meer ze erdoor geleid worden: „Dat je met je geld die schoenen gekocht hebt in plaats van speelgoed, was heel verstandig.” Of: „Wat goed dat je bij dat dienstbetoonproject in de kerk geholpen hebt, terwijl er voetballen op tv was.”

Zoals altijd met opvoeden is de positieve aanspreking en de warme liefde die we onze kinderen geven, krachtiger dan welke straf ook. Als straf echt noodzakelijk is, moeten we uitleggen waarom een bepaalde keuze niet goed was, zonder te overdrijven. Het is schadelijk en afbrekend om keer op keer de gevolgen op te halen van een minder goede keuze, of de rampzalige woorden te gebruiken: „Ik heb toch gezegd dat dat zou gebeuren!” Een kind verliest dan heel gemakkelijk zijn zelfvertrouwen en wordt bang zijn keuzevrijheid te gebruiken.

De gevolgen van keuzevrijheid

Hoe eerder we een juist gebruik van keuzevrijheid onderwijzen, hoe beter. Zelfs jonge kinderen kunnen al heel vroeg leren een bepaalde keuze en de gevolgen ervan naar waarde te schatten. Simpele spelletjes kun-

nen kinderen soms aan het denken zetten. Een zo'n spelletje heet „Wat gebeurt er als . . .?“ Je verzint een bepaalde handeling en vraagt dan wat de gevolgen zijn. Bijvoorbeeld:

- Wat gebeurt er als Jelle altijd de weg oploopt zonder beide kanten op te kijken?
- Wat gebeurt er als Mia besluit dat ze niet meer naar de zondagsschool gaat?

Of belicht een gegeven van zowel de positieve als de negatieve kant:

- Wat gebeurt er als Ronald zich vast voorneemt om nooit het woord van wijsheid te overtreden?
- Wat gebeurt er als Ronald besluit een paar alcoholische drankjes te proberen met zijn vrienden?

Laat de kinderen zoveel gevolgen spuien als ze kunnen, dan wordt het een doelmatige leerervaring. Dit mag geen tijd worden om te preken, maar een tijd om na te gaan of onze kinderen gevolgen kunnen overzien, en hen te helpen zich bewust te worden van gevolgen.

Naast spelletjes, lessen en gesprekken, kunnen onze kinderen veel over keuzevrijheid leren door de gevolgen van hun eigen beslissingen te voelen of te ervaren. Als we hen voortdurend voor de gevolgen van minder goede keuzen willen beschermen, gaan ze verwachten dat dat hun hele verdere leven zal gebeuren. Er zijn vele manieren waarop we onze kinderen de gevolgen van hun besluit kunnen laten ervaren, zonder dat er sprake is van lichamelijk of geestelijk gevaar.

Als een dochter wekenlang een werkstuk voor zich uit schuift en de avond voordat ze het in moet leveren plotseling in huilen uitbarst en ons om hulp vraagt, moeten we haar aan het verstand proberen te brengen dat het te laat is voor onze hulp, en waarom. We kunnen haar ook uitleggen dat we eigenlijk vinden dat ze de gevolgen van haar uitstel moet voelen.

Veel ouders hebben er moeite mee, maar kinderen de gevolgen van hun fouten laten voelen, maakt hen sterk. De redenen om kinderen te vrijwaren voor verantwoordelijkheid zijn waarschijnlijk goed bedoeld, maar het geeft hun alleen maar een verward en onrecht beeld van de werkelijkheid. Hen de gevolgen laten ondergaan, leert hun dat ze verantwoordelijk zijn voor hun daden. Het bewijst dat we hen vertrouwen en respecteren.

Tenslotte, we kunnen ook de regels in het gezin bespreken om te laten zien dat onze kinderen ook daarin hun keuzevrijheid mogen gebruiken, wel gebonden aan leeftijd, ontwikkeling en verantwoordelijkheidsgevoel.

Het vermogen om keuzevrijheid toe te passen is noodzakelijk om onze eeuwige mogelijkheden als persoon en als gezin te verwezenlijken. Als we onze kinderen dit beginsel onderwijzen en demonstreren, bereiden we hen voor op de problemen waarmee ze hier op aarde geconfronteerd zullen worden, en we trainen hen om hun keuzevrijheid zodanig te gebruiken dat ze eens bij onze Vader in de hemel kunnen terugkeren. □

LIEFDE VOLGENS HAWAIIAANS RECEPT

JoAnn Jolley

Waar Bert en Amanda DuPont ook komen, stralen ze warmte, liefde en het evangelie uit, van de eilanden in de Stille Zuidzee tot Noord- en Zuid-Amerika.

Holbrook ('Bert') DuPont zei zes jaar geleden de Amerikaanse luchtmacht vaarwel en ging met pensioen. Hij woont nu met zijn vrouw Amanda in een aardig huis met uitzicht over de stad Honolulu op Hawaii. Beiden werden geboren op het eiland Oahu, waar ze ook opgroeiden, maar door Berts vele overplaatsingen zijn ze met hun beide zoons dikwijls ver van huis geweest. Waar ze ook komen, vallen ze op door dat ze geloof en goede tradities in zich verenigen; ze maken gemakkelijk vrienden en grijpen elke gelegenheid aan om ze aan hun 'familie' toe te voegen.

Boven: Hoewel hij inmiddels overgeplaatst was, keerde kolonel Holbrook 'Bert' DuPont in 1975 naar Bogota terug om te helpen met de beveiliging bij het bezoek van president en zuster Spencer W. Kimball aan de gebiedsconferentie.

Midden: Met hun geadopteerde zoons Douglas en Dwight in 1975. De Duponts hebben sindsdien nog vijf pleegkinderen en andere jongeren in Honolulu in huis genomen.

Onder: Bert en Amanda brengen Hawaïaanse muziek en dans tijdens een jeugdconferentie.

Kolonel Dupont vloog met een Colombiaans vrachtvliegtuig vol helikopteronderdelen naar Bogota, toen het hele hydraulische systeem van het vliegtuig, waaronder het landingsgestel, door een explosie beschadigd werd. Kolonel Dupont hielp de Colombiaanse piloot het toestel in de lucht te houden tot zij een noodlanding konden maken. Hoewel de bemanning handmatig het landingsgestel in positie wist te krijgen, was het neuswiel zo beschadigd dat het een zigzag-spoor op de landingsbaan trok. Voor dit bewijs van „professioneel en technisch kumen“ en voor zijn andere adviseursdiensten, viel kolonel Dupont de hoogste eer van de Colombiaanse luchtmacht ten deel: de Antonio Ricaurte-onderscheiding, naar een nationale oorlogsheld. Voor zover bekend is kolonel Dupont de eerste Amerikaanse burger die deze onderscheiding ontvingen heeft.

Wie de DuPonts ontmoet, ziet meteen dat zij een gemengd voorgeslacht hebben, al moet Bert toegeven dat zijn „afstamming moeilijk na te gaan is. Mijn grootvader van vaders kant was Portugees. Mijn grootmoeder was Hawaïiaans. Van moeders kant stam ik af van Portugezen, Hawaïianen en Engelsen.“

Amanda's voorouders waren ook van verschillende nationaliteiten; haar vader was Chinees (vandaar haar achternaam: Wong), haar moeder Hawaïiaans en Duits.

Een belangrijk onderdeel van hun erfgoed is hun geloof: geloof in de Heer, in zijn evangelie, in zijn profeten, in elkaar. „Ik zou graag zeggen dat ik mijn leven lang lid ben,“ zegt Bert, „maar dat is niet waar. Officieel ben ik een bekeerling, omdat ik pas op twaalfjarige leeftijd gedoopt werd, hoewel ik wel naar het jeugdwerk ging. Ik kom uit een gezin waar niet allen lid waren.“

De vader van Bert was een store, vastberaden, alom geachte politieagent; hij weigerde toestemming te geven voor de doop van zijn zoon. „Maar toen ik twaalf

was begon ik erg aan te dringen, zodat hij tenslotte zwichtte. Mijn broer en ik werden tegelijk gedoopt; kort daarna werd ik tot diaken geordend.“ Een jaar later echter ging Bert naar een militaire academie met een niet-confessionele protestantse kerk. „In de vijf jaren die volgden,“ herinnert Bert zich, „zwakte de invloed van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen steeds meer af.“

Het leven verandert

Toen Bert Amanda ontmoette, was zij geen lid van de kerk, en toen ze enkele jaren later trouwden, was ze dat nog steeds niet.

Bert was min of meer actief geworden tijdens zijn opleiding voor de luchtmacht in Californië; „maar,“

zegt hij, „al met al was er weinig vooruitgang.“ Maar kort na hun huwelijk „begon mijn leven te veranderen door Amanda. We trouwden toen ik officier bij de luchtmacht geworden was.“ (Amanda had ondertussen een onderwijsbevoegdheid behaald voor het middelbaar onderwijs aan de universiteit van Hawaii.) „We woonden korte tijd in Californië; na een opleiding in Texas verhuisden we naar Kansas. Twee weken na aankomst in Kansas vond de Heer het, denk ik, tijd dat Amanda de kerk leerde kennen. Ofschoon we wel wat vergaderingen bezocht hadden, waren we toch niet echt serieus met de kerk bezig.

Voor een periode van 109 dagen werd Bert op Groenland gedetacheerd, en aangezien ze nog geen woning in Kansas gevonden hadden, bleef Amanda zolang bij een neef van Bert en zijn vrouw. Zij waren actieve leden van de kerk die met behulp van de ringzendingen Amanda aanspoorden zich op dezelfde dag te laten dopen als hun dochtertje van acht jaar.

Amanda voelde zich daar niet gelukkig mee. „Zij konden toch niet weten wanneer ik er klaar voor was! Maar ze zeiden dat ze dat wel wisten en daarom hadden ze de datum gekozen.“

„Ik was er ook niet zo gelukkig mee,“ zegt Bert, die zich nog goed de brief van Amanda kan herinneren die ze in die tijd schreef. „Ik voelde me wat opgelaten, want het was mijn kerk. Maar de week erop kreeg ik weer een brief: ‘Ik hoop niet dat je het erg vindt, maar ik kan niet langer wachten. Zaterdag word ik gedoopt.’“

„Ze wisten het dus wel,“ glimlachte Amanda.

„Ik was klaar.“ Na Amanda’s bekering begon ook Bert vooruitgang te maken in de kerk. Hij werd achtervolgens tot priester en ouderling geordend, en de DuPonts werden al spoedig aan elkaar verzegeld in de tempel.

Toch zat Bert nog wel met vragen. „Ik schaam me niet te bekennen dat ik nog twijfels over de kerk had, en een daarvan was of er tegenwoordig wel echt een profeet op aarde was.“ Na verloop van tijd kreeg Bert daar op persoonlijke wijze een getuigenis van – door de profeet zelf.

Benoemd in Zuid-Amerika

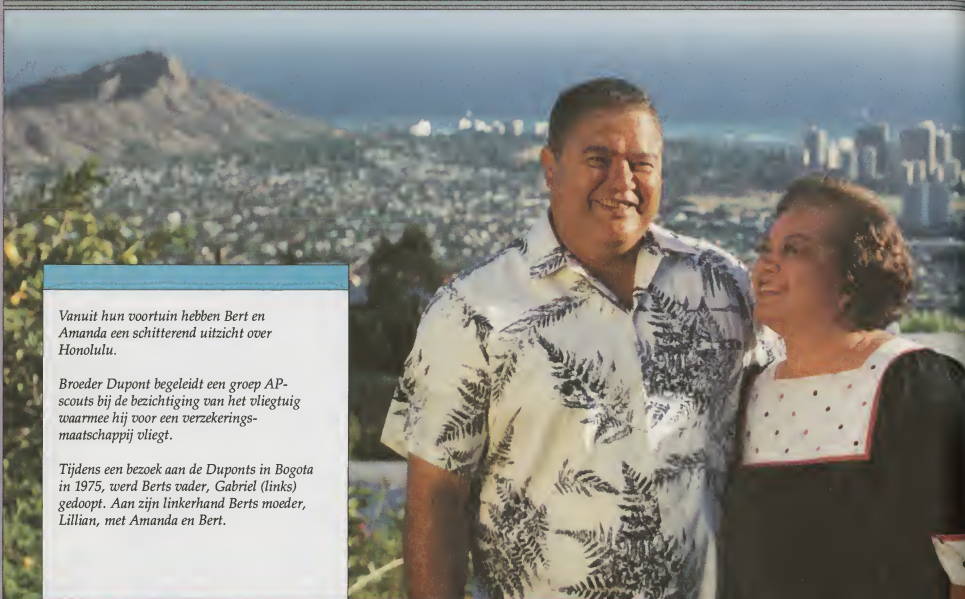
De gestage groei ging gepaard met grotere verantwoordelijkheid in de kerk, de adoptie van twee zoons en een snelle carrière. Als kolonel in de luchtmacht stond Bert bekend om zijn integriteit, zijn werklust en zijn efficiënte manier van werken; men respecteerde hem. Met deze reputatie was hij in het begin van de jaren zeventig de beste kandidaat voor een benoeming in Montevideo (Uruguay) als militair adviseur voor de krijgsmacht daar. De functie werd hem aangeboden. „Ik ging in het kerkelijk adresboek na of de kerk ook in Uruguay was“, zegt hij.

„Er waren twee ringen, dus dacht ik: ‘Dan gaan we.’“ Met Amanda ging hij naar Washington D.C. voor een intensieve cursus in de Spaanse taal en cultuur die zes maanden zou duren.

Toen kwam er een telefoontje van zijn superieur. „Die zei: ‘We hebben je harder nodig in Bogota (Colombia) dan in Montevideo, dus je benoeming wordt gewijzigd.’ Voor zover ik kon nagaan was de kerk niet in Colombia, dus weigerde ik, en wat men ook zei, ik was niet van m’n besluit af te brengen.

Op een keer werd ik door een andere functionaris gebeld. Ik legde hem uit dat ik lid van de kerk was en waarom ik niet naar Colombia wilde. Hij bleek echter ook lid van de kerk te zijn (hij was senior-president van het zeventigenquorum in zijn ring), en hij zei: ‘Broeder DuPont, hebt u er wel eens aan gedacht dat de Heer misschien een taak voor u heeft in Colombia?’ Zo hadden we het nog niet bekeken. We besloten te gaan.”

In Colombia aangekomen ontdekten de DuPonts dat de Heer inderdaad een taak voor hen had, zelfs meer dan een. „Ik zie duidelijk“, zegt Bert, „dat we naar dat land geleid werden om bij de opbouw van de kerk te helpen. Als een nieuw gebied geopend wordt voor het zendingswerk, zijn de eerste bekeerlingen geen bankdirecteuren of professoren, maar eenvoudige, arme mensen. En we hadden daar alleen maar zendingen uit de Verenigde Staten, en de mensen moesten dikwijls niets van hen hebben. Omdat ik bij de luchtmacht was, lag het voor mij iets anders. Bovendien was ik niet blank, dat hielp ook. Als zendingen iets

Vanuit hun voortuin hebben Bert en Amanda een schitterend uitzicht over Honolulu.

Broeder Dupont begeleidt een groep AP-scouts bij de bezichtiging van het vliegtuig waarmee hij voor een verzekeringsmaatschappij vliegt.

Tijdens een bezoek aan de Duponts in Bogota in 1975, werd Berts vader, Gabriel (links) gedoopt. Aan zijn linkerhand Berts moeder, Lillian, met Amanda en Bert.

Patiënten in het Franklin Delano Roosevelt-instituut voor polio-onderzoek in Bogota, kregen regelmatig kerstcadeautjes van Santa 'Bert' Claus en zijn militaire collega's.

vertelden, geloofde men het niet; maar als wij binnenkwamen en hetzelfde vertelden, werd er geluisterd."

„Het bloed van Israël is hier“

Spoedig na aankomst in Bogota werd Bert als raadgever in het districtspresidium geroepen; later werd hij gemeentepresident in Bogota. Amanda had een warme genegenheid voor haar Colombiaanse zusters, ze leerde de taal en kreeg leidinggevende taken in de ZHV en de jonge-vrouwen. Men hield veel van broeder en zuster DuPont, en achtte hen hoog vanwege hun toewijding aan het evangelie en hun dagelijks christelijk dienstbetoon.

Een groot gedeelte van hun bezigheden was gewijd aan zendingswerk; de kerk in Colombia stond twaalf jaar geleden nog in de kinderschoenen en elk sterk getuigenis en goed voorbeeld was hard nodig. Een zending die in Colombia gewerkt heeft, herinnert zich dat de Duponts „lichtende voorbeelden voor de heiligen waren. Zij toonden wat huisonderwijs en huisbezoek inhielden; wat en hoe de gezinsavond kan zijn en wat het betekent elkaar lief te hebben en te dienen."

Het huis van de DuPonts was een gewilde ontmoetingsplaats voor zendingen en zendelingzusters. Bert vertelt: „Op de grote Amerikaanse feestdagen zoals Pasen, Thanksgiving en Kerstmis hadden we soms zestig zendingen te eten."

Al meteen vanaf het begin van hun verblijf in Colombia, speelde hun afstamming een belangrijke rol bij hun opmerkelijke succes. Kijk bijvoorbeeld naar hun aandeel in de eerste kerkelijke jeugdconferentie in het land. Ze waren uitgenodigd om wat Hawaïaans amusement te brengen, en reden tien uur op een kleine bergweg om daar te komen.

Op de jeugdconferentie werd Bert gevraagd te spreken. „Toen ik de groep leiders en jeugd voor me zag, leek het alsof ik op Hawaïi was. Ze zagen eruit als bloedverwanten; hun indiaans verleden liep parallel met dat van de Hawaïanen en de Polynesiërs. Daarom besloot ik te spreken over Hagoth, de Nephitische scheepsbouwer; ik begon en zei hoeveel ze op mijn ooms en tantes op Hawaïi leken. Er groeide meteen een gevoel van verbondenheid. Ik zei: „Als ik jullie *hermanos y hermanas* noem, bedoel ik niet alleen broeders en zusters in het evangelie. Ik bedoel dat er werkelijk een familieband tussen ons bestaat: het bloed van Israël is hier."

Dit beeld van 'het bloed van Israël' kreeg een sterk persoonlijke trek toen Bert zijn ouders uitnodigde om bij hen in Bogota te komen logeren. Het was een nieuw begin.

„Mijn vader was een goed man," zegt Bert peinzend, „maar we konden hem niet overhalen lid van de kerk te worden, al maakte hij bij elk bezoek opmerkingen over ons gelukkig gezin; hij zei dat hij dat geluk zijn andere kinderen ook toewenste."

Tijdens dat bezoek van zijn ouders werd Bert een keer 's nachts wakker. „Ik kreeg de ingeving”, vertelde hij later, „om naar mijn vader te gaan en hem opnieuw aan te sporen zich te laten dopen, hoewel hij al vaak geweigerd had. Ik maakte Amanda wakker (ik overleg altijd met haar, omdat zij de Geest bij zich heeft!) en vertelde haar wat ik voelde. Ze zei: 'Dan zou ik 't maar doen.' Ik stapte zijn kamer binnen . . . ik voelde me als Daniël die de leeuwenkuil inging.”

Bert maakte zijn vader wakker, gaf zijn getuigenis en spoorde hem aan om zich te laten dopen. De reactie? „Mijn vader sloeg zijn armen om me heen en huild. Als politieagent was hij neergeschoten, gestoken en gewond geraakt, maar voor zover ik weet had hij nog nooit een traan gelaten.”

Binnen enkele weken nam broeder DuPont het evangelie volledig aan. „De zendingelingen uit de Verenigde Staten konden hem niet in het Engels onderwijzen,” legt Bert uit, „want ze kenden hun lessen alleen in het Spaans.

Ik vertaalde dus voor hen. Elke zondag gingen mijn ouders met ons naar de kerk, al begrepen ze niet wat er gezegd werd en wat er plaatsvond, want iedereen sprak Spaans. Maar m'n vader kon duidelijk wel iets voelen, en ik geloof dat het de sfeer onder de mensen was. Op de dag dat hij gedoopt werd, waren er alleen staanplaatsen.”

En persoonlijk getuigenis van de profeet

Pas in 1975, na de terugkomst van Bert en Amanda op Hawaii, werd Berts getuigenis van hedendaagse profeten sterk en vast. Toen president Spencer W. Kimball een kort bezoek aan Bogota bracht, verzocht men Bert te helpen met de beveiliging. Berts beschrijving van die ervaring is een ontroerend getuigenis van de indruk die de profeet maakte:

„President Kimball gaf me een hand en het leek alsof er een elektrische schok door m'n arm ging. Hij keek me recht in de ogen en dat was het; ik wist het nu. Ik bracht heel wat tijd in zijn nabijheid door en het was een heerlijke ervaring.

„We hielden gezinsavond in de woning van de zendingspresident, en ik was er als enige zonder mijn ge-

zin. Ik zat naast president Kimball en hij legde zijn arm op mijn schouder. Daarna knielden we neer en de zendingspresident vroeg aan de president van de kerk het gezinsgedeelte uit te spreken. Die momenten veranderden mijn leven; ik wist dat hij een profeet was. Het was de volledige ommekeer.”

Amanda herinnert zich glimlachend dat het ondertussen, terwijl Bert bij de president was, „thuis helemaal niet zo goed ging. Ik had een auto-ongeluk; ik raakte niet gewond, maar de auto was gehavend.”

„Je moet weten”, voegt Bert eraan toe, „dat ik alles graag piekfijn in orde had. Mijn auto raakte je niet aan, stel je voor dat er vieze vingers op kwamen!”

Amanda vertelt dat hun twee zoons, Duane en Doug, maar steeds herhaalden: „Oh, als Pa thuiskomt en de auto ziet . . .” Toen Berts vliegtuig aankwam, gingen ze niet mee naar de luchthaven om hem af te halen, dus ging ik alleen, voor reparatie was geen tijd geweest.”

Maar er was iets veranderd. „Bert stapte uit het vliegtuig en het leek alsof hij boven de grond zweefde. Toen hij me zag, kon hij alleen maar praten over hoe geweldig het in de nabijheid van de president geweest was. Hij liep vlak langs de beschadigde bumper, maar zag het niet eens.

„Thuis gliurden de jongens door een spleet van de gordijnen. 'Hé,' zei Bert, 'als de jongens verstoppertje spelen, is er iets aan de hand.' Dus ik moest hem de beschadigde bumper laten zien. Hij keek ernaar, draaide zich om en zei: 'Moeders, wat ben ik blij dat je niets mankeert.' Toen gaf hij me een dikke pakkerd.”

De verhalen houden niet op. De DuPonts hebben hart en hals opengezet voor een stoet pleegkinderen, voor Colombiaanse vrienden die er niet zo best aan toe zijn, voor zendingelingen die financiën en een luisterend oor nodig hebben, en voor iedereen die een warme Hawaïaanse omhelzing goed kan gebruiken, of een staaltje van Amanda's kookkunst, of een vriendelijk doch beslist dwijtje in de richting van waarheid en gerechtigheid.

„We houden van mensen,” zegt Amanda, „en het evangelie wijst ons hoe, waar en wanneer we hen kunnen dienen en helpen.” □

MARTHA POSTON

Martha Poston werd in Atlanta (Georgia) geboren. In 1972 sloot ze zich aan bij het Vredeskorp van de Verenigde Staten. Het Vredeskorp leidt vrijwilligers op en zendt hen uit over de wereld om met hun capaciteiten anderen te helpen. Ze deed dit, zegt ze, omdat „ik mijn ervaring en kennis wilde delen met hen die het niet zo goed getroffen hadden als ik“. Na over medische verzorging en hygiëne, kinderverzorging, voeding en voedingswaarde en naaien geleerd te hebben, begon Martha haar werk op het platteland van Jamaica, waar ze de mensen leerde hoe ze hun levensomstandigheden konden verbeteren. Maar ze werd al gauw overgeplaatst naar Liberia in West-Afrika.

Als Martha terugdenkt aan haar tijd in het Vredeskorp, herinnert ze zich haar verlangen om de eeuwigheid te begrijpen en haar plaats in Gods plan. Ze had een aangeboren geloof in een liefhebbende Hemelse Vader. „Ik merkte dat ik influisteringen kreeg die me zeiden dat ik mijn huis op orde moest brengen,“ weet ze nog, „waarom wist ik niet.“

Dus werkte Martha gewoon door. Om de altijd aanwezige ziekten te bestrijden leerde ze de Liberiaanse plattelandsvrouwen dat ze hun huishoudelijk werk niet op de grond moesten doen, waar het krioelde van mijten en bacillen, maar op aanrechten en in ovens die van grote olievaten gemaakt waren, en in stookplaatsten van aarde en cement. Ze introduceerde de waslijn.

De inheemse vrouwen droogden hun wasgoed op de grond en gebruikten een strijkijzer met houtskool om de mijten te doden die in de kleren kropen en daar eieren legden. Mijten die het strijken overleefden, vermenigvuldigen zich snel en brachten ziekten over aan de dragers van de kleding en veroorzaakte veel ongemak. Ze leerde hun ook hoe ze palmnoten moesten koken en kraken om er boter uit te bereiden, hoe ze graan moesten opslaan en hoe ze primitieve koelkasten zonder ijs konden maken van olievaten. Ze isoleerde die met natte rijstzakken en hielden levensmiddelen zo enkele dagen goed.

Martha bleef zich in haar werk verliezen en begon geestelijk te ontwaken. Ze werd weleens moedeloos, maar altijd voelde ze zich zeer dicht bij God. „Ik liet zijn Geest mij sterken en leiden“, zegt ze. „In deze periode had ik een droom, vergelijkbaar met de droom die ik later zou lezen in het Boek van Mormon – de ijzere roede die naar de boom des levens leidde. Daarbij kreeg ik andere dromen die me de zekerheid gaven dat mijn Hemelse Vader me uit duisternis naar het licht zou leiden.

„Ik begon dagelijks in mijn Bijbel te lezen maar ik begreep er niet veel van“, zegt ze. „Wat mijn volgende stap zou zijn, wist ik niet, ik vertrouwde alleen op de Heer. Toen mijn moeder ziek werd, ging ik terug naar Atlanta om haar te verzorgen. Maar ik bleef de Schriften onderzoeken.“

Thuis bij haar moeder kwamen twee zendelingen aan de deur. „Wij komen u het herstelde evangelie van Jezus Christus onderwijzen“, zeiden ze. Na de eerste les was Martha wel dankbaar voor de nieuwe kennis, maar ze wilde nog niet meteen lid worden van die „ware kerk“. Maar toen ze aan de derde les toe waren, begon ze antwoord te krijgen op haar gebeden. Ze voelde sterk dat ze naar deze kerk geleid werd en dat ze daar mensen aan zou treffen die van haar zouden houden en haar zouden accepteren zoals ze was.

Op 1 mei 1983 werd Martha Poston gedoopt. Ze herinnert zich dat „haar ziel honger leed en haar verstand en geest dorstig waren, maar God liet me niet in de steek“.

Twee jaar daarna ontving Martha haar oproep voor een tempelzending in de Atlanta-tempel; daar geeft ze graag haar getuigenis dat ze „de Geest van Gods beminde Zoon Jezus Christus“ gevonden heeft. „Hij leeft,“ zegt ze, „en zegent degenen die hun hart openstellen en Hem binnenlaten.“ □

VAN DE
GEBIEDSPRESIDENT

De wet van offerande

Ouderling Carlos E. Asay

Jaren geleden heb ik mijn opleiding afgebroken, mijn sportcarrière opgegeven en mijn huwelijksleven onderbroken om een voltijdzending voor de kerk te vervullen. Toen-tertijd had ik het gevoel dat ik 'alles' op Gods altaar legde en een groot offer bracht. Er waren mensen die bijdroegen tot mijn zelfmedelijden door te zeggen dat ik mijn toekomst verspelde; anderen zeiden dat ik de beste jaren van mijn leven opgaf. Daardoor dacht ik dat door mijn zending de Heer zwaar bij mij in de schuld kwam te staan.

Wat zag ik het verkeerd! Nog voor mijn zending eindigde, werd ik overspoeld door zegeningen. En die stroom goedheden is door de jaren heen blijven vloeien en lijkt geen eind te hebben. Het kleine beetje dat ik aan de Heer heb gegeven, heeft Hij in 'goede, gedrukte, geschudde, overlopende' mate aan mij teruggegeven

(Luc. 6:38). Nee, mijn zending was geen offer; het was een eenvoudige geloofstocht, waarin God zijn belofte kon bevestigen, die is: 'Voorwaar, zoek niet de dingen van deze wereld, maar zoek eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid en *dit alles zal u bovendien geschonken worden.*' (Matt. 6:33, naar uitleg van Joseph Smith.)

Offerande wordt wel de zwaarste toets van het evangelie genoemd. Joseph Smith heeft onderwezen: 'Een godsdienst die niet vergt dat men alles opoffert, heeft nooit voldoende macht om het geloof te ontwikkelen dat nodig is voor leven en eeuwig heil.' (Lectures on Faith, blz. 58-60.) Op de vraag van de rijke jongeling hoe hij het eeuwige leven kon beërven, antwoordde de Heiland dat iemand bereid moet zijn alles wat hij heeft op te offeren voor de Heer en zijn werk. Jezus zei toen: 'Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij' (Matt. 19:16-29; LV 132:55).

Daarop volgen de vragen: Hoe kan het beginsel en de uitvoering van offerande in de moderne wereld worden toegepast? Welke offers worden er in deze 20ste eeuw van ons gevergd? Wat leggen wij op Gods altaar?

President Spencer W. Kimball heeft geschreven: '... [wij] moeten alles wat de Heer verlangt op het altaar leggen. Wij beginnen met [1] een gebroken hart

en een verslagen geest te offeren.

Hierna [2] wijden wij onze beste krachten aan de ons opgedragen taken en roepingen. Wij raken bekend met onze taak en volbrengen die ten volle. Ten slotte [3] wijden wij onze tijd, talenten en middelen aan datgene wat onze leiders ons vragen *enwat de Geest ons influistert* [...] En naarmate wij geven, ontdekken wij dat opoffering ons de zegeningen des hemels brengt. En uiteindelijk komen wij erachter dat *het helemaal geen opoffering was*' (aprilconferentie 1978, cursivering toegevoegd).

De gedachte van president Kimball over het brengen van offers naar 'de Geest ons influistert' spreekt mij aan. Dat deze waarheid zeer evident is, bewijst een ervaring uit mijn eigen leven.

De bisschop kwam bij ons thuis en vroeg ons bij te dragen aan het bouwfonds voor de Jordan River-tempel. We waren nooit in de gelegenheid geweest om aan een dergelijk project bij te dragen en we wilden daar wat graag gehoor aan geven. Ik vroeg aan de bisschop: 'Hoeveel wilt u dat we bijdragen?' Hij noemde een bedrag, bedankte ons en ging weg. Toen hij weg was, zei mijn vrouw tegen mij: 'Het bedrag dat de bisschop genoemd heeft, is maar een schijntje; ik vind dat we veel meer kunnen moeten geven.' Ik dacht er ook zo over, want de Geest in mij sprak luid en duidelijk. Wij gaven meer dan onze bisschop van ons ge-

vraagd had, omdat de Geest het ons had ingefluistert.

Bijgevolg werden wij uitermate gezegend en verwierven de innerlijke vrede die synoniem is met vreugde.

God toetste Abraham door hem te vragen zijn zoon Isaak op het altaar te leggen. God toetst ons door ons te vragen onze tijd, talenten en middelen op datzelfde altaar te leggen. Als we onze wil overgeven aan Gods wil, zoals Abraham en Isaak deden, en God *niets onthouden*, zullen wij gezegend worden en zal het ons in vele opzichten voorspoedig gaan (zie Gen. 22:12, 16). Maar als we onze tiende met tegenzin betalen, schoorvoetend dienen, of onze offerande op enigerlei wijze achterhouden, zullen wij de volledige zegeningen, die verbonden zijn met de wet van offerande, verliezen.

Jona werd op zending geroepen. Hij weigerde God zijn medewerking te geven, negeerde de roeping en besloot zijn eigen zelfzuchtige verlangens voorrang te geven. Hij oogste de bittere gevolgen van zijn beslissing en kwam in zwaar weer terecht. Later bekeerde hij zich echter en verklaarde: '... Met lofzeggung wil ik aan U [God] offeren; want ik beloofd heb, wil ik betalen; de redding is des Heren' (Jona 2:9).

Zo is het ook met ons. Ook wij hebben heilige verbonden gelegten, inclusief het verbond om de wet van offerande na te leven. Komen wij onze verbonden na? Brengen wij aanvaard-

bare offers door onze tiende en bijdragen te betalen en in de kerk te werken? Kunnen wij zeggen dat wij de zwaarste toets van het evangelie met glans doorstaan?

God helpt ons om onze eigen berg Moria te beklimmen en *alles* wat we hebben

op het altaar te leggen.

Door dat te doen worden wij zeer gezegend en laten wij onze toewijding zien aan een liefdevolle Vader en zijn Zoon, de 'laatste en grote offerande' (Alma 34:14), bij wie wij eeuwig in de schuld staan. ■

Marilyn J. Lasater, Colleen W. Asay, Helene Ringger

VAN DE GEBIEDSVERTEGENWOORDIGSTERS VAN DE ALGEMENE BESTUREN

Verduidelijking van het huisbezoek

In september 1988 heeft Howard W. Hunter, president van de Raad der Twaalf, een brief gestuurd aan alle ring-, zendings- en districts-presidenten, bisschoppen en gemeentepresidenten, waarin hij de instructies over het huisbezoek heeft verduidelijkt.

De informatie in deze brief vervangt alle voorgaande instructies die u van uw kerkelijke leiders hebt ontvangen. Deze informatie was als volgt:

'Er behoort maandelijks contact te zijn met iedere zuster (*in de vorm van een*

persoonlijk bezoek, telefonisch of schriftelijk contact). *Minstens eens per kwartaal moet er een persoonlijk bezoek worden afgelegd.* Het huisbezoek concentreert zich op hen die dat het hardst nodig hebben. De actieve en volledig deelnemende zusters vergen niet dezelfde aandacht als de zusters die met problemen kampen.

'Alle persoonlijke bezoeken en andere contacten tussen een zuster en haar huisbezoeksters moeten gerapporteerd worden.

'In die uitzonderlijke gevallen waar, met de goedkeu-

ring van de bisschop, echtparen zijn toegewezen om bezoeken af te leggen, wordt het huisbezoek beschouwd en gerapporteerd als zowel huisonderwijs als huisbezoek.'

Het huidige rapport kan in de unit worden aangepast om de rapportering van het huisbezoek weer te geven. Deze brief aan de priesterschapsleiders, gedateerd 28 september 1988, bevatte ook een bijlage, waarin uitgelegd werd hoe het rapport kan worden aangepast. Presidenten en secretarissen van de zustershulpvereniging behoren deze brief te raadplegen voor de aanpassing van het huisbezoekrapport.

Barbara W. Winder, algemeen presidente van de zustershulpvereniging, heeft in de *Church News* van 26 november 1988 gezegd:

'De aandacht voor het huisbezoek is bedoeld om tegemoet te kunnen komen aan behoeften en meer nadruk te leggen op persoonlijke aandacht (...) Wij verlangen tegemoet te komen aan de behoeften van de wereldwijde kerk (...) Wij willen meewerken aan het schenken van liefde en medeleven aan iedere zuster, in het bijzonder als er behoeften zijn, en ruimte scheppen voor bezoeken en contacten die tot zegen zullen zijn.'

Zuster Winder benadrukte dat het belang van huisbezoek op geen enkele wijze wordt gereduceerd. Iedere zuster behoort elke maand

bezoekt of *anderszins gecontacteerd* te worden. Zusters die met problemen kampen, zullen waarschijnlijk meer aandacht vergen dan anderen.

Elk kwartaal wordt er over alle zusters verslag uitgebracht aan de ZHV-presidente van de wijk en haar assistenten (raadgeefsters, en indien noodzakelijk het bestuurslid huisbezoek en de secretaresse-penningmeesteresse). Minstens één zuster van het huisbezoekkoppel wordt benaderd om verslag uit te brengen van het welzijn van iedere zuster die het koppel bezoekt.

Zuster Winder zei in hetzelfde interview: 'Het huisbezoek is nog steeds heel belangrijk. In sommige opzichten kan het tegenwoordig zelfs meer nodig zijn dan in het verleden. De huisbezoeksters zijn werktuigen die door onze Hemelse Vader worden gebruikt om zijn dochters tot zegen te zijn.'

Moge u de vreugde van het evangelie blijven vinden in die dienen van uw zusters door middel van het huisbezoek.

Colleen W. Asay
Helene Ringger
Marilyn J. Lasater

Naschrift van de redactie: De informatie in dit artikel is opgenomen worden in het nieuwe Handboek zustershulpvereniging dat in de loop van dit jaar zal verschijnen. ■

Gebouw Gemeente Gouda ingewijd

In *De Ster* van december 1986 kon u lezen over de sloop van het gebouw waarin de Gemeente Gouda was ondergebracht. Op dezelfde plaats werd een nieuw complex neergezet, waarvan de benedenverdieping werd ingericht als kerk.

Dit kerkgebouw is op zondag 15 januari j.l. ingewijd; het was al enige tijd daarvoor in gebruik genomen. Hieronder een impressie van dit fraaie nieuwe onderkomen voor de Goudse leden.

Het nieuwe complex aan de Crabethstraat, waarvan de benedenverdieping is ingericht als kerk.

De kapel biedt ruimte aan meer dan 130 mensen.

De afdeling familiegeschiedenis zoekt op korte termijn -

twee microfilmers (M/V)

voor het filmen van archiefstukken in de Rijksarchieven te Arnhem en Den Bosch. Schriftelijke sollicitaties richten aan:

Kerkelijk administratiekantoor
T.a.v. F. C. Brouwer
Postbus 262
3430 AG Nieuwegein
Nederland

Verzamelaars opgelet!

Op het Kerkelijk vertaalbureau ligt momenteel een voorraad oude jaargangen van *De Ster*. Leden die interesse hebben voor een jaargang kunnen die op 26 mei tussen 4 en 6 uur 's middags kosteloos komen afhalen.

Het betreft de jaargang 1988 (volledig). Tevens zijn er restanten van de jaargangen van 1985 (het nummer van december), 1986 (de nummers van februari, april, juni, juli, augustus en oktober) en 1987 (februari, maart, april, juni, september, oktober, november en december).

Hier geldt uiteraard de veelgehoorde kreet: zo lang de voorraad strekt.

Het adres van het Kerkelijk vertaalbureau is Raadstede 19 (City kantoren, derde etage) in Nieuwegein.

Het pand bevindt zich in het stadscentrum, naast het gemeentehuis en winkelcentrum Cityplaza. ■

TRIANGEL '89 nadert

Bisschappen, gemeente-presidiums en jonge-mannen-presidiums worden eraan herinnerd dat zij van 27 juli tot en met 4 augustus (of een deel daarvan) verwacht worden in Brexbachtal (West-Duitsland) alwaar het scoutkamp Triangel '89 gehouden zal worden. Dit is een unieke kans om in een schitterende omgeving te genieten van deze eerste jamboree voor alle HLD-jongemannen uit alle delen van Europa en Groot-Brittannië. Naar schatting zullen meer dan 1500 scouts (naar nu bekend is geworden ook een 30-tal scouts uit Oost-Duitsland) aan dit kamp deelnemen. Verschillende algemene autoriteiten zullen dit kamp bezoeken. Tevens herinneren wij u eraan dat de inschrijfmijn van dit evenement sluit op 31 mei a.s. Wilt u ervoor zorgen dat alle jongemannen in uw unit zich inschrijven voor dit unieke kamp. ■

Twee leden van Raad der Twaalf verwacht op regionale conferentie

Nu is bekend geworden dat de regionale conferentie, die op 20-21 mei zijn beslag krijgt, zal worden opgeleust door president Howard W. Hunter, en ouderling Boyd K. Packer, beiden lid van de Raad der Twaalf. Tevens zullen ouderling John R. Lasater, tweede raadgever in het gebiedspresidium, en ouderling Jacob de Jager, beiden lid van het Eerste Quorum der Zeventig de conferentie bijwonen.

De conferentie bestaat uit twee bijeenkomsten. De eerste bijeenkomst is bestemd voor priesterschapsleiders en wordt op zaterdag 20 mei, van 13.00 tot 17.30 uur, gehouden in het kerkgebouw van de Wijk Rotterdam-Noord aan het Oosteinde 73 te Rotterdam.

Op die dag worden alle priesterschapsleiders van ring, district, wijk en ge-

meente (dus ook: administrateurs, assistent-administrateurs, wijk- [voorheen uitvoerend secretaris] en MP-quorumsecretarissen verwacht. Zij zullen in deze bijeenkomst geïnstrueerd worden omtrent hun taken en de zending van de kerk.

De algemene bijeenkomst van zondag 21 mei begint om elf uur 's morgens en duurt tot 1 uur 's middags.

Het Turschip bereikt u:

Met eigen vervoer
Het centraal gelegen Turschip is vanuit alle richtingen via verwijsborden gemakkelijk te bereiken. (zie onderstaande plattegr.) Er is parkeergelegenheid voor 1500 auto's.

Met openbaar vervoer
Het Turschip ligt vlakbij het station (te voet: een kwartier) en is van daar uit met iedere bus richting centrum bereikbaar. (Uitstappen halte Vlaszak, bij Bureau Burgerzaken).

Het Turschip in Breda.

De bijeenkomst wordt gehouden in het zalencomplex *Het Turschip* in Breda.

Deze bijeenkomst is voor alle leden in Nederland en Nederlandstalig België.

Alle leden worden aangeemoedigd voor deze conferentie een belangstellende of minder-actief lid uit te nodigen.

Deze conferentie belooft een geestelijk hoogtepunt te worden, waarop wij kunnen luisteren naar de geïnspireerde woorden van profeten.

Laten wij besluiten zondag 21 mei op te gaan naar het Turschip in Breda om ons te vergasten aan het woord des Heren. ■

Expositie schilderclub Wijk Haarlem

*Kea Onstein-Okker
Hoofd public communica-
tions Wijk Haarlem*

In de Wijk Haarlem bestaat sinds een aantal jaren een schilderclub die elke vrijdagmorgen samenkomt onder leiding van zuster C. Reyn- ders, om haar leden te helpen bij het beoefenen van hun hobby: 'schilderen'.

De club, die oorspronkelijk bij zuster A. Okker thuis begonnen is met een groepje van vier, is op dit moment uitgegroeid tot een groep van circa acht leden, van wie er drie geen lid zijn.

Op 28 januari jl. heeft de Haarlemse schilderclub voor de derde keer een expositie

gehouden, waarin dit jaar behalve schilderijen ook bronzen beeldjes en sieraden van kralen werden tentoongesteld.

De belangstelling voor dit evenement was groot, voor-

al gezien het aantal niet-leden dat deze expositie bezocht.

Zuster G. van Adrichem- de Jong had de hele organisatie op zich genomen. Onder haar kundige leiding

maakte de expositie een verzorgde indruk.

De gasten werden uitstekend verzorgd met drankjes en hapjes en er was voor een passend achtergrondmuziekje gezorgd. Het zag er allemaal prachtig uit en de reacties van de bezoekers waren zonder meer lovend.

In totaal hebben 114 bezoekers het gastenboek getekend, maar aangenomen mag worden dat minstens 150 mensen de expositie hebben bezocht. Van de 114 bezoekers die het gastenboek tekenden, waren er 76 geen lid.

'We kunnen trots zijn op de manier waarop onze wijk door middel van deze expositie naar buiten is getreden', aldus bisschop D. Odds van de Wijk Haarlem. 'We zijn zuster Van Adrichem c.s. zeer erkentelijk voor haar inspanningen die tot zo'n goed resultaat hebben geleid.' ■

Jeugdwerk Almelo paraat

Yvonne Brandenburg

Op zaterdag 4 februari 1989 ging het jeugdwerk van de Gemeente Almelo naar de brandweer. De verwachtingen waren hooggespannen toen de twaalf kinderen en drie leidsters zich om 2 uur 's middags bij het kerkgebouw verzamelden. Daar kregen de kinderen naamkaartjes opgespeld, zodat de brandweerman die ons rond zou leiden wist wie hij voor zich had.

Bij de brandweerkazerne werden we opgewacht door meneer D. van de Boom die ons zou rondleiden. Eerst gingen we naar een vergaderzaaltje, waar meneer Van de Boom ons vertelde wat de

brandweer zoal doet (veel meer dan alleen branden blussen!) en kregen de kinderen een kleurplaat met daarop brandgevaarlijke situaties die ze moesten aankruisen (zoals een brandende kaars bij een wapperend gordijn). We zagen een voorlichtingsfilm en daarna onder het genot van een glaasje prik een tekenfilm over onfortuinlijke brandweerlieden, nagezeten door rennende vlammetjes.

Toen begon de rondleiding. We zagen alles: de 'huiskamer' waar de brandweerlieden zitten als ze niet hoeven te blussen, de slaapkamers voor dienstdoende brandweerlieden, kantoren, en opslagplaatsen. Toen gingen we naar het spannendste gedeelte: de brandweerauto's. Meneer Van de Boom deed ons voor hoe de brandweermannen langs de paal naar de garage glijden. Wie durfde mocht

het ook proberen, maar daar waagden we ons toch maar niet aan! In de garage mochten we alle auto's

beziichtigen en liet meneer Van de Boom de sirene loeien. Daarna reed hij de ladderwagen naar buiten terwijl wij erop zaten. Wie durfde mocht met hem in een soort kooitje dat aan de ladder hing gaan staan en dan maar liefst 30 meter de lucht in! Hierna kwam de grootste attractie: de brandspuitauto. Meneer Van de Boom laadde alle kinderen op de wagen en reed met hen een rondje door de stad. Kortom het was een groot feest, dat werd afgesloten met een oefening met de brandspuit. We kregen een stapel posters, folders en stickers. Wij op onze beurt trakteerden onze gids op een doos chocolaatjes en de brochure 'Ter kennismaking'. Wij kijken terug op een bijzonder geslaagde activiteitendag. ■

Het vervolmaken van de heiligen

Wat kan ik doen in de strijd tegen pornografie?

Dit artikel is verkort overgenomen uit: 'How Can I Help in the Fight Against Pornography?', een brochure van de afdeling Public Communications (PXPC3751EN).

Door de jaren heen hebben de leiders van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gewaarschuwd tegen de gevolgen van pornografie. Zij hebben er op gewezen dat pornografie in de Verenigde Staten niet grondwettelijk beschermd is en hebben de leden van de kerk in Amerika aangemoedigd de uitstalling en verkoop van pornografische lectuur te bestrijden. Maar wat kan er in Europa gedaan worden, waar in vele landen pornografie wel door de wet beschermd is? Wat kan er in Europa individueel en in gezinsverband worden gedaan om dit kwaad te bestrijden? Hier volgen enkele suggesties.

I. UZELF EN UW KINDEREN VERRE VAN PORNOGRAFIE HOUDEN

Houd openhartige gesprekken in gezinsverband met kinderen die daartoe de leeftijd hebben over pornografie en haar gevaren. Studies hebben het verband aange- toond tussen het lezen en bekijken van pornografie enerzijds en kindermishandeling, verkrachting, ongewen-

ste zwangerschap, zelfmoord, druggebruik en echtscheiding anderzijds. Deze studies hebben eveneens aangetoond dat veel mensen die met pornografie in aanraking komen, maken vier fasen door:

1. **VERSLAVING.** Deze verslaving van de geest kan net zo reëel zijn als de verslaving van het lichaam aan drugs, alcohol of sigaretten.
2. **ESCALATIE.** In toenemende mate zal men zijn toevlucht nemen tot minderwaardige lectuur om de verslaving te bevredigen.
3. **AFSTOMPING.** Wat eerst aanstootgevend was, wordt nu aanvaard en verlangd.
4. **HANDELING.** De gedachte is de vader van de daad. Men is vaak geneigd de gedachten te vertalen in handelingen.

Nadruk leggen op het heilige karakter van het menselijk lichaam en de vreugde van een gepaste seksuele relatie. Het is van groot belang dat uw kinderen beseffen dat uw afschuw van pornografie niet ingegeven wordt door een afkeer van het menselijk lichaam, een lichaam dat naar het beeld van God geschapen is,

maar door uw afschuw van de ontheiliging en vercommercialisering van het lichaam. President Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium, heeft met betrekking tot pornografie gezegd: 'Het werkelijke doel van pornografie is de zakken te vullen van haar exploitanten. Het resultaat van pornografie is een ontwrichte geest en geprikkelde lusten van hen die in deze val lopen.'

Selecteren van televisieprogramma's. U behoort huisregels vast te stellen naar welke programma's er

er meningsverschillen ontstaan en er voor de tv rondgehangen wordt met alle schadelijke gevolgen van dien. Kinderpsychologen wijzen er met klem op dat het beter is kleine kinderen niet zonder toezicht tv te laten kijken.

Goede boeken lezen. Een van de beste manieren om kinderen weg te houden van pornografie is hun 'uit de beste boeken' (LV 88:118) te laten lezen. Deze beste boeken omvatten uiteraard de Schriften, maar niet alleen; ook goede romans kunnen hiertoe gerekend

Openhartige gesprekken in gezinsverband met kinderen die daartoe de leeftijd hebben

Nadruk op het heilige karakter van het menselijk lichaam

Televisieprogramma's selecteren

Goede boeken lezen

Films en ander amusement selecteren aan de hand van betrouwbare bronnen

gekeken wordt. Dit kan het beste gedaan worden in overleg met uw kinderen, zodat het ook hun beslissing is. Door een abonnement te nemen op een tv-gids kunt u vooraf selecteren. Dit zal voorkomen dat

worden. Het is onwaarschijnlijk dat een kind dat goede boeken leest, bevrediging vindt in pornografie. De kerkleiders hebben ouders herhaaldelijk de raad gegeven tijd vrij te maken om hun kinderen voor te lezen.

DE KINDERSTER

Mei 1989

De Heer wil dat ouders hun kinderen „onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn . . .”

(Leer en verbonden 68:25)

HET WITTE OVERHEMD VAN MOLISI

Paula J. Hunt

Molisi maakte snel de mand af die hij van palmbladeren aan het vlechten was. Hij stopte het laatste stukje in en rende naar het water. Als het eb was, ging hij met andere jongens *tingota* (een schaaldier) vangen voor het avondeten. De moeders stoomden die met groenten uit de tuin gaar.

Toen Molisi thuiskwam, was moeder in de keuken met het eten bezig. De keuken was een klein vertrekje, los van het huis.

„Alstublieft, moeder,” en hij gaf haar wat hij gevangen had. „Mag ik gaan?”

„Ja, maar niet te lang. Het eten is bijna klaar.”

Moeder zou wel denken dat hij ging zwemmen, maar vandaag had hij wel wat anders te doen!

Molisi had geld nodig om een nieuw overhemd te kopen. Zondag zou hij tot diaken geordend worden en hij wilde zijn priesterschap eren door er keurig uit te zien. Zijn vader, Sione Loni, was zendeling geweest en hij had op de Tonga-eilanden bekend gestaan als een trouw lid van de kerk. Zo wilde Molisi ook worden; moeder bewaarde een foto van vader als zendeling en zo wilde Molisi er ook uitzien.

Zijn vader was overleden en moeder zorgde voor het gezin door groente uit hun moestuin te verkopen. Ze verkocht ook *copra* (gedroogd vruchtvlees van de kokosnoot). Ze werkte hard maar verdiende weinig en eigenlijk was er nooit voldoende.

Daarom moest Molisi het geld voor het overhemd zelf verdienen. Moeder hoefde zelfs niet te weten hoe graag hij dat wilde hebben: ze had al zorgen genoeg. Alleen zijn jeugdwerklerares en zijn beste vriend, Latu, wisten ervan.

Enkele weken geleden had hij *talo* (een wortel

met veel zetmeel) geplant in hun eigen tuin maar op een plekje waar moeder nooit kwam. Die kon nu op de markt verkocht worden. Zuster Lile, zo heette zijn jeugdwerklerares, wilde de talo voor hem verkopen en morgen was het marktdag.

Molisi groef gauw de wortels uit de grond. Hij waste het zand eraf, wikkelde ze in natte bladeren en legde ze in een mand. Tegelijk met de mand talo nam hij de matjes mee die hij gevlochten had om te verkopen, en hij liep er snel mee naar het huis van zuster Lile.

Ze maakte de bladeren los en keek naar de wortels. „Prachtige talo,” zei ze, „die kan ik gemakkelijk verkopen, dat weet ik zeker.” Ze bekeek ook de nieuwe manden. „Die zitten stevig in elkaar, goed gevlochten. Maar, Molisi,” voegde ze er een beetje somber aan toe, „dat levert nog steeds niet genoeg geld op.”

Het hart zonk Molisi in de schoenen. Hij had er zo hard voor gewerkt. „Als ik er ook nog wat vis bij vang, zou het dan genoeg zijn?” vroeg hij ongerust.

„Voor een kant-en-klaar overhemd niet,” zei ze nadenkend, „maar ik kan stof kopen en hem zelf maken.”

„Dank u wel, zuster Lile,” zei Molisi dankbaar en hij ging. „De vis breng ik morgen heel vroeg.”

Op weg naar huis ging hij langs Latu en vroeg hem of hij ook wilde gaan vissen.

„Wat ben je van plan?” vroeg zijn moeder toen hij zijn eten naar binnen slokte. „Je doet zo raar de laatste tijd.”

„Latu gaat mee vissen,” antwoordde hij. „Ik wil niet te laat komen.”

„Vis voor het ontbijt kunnen we goed gebruiken”, zei moeder en ze keek hem liefdevol na toen hij het eten op had. Ze was trots op Molisi. Hij werkte hard om eten voor het gezin te krijgen.

„Er zal vis voor het ontbijt zijn”, beloofde hij.

Toen hij op het strand kwam, was Latu er al. Ze hadden geen hengel en zeker geen boot, en daarom spietsten ze de vis aan een speer; en zat meestal veel vis in de ondiepe plassen die na de vloed waren blijven staan.

Ook de vis van Latu zou op de markt verkocht worden. Hij en zijn broers zorgden ook voor voedsel voor hun gezin. Lachend werkten ze samen, en ze werkten hard. Maar toen de zon onderging hadden ze elk nog maar drie *hohomo* (een soort vis) gevangen.

„Neem mijn vis maar”, bood Latu aan. „Ik kan morgen wel meer vangen.”

„Nee,” zei Molisi, „jullie hebben ook geld nodig.” Ze gingen op het zand zitten om een oplossing te vinden. Ineens sprong Molisi op.

„Er is vis genoeg”, zei hij.

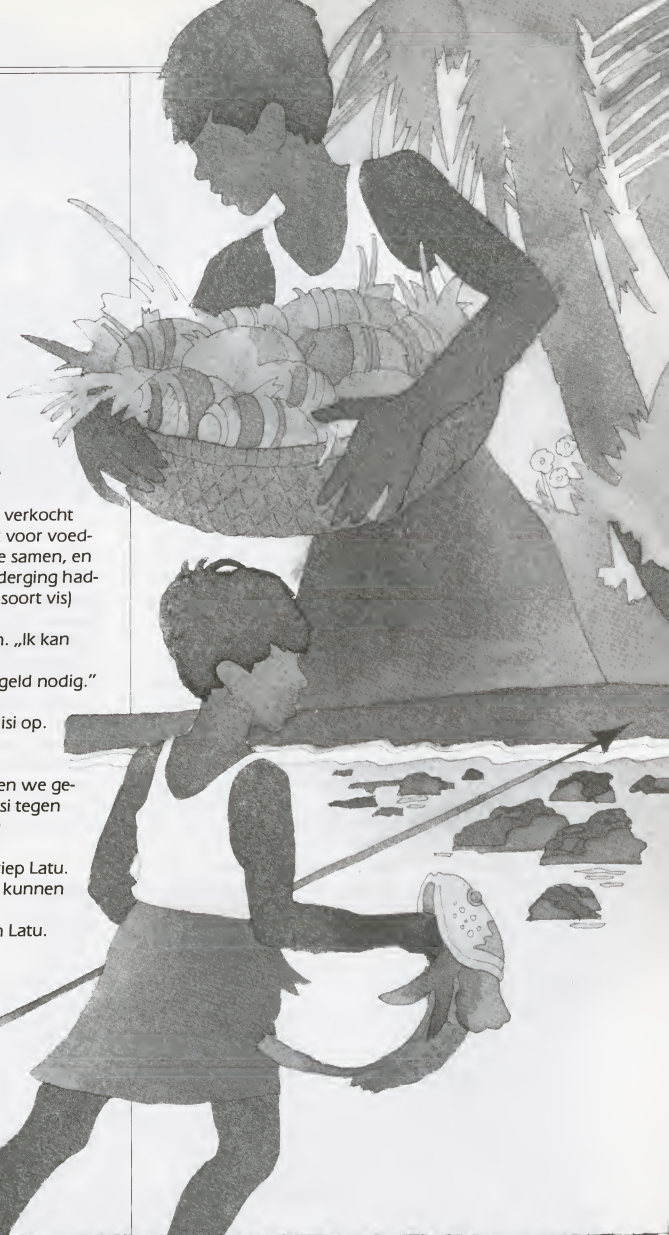
„Hoe dat dan?” vroeg Latu.

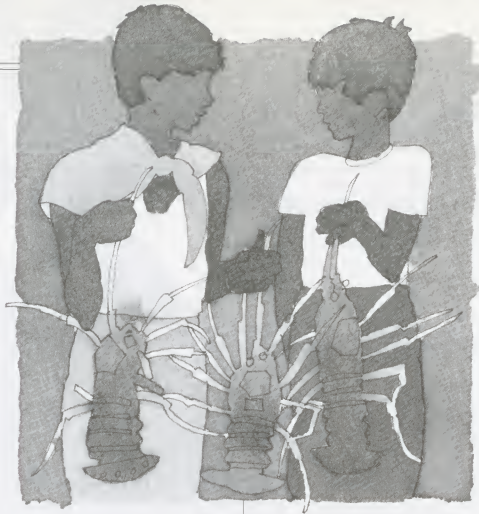
„Als we er nog iets bij vangen, hebben we genoeg *hohomo* voor de markt”, zei Molisi tegen zijn vriend. „Er is iets wat wij thuis nog veel liever hebben dan *hohomo*: 'uo.’”

„Dat ik daar niet aan gedacht heb”, riep Latu.

„We gaan mijn lantaarn halen. Anders kunnen we de 'uo' in het donker niet vangen.”

De jongens renden naar het huis van Latu.

Ze zetten hun *hohomo* in het water, dan zou hij vers blijven, en gingen terug naar het strand. Het was pikdonker. In het licht van de *maama kasa* zagen ze veel 'uo die zich uit de voeten maakten. Voorzichtig dat de grote scharen hen niet konden bezeren, pakten ze de kreeften en zetten ze in gevlochten manden.

„Morgen is het feest!” riep Latu blij uit. „Dit zijn de grootste 'uo die ik ooit gezien heb.”

„Ik kan zuster Lile ook een mand geven,” zei Molisi vrolijk. „Als cadeautje om haar te bedanken.”

„Over drie dagen is het al zondag”, zei Latu zorgelijk. „Zal ze je overhemd dan klaar hebben?”

„Dat weet ik niet. Maar ik weet wel dat ze zal doen wat ze kan. En wat zal moeder verbaasd zijn als ik naar de kerk ga en een witte blouse aan heb!”

De volgende morgen brachten Latu en Molisi in alle vroegte hun vis en hun kreeften naar zuster Lile. Ze was heel blij met de vis en met de 'uo.

„Dat is genoeg”, zei ze tegen Molisi. „Je overhemd is zondag klaar.”

De twee volgende dagen duurden een eeuwigheid. Molisi kon bijna niet eten en slapen. Zijn moeder hield hem in de gaten want ze was bang dat hij ziek was. Eindelijk werd het toch zondag. Toen Mo-

lisi z'n nieuwe overhemd aantrok, voelde hij zich heel bijzonder. Wat zou z'n vader trots op hem geweest zijn. Molisi ging naar de keuken. Moeder draaide zich om toen hij binnenkwam.

„Molisi! Hoe kom je aan dat overhemd?” De tranen rolden over haar wangen toen ze hem bekeek. „Je ziet er precies uit als je vader.”

Molisi grinnikte. „Ik heb het geld voor de stof verwend en zuster Lile heeft hem voor me gemaakt.”

Die dag wandelde een trots gezin naar de kerk. Zuster Lile en Molisi's moeder straalden van blijdschap toen hij het avondmaal rondde. Het priesterschap was weer terug in het gezin Lonil □

DE WARE KERK VAN JESUS CHRISTUS

De tijd dat de ware kerk van Jezus Christus weer op aarde zou zijn, was bijna aangebroken. Jezus gaf Joseph Smith een openbaring voor de mensen. Jezus wilde dat de mensen klaar zouden

zijn voor zijn kerk en daarom vertelde Hij ze meer over het evangelie.

Jezus zei: het Boek van Mormon is waar, het onderwijst mijn evangelie en ik wil dat alle mensen erin geloven. Jezus stierf om mensen die verkeerde dingen doen, de kans te geven zich te bekeren en naar de hemel te gaan; de mensen moeten gedoopt worden en de geboden onderhouden; ook moeten de mensen dikwijls aan het avondmaal deelnemen om aan zijn offer te denken en zijn Geest met zich te hebben.

Enkele weken daarna gaf Jezus Christus aan Joseph de opdracht met de kerk te beginnen. Hij gehoorzaamde. Op 6 april 1830 had Joseph een vergadering. Er kwamen vijf mannen naar die vergadering om Joseph te helpen met de kerk. Dat waren: Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel Smith, David Whitmer en Peter Whitmer. Zij waren alle

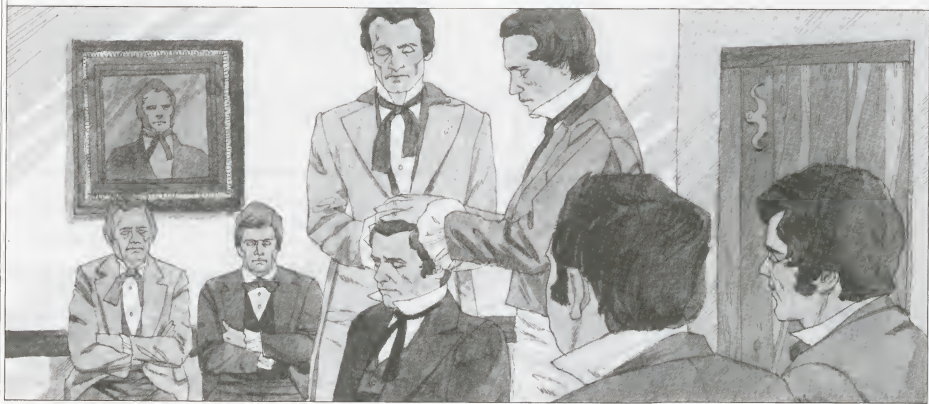
maal gedoopt. Er waren ook andere mensen bij.

De mannen baden tot onze Hemelse Vader. Joseph ordende Oliver tot ouderling in de kerk. Toen ordende Oliver Joseph. Joseph en Oliver zegenden het avondmaal. Ze deelden het rond aan de mensen.

Joseph en Oliver legden hun handen op het hoofd van elke man en bevestigden hen als lid van de kerk van Jezus Christus. Zij gaven hun de gave van de Heilige Geest. Joseph en Oliver verleenden enkele andere mannen het priesterschap. De mannen die geordend waren, waren heel gelukkig en ze zeiden dat ze van hun Hemelse Vader hielden.

Tijdens de vergadering gaf Jezus een openbaring aan Joseph Smith. Jezus zei dat Joseph een profeet was. Wanneer een profeet spreekt, spreekt hij in de plaats van Jezus. De leden van de kerk moeten naar de profeet luisteren en hem gehoorzamen.

Na de vergadering werden veel mensen gedoopt. Ook de vader en de moeder van Joseph Smith werden gedoopt. 6 April 1830 was een geweldige dag! De ware kerk van Jezus Christus was weer op aarde. (Zie LV 19, 20, 21.) □

WEES EEN GOED LEIDER

Pat Gr

Participatieperiode

Koning Benjamin was een goede leider. Hij werkte voor zijn volk en wilde dat ze de geboden zouden onderhouden. Toen hij oud werd, verzamelde hij zijn volk om ze toe te spreken bij de tempel. Ieder bracht zijn gezin mee en zette een tent op zodat ze daar konden blijven en alles horen wat koning Benjamin hen te vertellen had. Omdat er zoveel mensen waren, liet koning Benjamin een toren bouwen; als hij daar op klom, konden de mensen hem beter horen. Voor die te ver af waren, liet hij zijn woorden opschrijven en voorlezen. Hij wilde dat iedereen goed zou begrijpen wat ze moesten doen om gelukkig te zijn. Koning Benjamin hield van zijn mensen. Hij gaf hun een goed voorbeeld en zij geloofden wat hij zei.

Ook in deze tijd kun je een leider zijn en anderen helpen gelukkig te leven. Je zult wel geen toren bouwen en daarvanaf tot mensen spreken, maar je kunt wel leren hoe je je gezin en je vrienden kunt leiden door hen op een goede manier te dienen.

Wat moet je doen

1. Knip koning Benjamin uit, de lege boekrol, de punten en de toren.
2. Lees de acht punten over koning Benjamin terwijl je ze tussen de treden van de toren plakt.

Routy Andersen

Leerde hun de geboden onderhouden (zie Mos. 2:4)

Bevrijdde hen van de vijanden (zie Mos. 2:4)

Vond niet dat hij beter was dan anderen (zie Mos. 2:26)

Werkte met de mensen mee (zie Mos. 2:14)

GOEDE LEIDER

aham

(Zie Mosiah 2 en 4.) Knip langs de stippelijntjes bovenop de toren en schuif koning Benjamin erdoorheen.

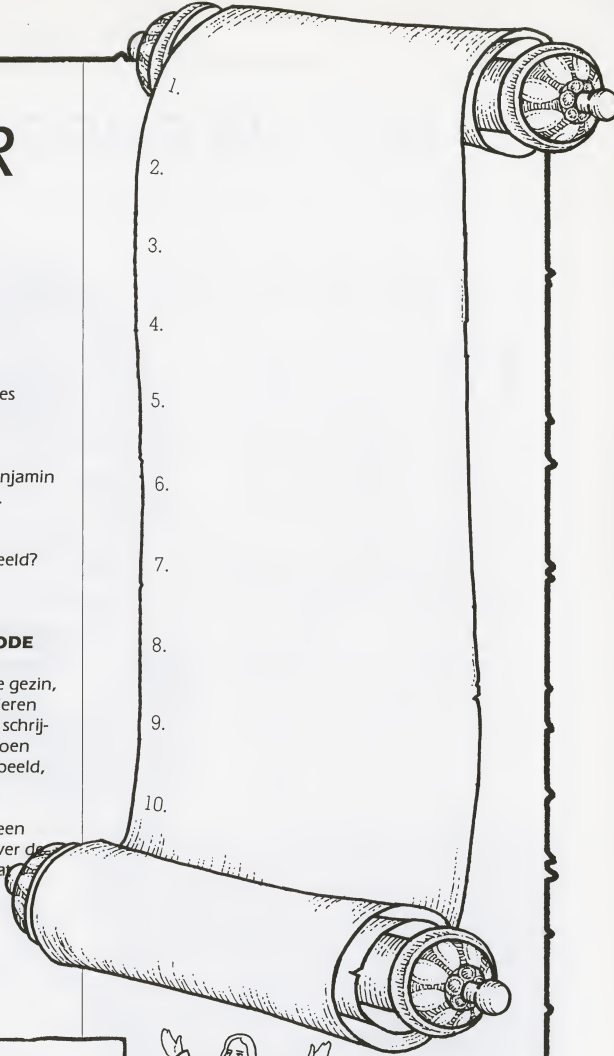
3. Zoek minstens tien dingen die koning Benjamin aan zijn volk leerde. Schrijf die op de boekrol. (Opschrift voor de rol: (zie Mosiah 4)

4. Wat kun je anderen leren door je voorbeeld? Maak daar een lijstje van.

IDEËËN VOOR DE PARTICIPATIEPERIODE

1. Respecteer hen die jou goed dienen: in je gezin, de kerk, op school en buiten de kerk. De kinderen kunnen samen of ieder afzonderlijk een brief schrijven over de manier waarop ze proberen te doen wat een bepaalde leider, de bisschop bijvoorbeeld, hun geleerd heeft.

2. Doe alsof u of de kinderen leider(s) van een nieuw land bent geworden. Spreek samen over de wetten en regels die je moet hebben om in dat nieuwe land gelukkig te kunnen zijn.

Phyllis Luch

Liet de mensen geen belasting betalen; werd zelf niet betaald (zie Mos. 2:12)

Diende hen met alle macht, verstand en sterkte (zie Mos. 2:11)

Als je anderen dient, dien je God (zie Mos. 2:17)

Kom niet in opstand tegen God (zie Mos. 2:36-69)

HET VREEMDE PAARDJE

Peggie Gieszal

Heb je ooit een paard gezien dat zo klein was dat je het in je hand kon houden?

Toch is er zo'n beestje. Het is een soort visje en het leeft in de oceaan. Het wordt een zeepaardje genoemd.

Als het zeepaardje zwemt, met gebogen hals en gestrekt kopje, lijkt het op een paard, maar daar houdt alle vergelijking op.

Zeepaardjes zijn 5 tot 25 centimeter lang, van het puntje van de neus tot het einde van de staart; de meeste zijn 7 tot 10 centimeter.

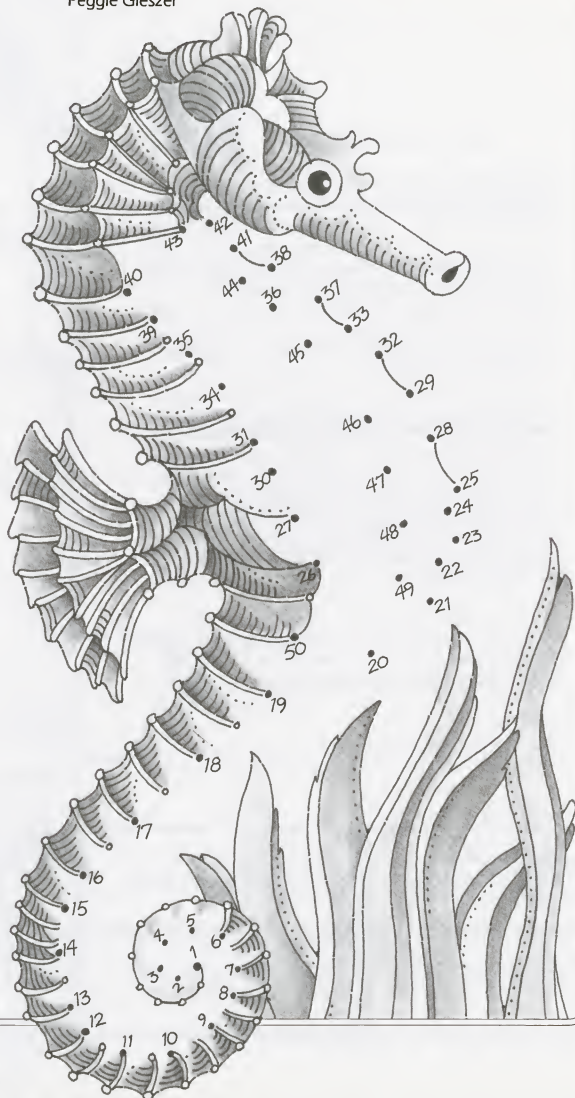
De staart lijkt helemaal niet op die van een paard. Het zeepaardje gebruikt zijn staart om die ergens omheen te kronkelen, of zich vast te klemmen aan koraal, zeeplanten en schelpen. En zo blijft het dikwijls urenlang op dezelfde plaats zitten.

Als de temperatuur of de omgeving verandert, verandert ook de kleur van het zeepaardje.

Het heeft geen tanden, geen manen en geen oogleden.

Nog iets vreemds in het leven van een zeepaardje is dat de vrouwtjes ongeveer tweehonderd eitjes leggen in de paartijd, lente of zomer, maar daarna dragen de mannetjes die eitjes zowat 35 dagen met zich mee in een buidelkje. Als de eitjes uitkomen, worden de piepkleine zeepaardjes uit het buidelkje geduwd en dan moeten ze zelf gaan zwemmen. □

Verbind de punten en dan zie je een zeepaardje.

Het opvolgen van deze raad zou wel eens uw beste wapen kunnen zijn, waarmee u uw kind kunt beschermen

Als een winkel bij u in de buurt aanstootgevende lectuur verkoopt of verhuurt, kunt u de bedrijfsleider zeg-

advertenties plaatsen in aanstootgevende tijdschriften of dergelijke reclamespotjes op tv uitzenden.

de wet, is er pornografie, bijvoorbeeld kinderporno, die wel degelijk verboden is. Ook zijn er wetten voor het uitstellen en verkopen van pornografie. Vergeet de schending van deze wetten niet aan de politie door te geven.

De strijd tegen pornografie kan en moet in het leven van de leden der kerk gewonnen worden. Of deze strijd ook in de samenleving gewonnen wordt, hangt grotendeels af van de mate van onze betrokkenheid en onze bereidheid ons te verenigen met andere groepen die tegen de exploitatie van het menselijk lichaam zijn. Zoals eerder geopperd is, zal er veel gewonnen worden als we pornografische lectuur kunnen verbannen naar een plek waar zij uit het

Uw doeltreffendste wapens zijn uw stem, uw pen, uw klandizie en uw medewerking. De handel in pornografie is een miljoenenhandel, die zal mislukken als er geen winst wordt gemaakt

tegen verslaving aan porno-
grafie.

Films en ander amusement selecteren aan de hand van betrouwbare bronnen. De leeftijdsgrenzen van de filmkeuring zijn in vele gevallen onbetrouwbaar als norm voor de gepastheid van een film of ander amusement. U zult de recensies aandachtig moeten lezen om te kunnen beoordelen of iets goed voor uw kinderen is. Als u twijfelt moet u een film of andere amusement zelf gaan zien om vast te stellen of dat geschikt is voor uw kinderen.

II. STAPPEN BIJ U IN DE BUURT NEMEN

Uw doeltreffendste wapens zijn uw stem, uw pen, uw klandizie en uw medewerking. De handel in pornografie is een miljoenenhandel, die zal mislukken als er geen winst wordt gemaakt.

gen dat u graag klant van hem wilt blijven, maar dat dat niet kan als in zijn winkel de waarden van uw gezin ondermijnd worden. Een bezoeker heeft meestal meer effect dan een brief. De meeste bedrijfsleiders zullen naar u luisteren als u uw bezorgdheid op een vriendelijke en hoffelijke wijze onder woorden brengt. Denk eraan dat deze mensen lectuur verkopen die in de meeste gevallen *niet* door de wet verboden wordt. U heeft al wat bereikt als u ze ertoe kunt brengen het materiaal te verplaatsen naar een plek waar het niet direct in het oog ligt van kinderen en jongeren.

Schrijf of breng een bezzoek aan programmamakers van omroepen, redacteuren van kranten en tijdschriften om uw bezorgdheid onder woorden te brengen of aanbevelingen te doen.

Schrijf bedrijven aan die

III. EEN VERBOD OP PORNOGRAFIE BEPLEITEN, DE INVOERING VAN WETTEN TEGEN PORNOGRAFIE STEUNEN

Politici aanmoedigen wetsvoorstellen te doen om pornografie te verbieden of te beperken. U staat niet alleen in uw wens de pornografie te verbieden of in te dammen. Er zijn vele belangengroepen die ditzelfde doel nastreven, wellicht met een ander motief dan u, maar dat is niet van belang zolang zij binnen de wet opereren. De tijd is rijp dat wij onze stem laten horen in de strijd tegen

Uzelf en uw kinderen verre van pornografie houden

Stappen tegen pornografie bij u in de buurt nemen

Een verbod op pornografie bepleiten, de invoering van wetten tegen pornografie steunen

pornografie.

De verkoop van illegale pornografie, zo u die bekend is, aan de politie doorgeven. Hoewel de meeste pornografie niet verboden wordt door

oog is van onze kinderen en jongeren. Dit kan gedaan worden als de goede burgers zich duidelijk en onmiskenbaar uitspreken tegen pornografie. ■

Profiel

Celcedina Barros

Alexandra Pinho

Onder de vermoeide Portugese leden die in augustus 1988 bij de Zwitserse tempel in Zollikofen uit de bus stapten na een onafgebroken tweedaagse reis, waarin 2000 km werd afgelegd, bevond zich zuster Celcedina Barros van de Wijk Correios uit de Ring Setúbal Portugal. Hiermee kwam er voor zuster Barros, door de Portugese leden liefdevol grootmoeder Dina genoemd, niet één wens uit maar twee: als klein meisje al had zij een vreemd land willen bezoeken.

Leeftijd noch vermoeidheid konden de 73-jarige grootmoeder ervan weerhouden een hele week in het huis des Heren werkzaam te zijn. Daardoor had ze weinig tijd voor het bezoeken van bezienwaardigheden, maar daar was ze dan ook niet voor naar Zwitserland gekomen. Tijdens haar eerste bezoek aan de Zwitserse tempel ontving zij haar eigen begiftiging, werd zij verzegeld aan haar overleden echtgenoot en onderging zij plaatsvervangende verordeningen voor haar voorouders. Zij heeft in die week geen tempeldienst gemist.

De sleutel tot grootmoeder Dina's uitzonderlijke vermogen om kracht te kunnen putten uit situaties die de meeste mensen zouden verzwakken, wordt gevonden in Ether 12, vers 27:

'Als de mensen tot Mij komen, zal ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij verederen; want indien zij zich voor Mij verederen, en geloof in Mij hebben, zal ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.' Haar dynamische persoonlijkheid en haar enthousiasme zijn voor iedereen die bekend is met haar levensverhaal een getuigenis van de waarheid van deze tekst.

Zij groeide op onder moeilijke omstandigheden. Nauwelijks elf jaar begon ze te werken in een schoenenfabriek om haar grootmoeder bij te staan, bij wie ze in die tijd verbleef. Zuster Dina leerde zichzelf naaien om geld uit te sparen. Zij maakt een jurk zonder ook maar een patroon bij de hand. Ze bekijkt de jurk die ze wil hebben en gaat dan naar huis om deze te maken.

Slechts een paar jaar na haar huwelijk met haar

jeugdliefde, die zij beschrijft als 'groot, donker en teder', brak de Tweede Wereldoorlog uit met zijn bijkomende kwalijke zaken zoals voedseltekorten en massale werkloosheid. Haar echtgenoot werd gearresteerd voor zijn politieke sympathieën, waardoor zij alleen voor hun twee kinderen moest zorgen, een jongetje van twee jaar en een meisje van drie maanden. Zij moest heel hard werken om te kunnen overleven. Dit en ondervoeding (zij leefde voornamelijk op

uiensoep en maïsbrood) zorgden ervoor dat zij een ernstige longziekte opliep. Maar ze wist er snel bovenop te komen. Dat moest wel om voor haar kinderen te

kunnen blijven zorgen; ze had geen tijd om ziek te zijn.

Nadat haar man uit de gevangenis was ontslagen, ging hij werk zoeken in Lissabon om in het onderhoud van zijn gezin te kunnen voorzien. Weer bleef zij met haar kinderen achter. Veel later kon zij zich met haar kinderen, inmiddels vier, bij haar man in Lissabon voegen, waarna er nog een kind geboren werd. Haar man overleed in 1980. Zij zijn 45 jaar getrouwd geweest.

'Mijn leven is nooit een-

voudig geweest,' zegt zuster Dina, 'maar desondanks heb ik altijd het gevoel gehad dat de Heer mij indachtig was.' Grootmoeder Dina heeft altijd geloofd in God de Vader en Jezus Christus. Dat geloof werd bevestigd toen de zendingen, die haar kleindochter aan het onderwijzen waren, bij haar aanklopten. Zij onderwezen haar en zij ontving een getuigenis van het herstelde evangelie. Zij werd op 31 januari 1987 gedoopt; en sinds die tijd is zij werkzaam als tweede raadgeester in het ZHV-presidium van de wijk.

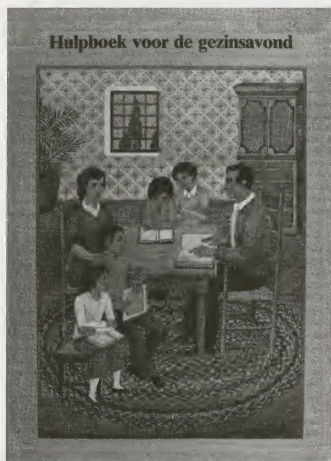
Zuster Dina koestert haar familie. Door haar grote geloof en voorbeeld vonden haar jongste dochter, bij wie zij inwoont, haar schoonzoorn en haar tweede man de weg naar de doopvont.

Haar lievelingsbezigheid in de kerk is huisbezoek. Haar huisbezoeksrapport ziet eruit om door een ringetje te halen. Zij legt gemiddeld zeven bezoeken per week af. In één maand bezocht zij zelfs 41 zusters.

Grootmoeder Dina's streven naar geluk, ondanks de tegenspoed, hebben zwakheden sterk gemaakt, niet alleen in haar eigen leven maar ook in het leven van anderen. De Wijk Correios acht zich gezegend het leven-de bewijs in hun midden te hebben van 's Heren woorden in Ether 12, vers 27: '[Ik zal] zwakke dingen sterk voor hen doen worden.'

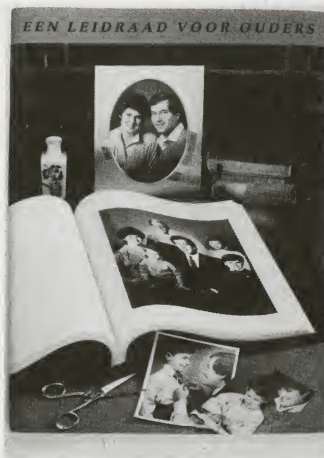
Alexandra Pinho is lid van de Wijk Correios in de Ring Setúbal Portugal. ■

Uit de mediatheek

Hulpboek voor de gezinsavond (PBHT5197DU),
HFL 7,70/BEF 140,-

Dit boek bevat gezinsavondlessen, maar geeft ook ideeën voor het maken van uw eigen lessen, gezelschapspelletjes, suggesties ter verbetering van uw gezinsavonden en hulp bij het opvoeden van uw kinderen.

Een leidraad voor ouders (PBIC0507DU),
HFL 3,30/BEF 60,-

Deze leidraad geeft ouders inzicht in de ontwikkelingsstadiums van kinderen en hoe in deze stadiums moet worden omgegaan met het seksuele bewustzijn.

Nieuwe leiders

Gemeentepresident Den Helder:
Cornelis J. Baaij, 43
Eigenaar van reformzaak
Hij is getrouwd met Suzan Oosterhof;
zij hebben vier kinderen

Mededelingen

Zondagsschool

Het lesboek voor de leerkracht van de cursus evangelieleer voor 1989 legt grote nadruk op betrokkenheid van de leerlingen en het lezen van de Schriften. De ervaring leert dat de lessen beter overkomen naarmate het aantal leerlingen klein wordt gehouden; zo wordt betrokkenheid bij de les gestimuleerd. Als een klas zo groot wordt dat de betrokkenheid eronder lijdt, en als

er lesruimte beschikbaar is, kan de klas worden gesplitst.

Zustershulpvereniging

De *Gids bij de individuele studie 1989: zustershulpvereniging* bevat suggesties en verwijzingen naar hulpbronnen die bij de voorbereiding van de les gebruikt kunnen worden; er is geen supplement voor de lerares.

VOOR DE VAKANTIEGANGER

Hieronder vindt u de adressen en telefoonnummers van de kerkgebouwen in Nederland en België, plus de aanvangstijden van de vergaderingen. Volledigheidshalve zijn ook de postcodes vermeld.

Ring Den Haag Nederland

Alkmaar

Emmastraat 17
1814 DL Alkmaar
tel: 072-120304
aanvang: 09.30 uur

Amsterdam

Zaaiersweg 17
1097 SM Amsterdam
020-944990
aanvang: 09.30 uur

Breda

Mgr. de Vetstraat 13
4817 JP Breda
tel: 076-213141
aanvang: 10.00 uur

Delft

Oranjeplantage 36
2611 TK Delft
tel: 015-126123
aanvang: 09.30 uur

Den Haag

Leersumstraat 11
2546 TE Den Haag
tel: 070-293531/296917
aanvang: 10.00 uur

Den Helder

Polderweg 19
1782 EC Den Helder
tel: 02230-17005
aanvang: 09.30 uur

Dordrecht

Singel 312
3311 KW Dordrecht
tel: 078-135537
aanvang: 09.30 uur

Gouda

Crabethstraat 10
2801 AN Gouda
tel: 01820-18512
aanvang: 09.30 uur

Haarlem

Frieslandlaan 5
2036 NE Haarlem
tel: 023-337450
aanvang: 09.30 uur

Leiden

Brahmslaan 2
2324 AM Leiden
tel: 071- 720352
aanvang: 10.00 uur

Rotterdam-Noord

Oosteinde 73
3061 SN Rotterdam
tel: 010-4149883
aanvang: 09.30 uur

Rotterdam-Zuid

Bas Jungeriusstraat 121
3081 VD Rotterdam
tel: 010-4858473
aanvang: 09.30 uur

Schiedam-Vld.

Schiedamsweg 115
3134 BE Vlaardingen
tel: 010-4342942
aanvang: 09.30 uur

Vlissingen

Badhuisstraat 161
4382 AL Vlissingen
tel: 01184-13772
aanvang: 09.30 uur

Zoetermeer

Petuniatuin 56
2724 NB Zoetermeer
tel: 079-415297
aanvang: 09.30 uur

Ring Utrecht Nederland

Almelo

Sluiskade N.Z. 88
7602 HW Almelo
geen telefoon
aanvang: 09.30 uur

Almere

Kerkstraat 92,
1354 AC Almere-Haven
geen telefoon
aanvang: 09.30 uur

Amersfoort

Laurens Costerplein 14
3817 HH Amersfoort
tel: 033-632875
aanvang: 09.30 uur

Apeldoorn

Boerhavestraat/Edisonlaan
7314 NG Apeldoorn
tel: 055-217516
aanvang: 09.30 uur

Arnhem

Cannenburglaan 4
6825 KK Arnhem
tel: 085- 612900
aanvang: 09.30 uur

Eindhoven

de Koppelle 1a
5632 LE Eindhoven
tel: 040-423526
aanvang: 09.30 uur

Emmen

Jonkershof 4
7822 GD Emmen
geen telefoon
aanvang: 09.45 uur

Groningen

Paterswoldseweg 531
9728 AR Groningen
tel: 050-256271
aanvang: 09.30 uur

Hengelo

Deldenerstraat 16
7551 AE Hengelo
tel: 074-915787
aanvang: 10.15 uur

Hilversum

Wernerlaan 28
1213 AV Hilversum
tel: 035-14819
aanvang: 09.30 uur

Leeuwarden

Sophialaan 3
8911 AE Leeuwarden
tel: 058-135361
aanvang: 09.30 uur

Lelystad

Botter 14-02
8232 JR Lelystad
tel: 03200-50398
aanvang: 09.30 uur

Nijmegen

Oranjesingel 74
6531 TH Nijmegen
080-230412
aanvang: 10.00 uur

Utrecht

Prinses Irenelaan 51a
3554 HB Utrecht
tel: 030-444218
aanvang: 10.00 uur

Zeist

Oirschotlaan 23
3704 HK Zeist
tel: 03404-54398
aanvang: 09.30 uur

Zwolle

Badhuiswal 9
"het eigen gebouw"
8011 VZ Zwolle
038-316117
aanvang: 10.00 uur

Gemeenten voor militairen

Heerlen

Bekkerweg 52
6417 BW Heerlen
geen telefoon
aanvang: 09.30 uur

Soesterberg

Laurens Costerplein 14
3817 HH Amersfoort
tel: 033-632875
aanvang: 14.00 uur

District Antwerpen

Antwerpen

Bergen op Zoomlaan 20
2060 Merksem
tel: 03-6460859
aanvang: 09.30 uur

Brugge

Koningin Elisabethlaan 3
8000 Brugge
geen telefoon
aanvang: 09.30 uur

Brussel

Brussellaan 100
1820 Strombeek-Bever
02-2675543
aanvang: 11.00 uur

Genk

Hoogstraat 3
3600 Genk
geen telefoon
aanvang: 09.30 uur

Gent

Residentie Elysium
Kortrijksesteenweg 1060
9820 Gent (St. Denijs
Westrem)
geen telefoon
aanvang: 09.00 uur

Kortrijk

Min.Vandepereboomln. 62
8500 Kortrijk
geen telefoon
aanvang: 09.00 uur

Leuven

Tiensesteenweg 298
3000 Leuven
geen telefoon
aanvang: 09.00 uur

Mechelen

Leopoldstraat 87
2800 Mechelen
geen telefoon
aanvang: 09.30 uur

Sint-Niklaas

Parklaan 18
2700 St. Niklaas
geen telefoon
aanvang: 09.00 uur

Turnhout

Kruisuisstraat 6
2300 Turnhout
geen telefoon
aanvang: 09.00 uur

De redactie van *De Ster*
wenset u een prettige vakantie toe! ■

Dorthe Iversholt

Er is nu een jaar verstreken sinds ik Den Haag verliet om naar het Zendingsgebied Coventry Engeland te gaan. Het jaar is voorbij gevlogen en toch is er heel veel gebeurd.

Op het moment ben ik in Telford, dat in het westen van Engeland ligt. Het is hier heel anders dan in Nederland, er zijn hier veel heuvels. Het heeft eigenlijk wel wat weg van Denemarken (mijn vaderland), dus voel ik me hier thuis. De mensen zijn hier heel aardig en vriendelijk.

Het zendingsleven is het helemaal. Het is wel zwaar en soms heel moeilijk, maar het is heerlijk mensen tegen te komen die zich veranderen.

Ik wil jullie laten delen in een ervaring die ik nog niet zo lang geleden heb gehad. Een van onze onderzoeksters lijdt aan een ernstige huidziekte. En op de dag dat wij haar vonden, had ze vreselijke pijn en kon ze zich nauwelijks bewegen. Toch wilde ze dat we binnenkwamen toen we bij haar aanklopten. We spraken een gebed uit en onderwezen haar de herstelling van het evangelie. We bespraken het priesterschap en toen vroeg ik haar of ze de Heilige Geest voelde die zo sterk aanwezig was in de kamer. Ze antwoordde: 'Nou en of, ik voel me goed, zo heb ik mij in weken niet gevoeld!' En toen zei ze: 'Ik heb geen pijn meer!' Ze liet ons zien dat ze haar armen weer kon bewegen, nog geen half uur eerder was dat onmogelijk.

De zendelingenpagina's

In deze zendelingenpagina's een verslag van zuster Dorthe Iversholt uit de Wijk Den Haag, die een zending vervult in het Zendingsgebied Coventry Engeland, en van Michael Jansen uit de Wijk Amsterdam die een zending vervult in het Zendingsgebied Bristol Engeland.

Zuster Iversholt en een van haar collega's

Ze stond zonder hulp op en liep zonder pijn door de kamer. Er had een waar wonder plaatsgevonden tijdens ons bezoek, en toen we weggingen kon je voelen dat er wat veranderd was. Sinds die dag is zij aan de beterende hand en op dit moment is zij zich aan het voorbereiden op haar doop.

Het is heerlijk om te zien hoe de kracht van de Heilige Geest op mensen inwerkt en hoe mensen verlangen meer over het heilsplan te weten te komen. Ik vind het fijn om de Heer te kunnen dienen, om onze broeders en zusters de weg terug naar onze Hemelse Vader te wijzen.

Ik heb tot zover veel geleerd op mijn zending, hierdoor begrijp ik nu de behoefte van anderen beter. Ook leer ik dingen die ik niet gedacht had op mijn zending te leren. Zo ben ik nu in de gelegenheid gebarentaal te leren, aangezien we een doof zendelingeftpaar hebben in Telford, broeder en zuster Sorenson. Ik doe het nu een week of vijf, zes en omdat ik de enige ben die dat kan, doe ik het vrij vaak en krijg ik er echt handigheid in. De wegen des Heren zijn ondoordringelijk, want ik heb altijd al graag met dove mensen willen werken.

Ik houd heel veel van mijn Hemelse Vader en ik ben dankbaar dat ik in Engeland een zending mag vervullen. Ik heb nog maar een half jaar te gaan en hoe wild ik dat de tijd niet zo snel ging, want er is nog zoveel te doen. Mijn zending heeft echt mijn ogen geopend voor het evangelie.

Ik weet zonder twijfel dat Jezus de Christus is - onze Heiland. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was en ben dankbaar dat hij zo sterk was dat hij alle beproevingen die op zijn weg kwamen heeft doorstaan. Ik weet dat dit de enige ware kerk van Jezus Christus is en ik ben zo dankbaar dat ik lid mag zijn. Ik ben dankbaar dat ik het eeuwige plan van onze Vader in de hemel mag begrijpen en dat ik dit aan de mensen in Engeland mag vertellen. Het is mijn gebod dat de Heer ons allemaal zal zegenen, zodat wij vele zielen tot hem zullen blijven brengen. ■

Michael Jansen

Ik verliet Nederland op 2 september 1987 en reisde naar het opleidingsinstituut voor zendelingen (MTC) bij de Londen-tempel. Met nog 29 jongemannen en jonge vrouwen leerde ik daar in 19 dagen de fijne kneepjes van het zendingsvak, hoewel, er was nog heel veel dat ik daar had kunnen leren. Het was een reusachtig geestelijke tijd, zo dicht bij de tempel en mijn Hemelse Vader. Toen ik daar wegging, deed ik dat toch met zekere weemoed. Vrienden laat je niet graag achter.

Maar in het Zendingsgebied Bristol Engeland stonden alweer nieuwe vrienden op mij te wachten.

Als je pas op zending bent, is het altijd even wennen en natuurlijk mis je het comfort van thuis. Daar was ik echter gauw overheen en ik heb nooit echt heimwee gehad.

Allereerst was ik werkzaam in Taunton, waar ik mijn verjaardag vierde en door mijn collega werd verrast met een lekkere maal-

tijd: kip, groente, gebakken aardappelen en een dikke jus. Een koningsmaal voor zendelingen!

Daarna ging ik naar Barry, een klein stadje aan de kust van Wales. Het landschap daar is echt de moeite waard. De kerk heeft daar een kleine gemeente van ongeveer 20 leden. Ze vergaderen in het plaatselijke buurthuis.

Vervolgens werd ik overgeplaatst naar Swindon. Daar is een wijk die snel groeit. Momenteel groeien de leden uit hun gebouw en zijn ze op zoek naar grond om een nieuw gebouw op te zetten.

Na Swindon was Barnstaple aan de beurt. Daar was nog eens een kleine gemeente. 14 volwassenen, van wie 4 zendelingen, en 4 kinderen. Iedereen heeft daar natuurlijk meerdere roepingen en er was een hele hechte band tussen de leden.

In de trein van Barnstaple naar Weston-super-mare, mijn volgende standplaats, raakte ik met iemand in gesprek die in een christelijke leefgemeenschap werkte. Zijn ideeën over godsdienst

Ouderling Michael Jansen.

weken niet eens zoveel af van die van mij. Zo geloofde hij bijvoorbeeld ook niet in de babydoop. Helaas kwam er te snel een eind aan ons gesprek. Maar toch zie je dat er altijd wel gelegenheid is om anderen te laten delen in je getuigenis. Zelfs iemand die je nog nooit eerder ontmoet hebt.

In Weston-super-mare kwam ik in een heel kleine flat terecht: een slaapkamer, een keukentje, en een douche met toilet. In deze stad bevindt zich daarentegen wel een van de grotere wijken, er waren ongeveer 200 leden en een hele zwerm jeugdwerkkinderen.

Michael Jansen, met op de achtergrond het kerkgebouw in Merthyr.

Mijn verblijf was van korte duur, na twee weken werd ik, vlak voor Kerstmis, overgeplaatst. Wat een pech met al die uitnodigingen om te komen eten op stapel.

Ik ben nu in Merthyr Tydfil (Wales). In Merthyr is een hele grote wijk, zo'n 300 leden. Ze hebben dan ook een kolossaal kerkgebouw, dat nog door president McKay is ingewijd.

Ik ben blij dat ik gekozen heb om op zending te gaan. Ik heb hier dingen geleerd die ik nergens anders had kunnen leren. Ik zie hoe belangrijk het evangelie is. Het is de leden tot zegen en als zending zie je mensen als het ware veranderen. Ik weet dat dit de ware kerk is en dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. ■

In het zendingsveld

Valentin Arts

England Coventry Mission
4 Cophall House
Station Square
Coventry, West Midland
England
CV1 2PP

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England
LS18 5BJ

Daniël Beijerling
England London South
Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England
CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5BJ

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England
LS18 5BJ

Hellen Bouman
Washington D.C. North
Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring,
Maryland 20904
U.S.A.

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Lex de Bruijn
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5BJ

Gerard en Jannie Clement
p/a Talstraße 10
6382 Friedrichsdorf 1
West-Duitsland

Erwin Decker
England London South
Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London
England SW7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel
België

Raymond Greef
California Anaheim Mission
760 North Euclid, suite 213
Anaheim, Californië 92801
USA

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Cophall House
Station Square
Coventry, West Midland
England CV1 2PP

Jim Jansen
England London South
Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
England BS9 3BH

Hans Jobst
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Arno Karssen
England London South
Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England
CR4 4ED

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesey (GE)
Zwitserland

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam
Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Marcus van Rooij
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England
LS18 5BJ

Marieke Schoute
England London South
Mission
484 London Road
Mitcham
Surrey
England
CR4 4ED

Johanna van Tellingen
Zendingsgebied Amsterdam
Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Anneke van Til
Zendingsgebied Amsterdam
Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Serge Vandendriessche
England Bristol Mission
Southfield House, 2
Southfield Road
Westbury on Trym, Bristol
England
BS9 3BH

Katinka Varenkamp
England Coventry Mission
4 Cophall House,
Stationsquare
Coventry, West Midland
England
CV1 2PP

Jan Vlonk
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road,
Timperly
Altrincham, Cheshire
England
WA15 7UP

Monique van der Vooren
Zürich-Mission, Schweiz
Pilatusstrasse 11
CH 8032 Zürich
Zwitserland

Lucas en Adele Vreeken
p/a Waldstraße 42
6365 Rosbach-Rodheim 3
West-Duitsland

*Indien er een
adres ontbreekt cq.
verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het
Kerkelijk
vertaalbureau,
postbus 224,
3430 AE Nieuwegein,
Nederland*

VERTROUWEN IN UW HUWELIJK

Christie H. Frandsen

Toen ik de gezinnen van onze wijk de kapel binnen zag komen voor de avondmaalsvergadering, dacht ik bij mijzelf: „Wat maakt een huwelijk goed?“ Er waren pasgetrouwde paartjes, maar ook oudere paren die zich zo goed aan elkaar hadden aangepast dat ze zelfs op elkaar leken

en op dezelfde manier praatten. Maar de meeste paren waren als mijn man en ik: met kinderen in diverse levensstadiums, een huis met hypotheek, een carrière, en daarbij nog roepingen in de kerk die het leven er soms niet eenvoudiger op maakten. Naïef als ik was, had ik ooit gedacht dat alle echt-

paren die in de tempel waren getrouwd, automatisch „nog lang en gelukkig” zouden leven. Maar ik ben gaan beseffen dat alle huwelijken *niet* op één lijn gesteld kunnen worden. In de hele kerk vind je huwelijken die variëren tussen wonderwel geslaagd en bitere teleurstelling. Huwelijken kennen ‘ups’ en ‘downs’, tijden van tevredenheid en persoonlijke groei, maar ook tijden van teleurstelling en stilstand.

Wat maakt een huwelijk dus goed? De antwoorden op deze vraag zijn even verschillend als de mensen die ze geven: een avond per week wat tijd met elkaar doorbrengen, zet je partner op de eerste plaats, maak je af en toe even los van kinderen en verantwoordelijkheid, ga nooit met ruzie slapen, neem elke avond de tijd om met elkaar te praten, trouw met de juiste persoon, wees een goede echtgenoot of echtgenote.

---

*Als onze daden en onze houding
steeds eerbaar en goedbedoeld zijn
en omdat ons zelfvertrouwen toeneemt,
zal ook ons vertrouwen in onze
partner toenemen.*

Liefde, onzelfzuchtigheid, attentheid, open communicatie, deugzaamheid, al deze dingen dragen bij tot een goed huwelijk. Maar ik ben ervan overtuigd dat een gelukkig huwelijksleven begint met *vertrouwen*.

Volgens therapeut Carlfred Broderick, een heilige der laatste dagen, „worden de meest bevredigende ervaringen in het leven gevonden in relaties die blijvend zijn en waarin onderling vertrouwen heerst. Geborgenheid en evenwichtigheid, integriteit en gemoedsrust, overtuigd zijn van de toewijding van de ander – dat alles geeft diepe voldoening.” („Couples”, New York: Simon en Schuster, 1979, blz. 158-159.)

Even belangrijk als geloof voor een getuigenis is, is vertrouwen voor een gelukkig huwelijk. Het is de

basis waar de relatie op gebouwd is. Als er een sterk en zeker vertrouwen bestaat, kan het huwelijk groeien en bloeien, ook bij problemen en noodsituaties. Maar als het vertrouwen zwak of wisselvallig is, zal het huwelijk onder de druk van het dagelijks leven gaan afbrokkelen.

Om echt te begrijpen hoe belangrijk vertrouwen is in het huwelijk, moeten we vier dingen bespreken: vertrouwen in onszelf als huwelijkspartner; vertrouwen in de ander; vertrouwen in het huwelijk zelf; en vertrouwen in de Heer.

Vertrouwen in onszelf als huwelijkspartner

In een huwelijk begint vertrouwen met zelfvertrouwen. De filosoof Soren Kierkegaard spreekt over de „geloofssprong” die elke nieuwe christen moet maken. We maken eenzelfde „sprong” als we trouwen en onszelf aan een persoon binden die we niet lang kennen.

Deze geloofssprong in het huwelijk vereist een hoge mate van zelfvertrouwen. Het huwelijk is een bevestiging van eigenwaarde en groeiomgankelijkheden. Met onze beloften zeggen we tegen de partner: „Ik zie in jou, en in mezelf, een geweldig mens om van te houden. Ik geloof dat we samen kunnen groeien en de zegeningen van de eeuwigheid kunnen ontvangen.” Het besef dat iemand ons gekozen heeft en van ons houdt, zal ons gevoel van eigenwaarde en ons zelfvertrouwen versterken.

In de Leer en Verbonden kunnen we ook lezen dat ons vertrouwen zal toenemen als we liefde voor alle mensen ontwikkelen en deugd onze gedachten laten beheersen: „Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk worden” (LV 121:45).

Vertrouwen in de ander

Wat een zegen om een betrouwbare wederhelft te hebben! En hoe frustrerend als een man of vrouw steeds iets achter de daden van de ander zoekt! In

„Een winteravondsprookje” beschrijft Shakespeare dit heel goed. Het huwelijk van Leontes en Hermione, koning en koningin van Sicilië, loopt op de klippen omdat Leontes niet kan geloven dat zijn vrouw werkelijk zo goed en beminnelijk is. Om het huwelijk nieuw leven in te blazen, wordt hem gezegd: „Roep uw ge loof dan wakker.” (Vijfde bedrijf, derde toneel.) Het huwelijksverbond is niet alleen een belofte tot wederzijdse trouw, maar ook een belofte van wederzijds vertrouwen in die trouw.

Maar vertrouwen in de partner omvat meer dan alleen de zekerheid dat hij of zij zedelijk trouw is. We moeten ook kunnen bouwen op elkaars integriteit, intelligentie, kundigheden en mogelijkheden. Tekort aan vertrouwen in de kleine dagelijkse plichten en taken kan een huwelijk evenveel schaden als gebrek aan vertrouwen in huwelijkstrouw. Als we elke dag vitten, achteraf kritiek leveren en onze steun onthouden, verzwakt de liefde zodanig dat er op het laatst geen enkele basis van vertrouwen meer is.

Door ervaringen in mijn eigen huwelijk ben ik tot de overtuiging gekomen dat man en vrouw een vertrouwensband moeten scheppen. Ik heb ontdekt dat vertrouwen in mijn echtgenoot niet betekent dat we het altijd met elkaar eens zijn – dat is gewoon niet reëel. Het betekent wel dat ik er vast op vertrouw dat zijn inspanningen en bedoelingen goed zijn.

Ontstaan er meningsverschillen, dan kunnen we met elkaar praten over geven en nemen in een sfeer van begrip en liefde. Voor ons tweeën zijn vergevengezindheid en verdraagzaamheid belangrijke uitingen geworden van dat fundamentele vertrouwen. In zo'n sfeer blijft, ondanks af en toe een beoordelingsfout, ons wederzijds vertrouwen sterk, liefde en begrip zijn gegroeid en onze huwelijksband is sterker geworden. Het vertrouwen dat we in elkaar hebben geïnvesteerd, levert een rijke oogst op.

Vertrouwen in het huwelijk zelf

Het huwelijk is een proces; de huwelijksluiting is slechts het begin daarvan. Het huwelijk is levenslang moeite doen om samen een te worden. En het is vaak

door de moeite dat onze eenheid versterkt en ons hart samengesmeed wordt.

Toen ik een jong meisje was, had ik een ervaring die me leerde dat moeite ons kan sterken. Mijn ouders fokten patrijzen. Met mijn broers en zussen zat ik vaak uren te kijken naar de eieren in de broedmachine om te zien wanneer de kuikentjes uit hun schaal zouden breken. De eerste keer dat we het zagen gebeuren, hadden we medelijden met de kuikens. Het duurde zo lang en het ging zo moeilijk. (We wisten toen nog niet dat patrijzenkuikentjes alleen al 48 tot 72 uur nodig hebben om uit de eieren te komen.) We waren bang dat hun kracht niet opgewassen zou blijken tegen die zware taak.

Dus gingen we ze een handje helpen. Als de eieren uit begonnen te komen, braken we voorzichtig stukjes van de eierschaal af. Hier een stukje en daar een stukje – om het ze wat gemakkelijker te maken. Wat waren we opgetogen toen de eerste kuikentjes tevoorschijn kwamen! Maar tot onze ontzetting zagen we dat elk kuikentje misvormde pootjes had. En na een paar dagen gingen ze dood, ze konden niet blijven staan of naar voedsel en water lopen.

We voelden ons verdrietig en schuldig toen we hoorden dat het kwam door onze goedbedoelde hulp. Door de tijd en energie die de kuikens nodig hebben om de schaal te breken, worden hun pootjes en nekjes ontwikkeld en gesterkt zodat ze, als ze eindelijk uitkomen, kunnen lopen en in evenwicht blijven. Wat wij deden om het gemakkelijker te maken voor de beestjes, vernietigde hen uiteindelijk.

Hetzelfde geldt voor het huwelijk. Door problemen en moeilijkheden aan te pakken en er samen aan te werken, groeien we naar elkaar toe. Als we erop vertrouwen dat het huwelijk een proces van eenwording is, zullen we beseffen dat de onvermijdelijke problemen en conflicten springplanken zijn en geen barrières. Onze problemen scheiden ons niet maar brengen ons dichter tot elkaar.

Vertrouwen in de Heer

In elk van ons steekt iets van de „natuurlijke mens” waar koning Benjamin over sprak (zie Mos. 3:19). Van-

wege de zondeval worden we allemaal blootgesteld aan de verlokkingen van Satan. Hoe meer we toegeven aan verleidingen, hoe meer we „vleselijk, zinnelijk en duivels worden“ (zie Mos. 16:3). Maar de verzoening van Christus biedt ons de kans herboren te worden als zijn geestelijke zonen en dochters, gereinigd te worden van zonden en van Hem de macht te ontvangen om het eeuwige leven te verwerven. Zonder de verzoening zouden we inderdaad voor eeuwig verloren zijn; door de verzoening kunnen we alles beërven wat God bezit. Door meer over de verzoening te leren en ons geloof in de Heiland te ontwikkelen, ervaren we de reinigende werking van bekering en van het nabij-zijn van de Heilige Geest. Ons gevoel van eigenwaarde neemt toe.

In Mosiah 4 beschrijft koning Benjamin de veranderingen die in ons leven plaatsvinden als we ons vrouwen stevig verankeren in de verzoenende macht van de Heiland. Hij zegt dat we geen lust zullen hebben om elkaar kwaad te doen, maar alleen om vreedzaam te leven en ieder mens te geven wat hem toe-

komt. We zullen de noden van onze gezinnen niet verwaarlozen; we zullen onze kinderen leren „om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen (. . .) elkander lief te hebben en elkander te dienen“ (zie de verzen 11-15). Kunnen we een betere basis vinden voor een huwelijk met wederzijds vertrouwen en liefde?

Mijn zuster is hier een goed voorbeeld van. Ze heeft twaalf kinderen, en dat is op zichzelf al een enorme taak. Daar komt bij dat haar man verantwoordelijk werk heeft in de kerk en zijn beroep; daardoor is hij elke dag veel weg, zodat het grootste deel van de zorg voor de kinderen op haar schouders rust. Zij heeft de veranderingen van werkring van haar man overleefd, met de daaruit voortvloeiende verhuizingen en financiële zorgen. Volgens de normen van de wereld kan een vrouw in zo'n situatie gemakkelijk verbitterd raken en hatelijk worden en de schuld op haar man schuiven. Maar zij blijft opgewekt en optimistisch. Nooit heeft zij iets van zelfmedelijden of kritiek laten merken.

Hoe doe je dat? vroeg ik haar. Ze zei dat ze al een hele tijd geleden tot het besef gekomen was dat haar geluk haar eigen verantwoordelijkheid was, ongeacht

wat een ander deed. Ze zegt ook dat haar kracht voortkomt uit het feit dat ze een duurzaam getuigenis van de Heiland heeft. Door haar geloof in Hem distilleert ze geluk uit alles wat het leven haar biedt.

Vertrouwen ontwikkelen?

En als we nu ontdekken dat het in ons eigen huwelijk aan vertrouwen schort? „Ik weet dat ik vertrouwen moet stellen in de vermogens en het oordeel van mijn partner,“ zal de een zeggen, „maar die gevoelens zijn er gewoon niet.“ En een ander: „Ik probeer positief te zijn over m'n huwelijk, maar onwillekeurig blijf ik m'n partner van alles kwalijk nemen.“ Hoe kan vertrouwen opgebouwd worden als die ontbreekt?

„Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben“, zei Alma. „Doch (. . .) als gij u wilt wakker schudden (. . .) en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan *verlangen* te geloven, laat dan dit *verlangen* in u werken, totdat gij gelooft“ (Alma 32:21-27, cursivering toegevoegd). Dit is de manier om vertrouwen te laten groeien, vertrouwen in onszelf, in onze partner en in de Heiland. We beginnen met te verlangen naar vertrouwen. Dan voeden we dit verlangen door daden en woorden: respect voor elkaar tonen, de partner raad vragen over beslissingen en die opvolgen, positief over hem of haar praten met anderen, elkaars activiteiten en interesses stimuleren. Het zal niet lang duren voor het zaadje van vertrouwen dat we gezaaid hebben, gaat groeien en bloeien en de vrucht van een gelukkig huwelijk voortbrengt. Ik weet dan het werkt: ik heb het in mijn eigen huwelijk toegepast.

Met het verlangen naar vertrouwen gaat de plicht gepaard om vertrouwen waard te zijn. Als onze daden en onze houding steeds eerbaar en goedbedoeld zijn, zal onze huwelijkspartner ons graag vertrouwen; en omdat ons zelfvertrouwen toeneemt, zal ook ons vertrouwen in onze partner toenemen.

Door te vertrouwen op de verzoening van de Heiland, leer ik vertrouwen ontwikkelen in de beloften die de Heer ons door zijn profeten geeft. President Spencer W. Kimball heeft gezegd:

„Elk huwelijk kent problemen; onharmonische en teleurstellende huwelijken komen veel voor. Maar toch is diep en blijvend geluk mogelijk; het huwelijk kan heerlijker zijn dan we ons voor kunnen stellen. Dit ligt binnen het bereik van elk echtpaar, ieder mens (. . .) Het staat vast dat bijna elke goede man en elke goede vrouw gelukkig kan zijn en een goed huwelijk kan hebben, als beiden bereid zijn de prijs ervoor te betalen.“ (*Marriage and Divorce*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, blz. 16.) □

Christie H. Frandsen is lid van de Wijk La Canada 1 in de Ring La Crescenta Californië.

A. LaVar Thornock

ALS U BE

Derek Smith

EPROEFD WORDT

Elke dag vinden er honderden crisissen plaats. Ze worden uitgezonden op radio en tv en ook vrienden en buren blijven niet gespaard. Een crisis oplossen lijkt heel gemakkelijk, vooral als het een ander overkomt. Maar als we zelf in de problemen komen, wordt dat heel moeilijk.

Door eigen problemsituaties en doordat anderen bij problemen mij om raad vroegen, heb ik ontdekt dat het goed is om enkele fundamentele beginselen te begrijpen. Een begrip van deze beginselen zal uw pijn en lijden niet verlichten, evenmin verjaagt het de beproeving, maar het kan u wel sterken.

GELUK IN DIT LEVEN

Het eerste beginsel dat we moeten begrijpen om de beproeving te overleven, is dat de Heer wil dat we zowel in dit leven als in het leven hierna gelukkig zijn. Lehi leerde zijn kinderen na de moeilijke jaren in de wildernis en op de oceaan dat „Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25).

Joseph Smith, die zwaar werd beproefd, schreef: „Vreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan, en zal uiteindelijk ons deel worden, als wij het pad volgen dat er heenleidt. Dit pad is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van al Gods geboden.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, 1982, blz. 230.)

Hoewel we in ons leven verdriet, onrecht en leed zullen ervaren, verwacht de Heer niet dat we passief door het leven dobberen en ons neerleggen bij situaties die ons ongelukkig maken. We moeten inzien dat het evangelie de macht heeft om ons ook nu, en niet alleen in het hiernamaals, gelukkig te maken.

BEPROEVING IS NOODZAKELIJK

Het tweede beginsel dat we moeten begrijpen is dat beproevingen een essentieel onderdeel zijn van het plan van zaligheid. Ze bereiden ons voor op eeuwige verhoging. Zoals Jozef in Egypte, Job, Joseph Smith en zelfs de Heiland beproefd werden, zo ook moeten wij beproefd worden. Door tegenslag te overwinnen, wor-

den we geestelijk sterk en volwassen (zie 2 Ne.

2:11-29). De uitspraak van Orson F. Whitney is juist:

„Geen enkele pijn die we lijdten, geen enkele beproeving die ons treft, gaat verloren. Ze dragen bij tot onze vorming, tot de ontwikkeling van eigenschappen als geduld, geloof, standvastigheid en nederigheid. Alles wat we lijdten en alles wat we verdragen, vooral als we het geduldig verdragen, sterkt het karakter, zuivert het hart, verruimt de geest en maakt ons zachtardiger en liefdevoller, waardiger om kinderen van God genoemd te worden (. . .) door verdriet en lijden, inspanning en tegenspoed, ontvangen wij de vorming waarvoor we hier zijn gekomen en waardoor wij meer als onze Vader en Moeder in de hemel worden.”

(Geciteerd door Spencer W. Kimball in *Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 98.)

Toen ik enige tijd geleden een serie lezingen gaf, viel het me op dat een van de andere sprekers drie opeenvolgende dagen mijn bespreking van tegenslag bijwoonde. Na de derde lezing zei ze: „Ik maak me zorgen, want ik heb nog geen enkele zware beproeving in mijn leven gehad. Ik vind het een beetje eng.”

We spraken over het feit dat we niet in de hand hebben hoe en wanneer beproevingen op ons afkomen, alleen hoe we erop reageren. Ik zei dat we ze niet op hoeven te zoeken; we zullen ons deel heus wel krijgen. En al hebben we de verzekering dat de Heer niet meer van ons vraagt dan we aankunnen (zie 1 Kor. 10:13), moeten we ons toch voorbereiden door Gods plan te gaan begrijpen en door zo'n geloof te ontwikkelen dat het ons door onze crisissen heen kan dragen.

Deze vrouw kon niet weten hoe spoedig ze met een vreselijk zware beproeving geconfronteerd zou worden. Slechts enkele maanden later stond ze met haar man bij een kistje waarin het lichaam van hun enig zoontje lag. Vrienden treurden om de dood van het kind, dat stierf door een ongeluk op de boerderij, maar deze vrouw sterkte hen. Zij en haar man hadden veel verdriet, maar ze gaven God of anderen niet de schuld en reageerden niet bitter. In plaats daarvan toonden ze een innerlijke kracht die voortvloeide uit hun nauwe band met de Geest.

*Iedereen krijgt met ziekte te maken.
Soms is onze ellende te wijten aan anderen.
We kunnen gewond raken door een dronken automobilist
of het slachtoffer worden van een misdadiger.
God de schuld geven voor zulk lijden is
een grote fout.*

EEN CRISIS OPVANGEN

Het derde beginsel dat we goed moeten begrijpen, heeft te maken met wat deze vrouw heeft meegeemaakt. We zullen onze problemen beter aankunnen als we een sterk en vast getuigenis van Jezus Christus en van het herstelde evangelie opbouwen. Ouderling Marion D. Hanks van het Eerste Quorum der Zeventig heeft geschreven: „We zullen tegenspoed en beproeving, scheiding en verdriet, ellende en moeilijkheden niet altijd kunnen voorkomen. Maar door geloof en begrip kunnen we waarlijk ‘gedijen’ in de Geest van de Heer.” (*Message of Inspiration*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957, blz. 319.)

Als ons getuigenis op de rots van het evangelie gebouwd is, kunnen we er zeker van zijn dat elke crisis onze groei meer zal bevorderen dan belemmeren.

DE OORZAKEN OPSPOREN

Als vierde punt moeten we begrijpen dat veel mensen nodeloos lijden omdat ze niet weten wat de oorzaak van de crisis is. Sommigen denken, ten onrechte, dat alle problemen het gevolg van zonden zijn. Anderen geven God de schuld en wenden zich vol bitterheid van Hem af. Voor we echt iets aan een probleem kunnen doen, moeten we dus de oorzaken opsporen.

De meeste crises kunnen we onderbrengen in vijf categorieën: 1. natuurrampen; 2. ziekte en pijn; 3. fouten van anderen; 4. eigen zonden en goddeloosheid; 5. beproevingen door God vastgesteld. De oorzaken van een crisis zijn niet altijd duidelijk vast te stellen. Maar het inzicht dat zo'n crisis ons kan overkomen door oorzaken die we niet in de hand hebben, kan schuldgevoelens wegnemen en ons aansporen God om hulp te vragen.

Veel problemen komen voort uit het feit dat we in een wereld leven waar ongelukken gebeuren en waar natuurkundige wetten heersen. Het is zeer verkeerd om te denken dat alle of veel aardbevingen, overstromingen, orkanen, windhozen en andere natuurrampen, veroorzaakt worden door de zonden van de slachtoffers.

Ook met ziekten krijgt iedereen te maken. God de

schuld geven voor alle kwalen is even verkeerd als Hem alle natuurrampen in de schoenen schuiven. Er zijn ziekten die het gevolg kunnen zijn van zondige activiteiten, maar de meeste mensen worden ziek omdat ons lichaam onderworpen is aan pijn, ongemak en dood.

Onze ellende kan ook te wijten zijn aan anderen. We kunnen gewond raken door een dronken automobilist, het slachtoffer worden van een misdadiger, of misbruikt worden door mensen met macht. De Heiland zei dat ook onschuldigen ‘geërgerd’ zouden worden (zie SV, Mat. 18:6-7), maar ook dat kwaad niet met kwaad vergolden mocht worden (zie Mat. 5:38-44). Integendeel, we moeten worden als Jozef, de zoon van Jakob. Hij werd als slaaf door zijn jaloerse broers verkocht, maar hij bleef van hen houden en hij vergaf hen. Gewillig aanvaardde hij de situatie en maakte er het beste van; pas vele jaren later zou hij begrijpen hoe dat wat hem aangedaan was, de doeleinden van de Heer diende.

Hij zal misschien ook begrepen hebben dat een bitterhart dat niet kan vergeven, ons meer schade doet dan de oorspronkelijke aanleiding.

Hoewel ons lijden vaak niet onze schuld is, gebeurt het ook dat ons verdriet een gevolg is van eigen onze fouten en zonden. Als onze ellende voortvloeit uit onze overtredingen, kunnen we iets doen om ons geluk te herstellen. We kunnen ons bekeren. Uitvluchten bedenken, alles goed proberen te praten en opstandigheid kunnen tijdelijk een gevoel van opluchting en succes geven, maar ze zijn geen geneesmiddel. Het enige geneesmiddel is tot Christus komen met een gebroken hart en een verslagen geest, en trachten vergeving te verkrijgen.

HULP IS MOGELIJK

Het laatste punt is waarschijnlijk het belangrijkste: we moeten beseffen dat er hulp is maar dat we die moeten zoeken. Weinigen van ons, misschien wel niemand, zijn in staat op eigen kracht een zware crisis op te vangen. Als we ermee geconfronteerd worden, moeten we beseffen dat de Heer ons kracht zal geven en begeleiden, als we ons tot Hem wenden. Uiteindelijk is dit

*Hoewel we
in ons leven verdriet, onrecht
en leed zullen ervaren,
verwacht de Heer niet dat we
ons neerleggen bij situaties die
ons ongelukkig maken.*

een van de steeds terugkerende thema's in de Schriften.

Ik heb eens ervaren hoe belangrijk het is de Heer om hulp te vragen. Het was januari 1952, tijdens de Koreaanse oorlog. Ons bataljon had urenlang gevochten. Toen hield het vuren even op en we gingen in de bunker liggen om wat te rusten. Ik viel al snel in een diepe slaap.

Plotseling stond er een koerier over me heen gebogen stond, hij duwde een brief van mijn bisschop in mijn handen. Ik las dat mijn vader geopereerd was en dat zijn onderlijf vol met kanker zat. Niemand verwachtte dat hij nog langer dan twee weken zou leven. De bisschop zei dat mijn overtocht geregeld was en hij vroeg me contact te zoeken met het Rode Kruis.

Ik ging met de brief naar iemand van het Rode Kruis en die ging na of mijn vader er echt zo slecht aan toe was. Maar voor hij daarmee klaar was, stierf mijn vader. Ik kreeg bericht dat het geen nut meer had nog naar huis te komen, omdat hij al overleden was.

Toen ik bij mijn legereenheid terugkwam, was het gevecht weer losgebrand. Ik voelde me boos, bitter en diep gekwetst. Ik was wanhopig en sloop daarom weg naar een bosje waar ik op m'n knieën viel. Ik smeekte de Heer die ellendige gevoelens van me weg te nemen. Al gauw was ik vervuld met het vredigste gevoel dat ik ooit gehad had. Het verspreidde zich door mijn hele lichaam en ik wist dat alles goed zou komen.

Deze ervaring heeft me enorm geholpen toen ik twintig jaar later met mijn vrouw stond te wachten bij de afdeling eerste hulp in het ziekenhuis van onze woonplaats. Het onderzoek van onze zestienjarige dochter door verschillende doktoren duurde uren. Bij een auto-ongeluk was ze zwaar gewond. De bisschop

en zijn vrouw kwamen bij ons zitten en ook de ring-president en zijn vrouw.

Er kwam een dokter uit de röntgenafdeling, die met gebroken stem zei dat de wervelkolom van onze dochter zwaar beschadigd was en dat ze nooit meer zou kunnen lopen. Mijn vrouw viel in mijn armen en huilde „O, nee, nee!” Ook onze vrienden huilden.

We reden naar huis en vroegen ons af hoe we ooit het nieuws aan onze dochter konden overbrengen. We vroegen ons ook af of onze Hemelse Vader haar niet beter weg had kunnen nemen. Enkele uren later gingen we terug naar het ziekenhuis. Toen ik me over m'n dochter heenboog om het aan haar uit te leggen, kon ik mijn tranen niet bedwingen.

Ze opende haar ogen, stak haar armen uit en riep: „Huil maar niet, pappa. Kijk eens, ik heb m'n armen, ik heb m'n hart, ik heb m'n verstand, en ik kan de hele eeuwigheid nog rondrennen.”

Wat een zegen om lid van Christus' kerk te mogen zijn! De Schriften en het evangelie geven begrip en hulp waarmee we crisisen aankunnen. We hebben leiders die ons steunen en ons zegenen als we met emotionele, materiële of geestelijke problemen zitten. Maar bovenal troost en bemoedigt onze Hemelse Vader ons door middel van de Hellige Geest. Hij houdt zoveel van ons dat Hij zijn eniggeboren Zoon toestond ten dode toe voor onze zonden te lijden opdat wij bij Hem terug kunnen keren. (Zie Joh. 3:14-17.) We kunnen erop vertrouwen dat God en zijn Zoon ons zullen helpen. □

A. LaVar Thornock is voorzitter van de afdeling godsdienst aan de Brigham Young University op Hawaï.

WEID MIJN LAMMEREN

Doel: De zusters doen beseffen hoe belangrijk begeleiding is.

Na zijn opstanding at de Heiland met zijn apostelen op het strand aan het meer van Galilea. Na de maaltijd vroeg Jezus aan Petrus: „Hebt gij Mij lief?“ (Joh. 21:15).

Drie keer vroeg de Heiland aan Petrus of hij Hem liefhad. En telkens als Petrus dat bevestigde, zei de Heiland: „Weid mijn lammeren“ of „Hoed mijn schapen“ (vss 15-17).

Deze woorden moeten diep in ons hart gegrift staan. Net als Petrus moeten ook wij leren dat het „hoeden“ van de „schapen“ van de Heer een heilige verplichting is, een goddelijke opdracht.

Barbara W. Winder, algemeen presidente van de ZHV, vertelt het verhaal van een zuster die een vriendin had waarvan de moeder gestorven was. Ze wist niet goed hoe ze haar treurende vriendin kon helpen en daarom vroeg ze het aan de Heer. Het antwoord was: „Ga naar haar toe.“

Haar aanwezigheid alleen al troostte haar vriendin en ze gingen samen in gebed. Later zei de bedroefde zuster dat ze zeer op prijs gesteld had wat haar vriendin haar gegeven had en wat ze zo hard nodig had: een gevoel van vrede. (Algemene oktoberconferentie, 1984.)

Lasten dragen we allemaal. Sommigen van ons leven onder de zware druk van persoonlijke of gezinsmoeilijkheden. Anderen hebben te maken met ziekte, handicaps of geldzorgen. Velen zijn eenzaam. Sommigen voelen zich overbelast door de zorg voor kleine kinderen; zij die geen echtgenoot of kinderen hebben, kunnen vinden dat hun leven doelloos is.

Ons is geboden „elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn“ (Mos. 18:8). Het verlichten van de last van anderen kan ertoe bijdragen dat we zelf

minder onder beproevingen gebukt gaan of dat we die kunnen relativeren.

Wendy en James waren verslagen toen hun eerste kind bij de geboorte aan het syndroom van Down (mongolisme) bleek te lijden. Ze twijfelden aan een liefhebbende Hemelse Vader en vreesden dat anderen hen zouden mijden; daarom gingen ze minder naar de kerk en hielden ze zich bij sociale activiteiten afzijdig; hun huwelijk ging eronder lijden.

Het ging heel slecht met Wendy toen Margaret naast haar kwam wonen. Margaret had zelf enkele jaren geleden een kind verloren en daardoor voelde ze mee met haar buurvrouw. Ze hielp Wendy haar zelfvertrouwen terug te vinden en haar wanhoop te overwinnen; ze werd weer volledig actief in de kerk en kon man en kind liefhebben en aanvaarden.

Naarmate we liefde geven, neemt ons vermogen om liefde te geven toe; als we de „schapen“ van de Heer „voeden,“ zullen we ons overvloediger verheugen in vrede en vreugde als voedsel voor onze geest.

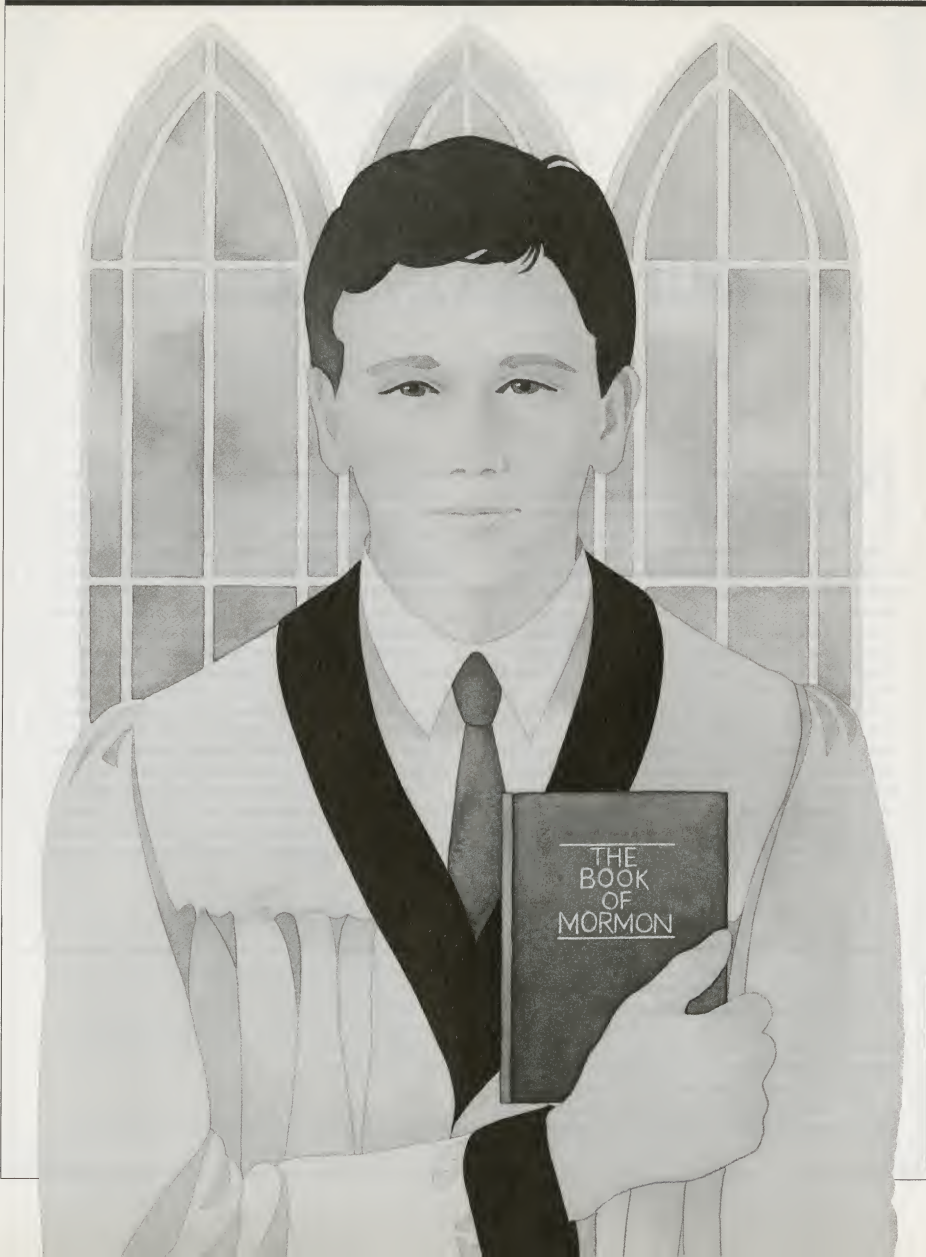
□

Suggesties voor huisbezoeksters

1. Bespreek hoe we kunnen leren om de noden van anderen op te merken en hoe we tijd kunnen vinden voor hulp aan anderen.

2. Vertel wat u ervaren hebt toen u de last van iemand anders verlichtte of toen iemand dat bij u deed of vraag de zuster die u bezoekt een dergelijke ervaring te vertellen.

(Zie Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 98-101, 106-108, 112-116.)

IK WORD PREDIKANT

Ik dacht: „Wat is een mormoon?“
Ik heb veel godsdiensten onderzocht,
maar daar heb ik nog nooit van gehoord.

Robin K. Beggs

Als middelbare-schoolleerling stond ik trots voor de kleine methodistische gemeente en hield een toespraak met als thema „Voldoen aan de eisen van het leven“. Na de dienst gaven de leden van de kerk me de hand en moedigden me aan met godsdienst verder te gaan. Ik wandelde rustig naar huis in het frisse herfstweer en dacht: „Misschien moest ik maar predikant worden.“

Het was niet de eerste keer dat ik een gemeente toegesproken had en het zou niet de laatste keer zijn ook. Al vroeg in mijn leven kreeg ik belangstelling voor godsdienstige zaken en dat groeide uit tot een obsessie door de panische angst die ik voelde voor een dag des oordeels. In een opstel over de rol van de geestelijkheid schreef ik in de inleiding: „Aan het eind van mijn eerste middelbare-schooljaar begon ik erover te denken om predikant te worden.“ Ik wilde de komende jaren een godsdienstige opleiding volgen aan de universiteit en het seminarie.

Op de middelbare school kon ik goed meekomen en sportte ook graag: ik speelde in het 'football'-team van de school. Ik speelde ook in het schoolorkest en werd tot voorzitter van de leerlingenraad gekozen. Maar mijn leven zou heviger door elkaar geschud worden. In de volgende gedeelten van mijn dagboek kunt u het hele verhaal lezen.

Laatste jaar middelbare school – Na verschillende kerken onderzocht te hebben om meer over het christendom te weten te komen, heb ik ontdekt dat sommige kerken helemaal niet zo'n lange opleidingsperiode kennen om predikant te worden. Ik heb pas een bijbelcollege bezocht en daar bleek dat ik na vier jaar predi-

kant kan worden. Na weer twee jaar kan ik een eigen gemeente toegewezen krijgen. Ik besloot volgend jaar, als ik van school afkom, naar het bijbelcollege te gaan, al betekent dat dat ik de studiebeurs voor een andere universiteit op moet geven. De lessen lijken me heel interessant, al voel ik dat er iets ontbreekt. Er schijnt trouwens ook iets in mijn eigen leven te ontbreken. Wanneer zullen mijn gedachten tot rust komen?

Vlak voor de diploma-uitreiking – Godsdienst wordt minder belangrijk in mijn leven. Ik ben niet zo zeker meer van wat ik zal gaan doen. Diep in mijn hart wou ik me ergens schuldig over. Als ik iets verkeerd doe, word ik boos op mezelf. Maar af en toe drink ik wel wat en ik rook ook wel eens. Na m'n eerste drankje maakten m'n vrienden van school zich meer zorgen over de gevolgen voor mijn prestaties op het veld dan voor mijn godsdienstige ideeën.

Het loopt anders – Zojuist kreeg ik een studiebeurs toegewezen om 'football' te spelen op het Dodge City College, maar een paar kilometer van huis. Eigenlijk wil ik liever niet naar een universiteit zo dicht bij huis, maar met de beurs kan ik mijn studie grotendeels betalen. Een eerder aanbod voor een beurs heb ik afgeslagen toen ik nog predikant wilde worden. Maar die plannen kunnen wachten.

Zomer – Ik werk op het sportcentrum van Dodge City en speel mee in een honkbalteam hier. Het gebeurt wel eens dat ik de hele dag werk, dan met het team een wedstrijd speel, om twee uur 's nachts thuis kom en weer om zeven uur 's morgens naar m'n werk moet.

Er zit iets niet goed – Dit is een heel vreemde zomer geweest. Ik ben niet veel naar de kerk geweest. Ik lees

veel en schrijf veel. Maar godsdienst lijkt iets te missen. Maar waarschijnlijk mis ik ook wat.

De Bijbel – Ik denk nog steeds over een studie aan het bijbelcollege omdat ik zo snel een eigen gemeente kan hebben. In de zondagsschool heb ik eens de opmerking gemaakt dat we terug moeten naar het prediken van de Bijbel. Maar iemand vond dat predikanten zich met meer eigentijdse zaken bezig moesten houden en moderne Bijbelverklaringen gebruiken. Zijn opmerkingen maken mijn verwarring nog groter; ik ken godsdienstige leiders die verschillende denken over de betekenis van de Bijbel en over zijn plaats in deze tijd.

Aan de universiteit – Af en toe bid ik nog wel. Ook zeg ik wel eens: „Heer, toon mij de weg, als er tenminste een weg voor mij is.”

Einde eerste semester – Mijn eerste semester zit er op en ik heb goede cijfers en een eervolle vermelding gekregen. Vannacht lag ik erover na te denken hoe weinig tijd ik eigenlijk aan de studie besteed heb. Ik moest erom lachen en dacht: „Allemaal bereikt zonder God.”

Een mormoons meisje – Onlangs heb ik Janet ontmoet, een mormoons meisje. Ik dacht: „Wat is een mormoon?” Ik heb veel godsdiensten onderzocht, maar daar heb ik nog nooit van gehoord.

Het Boek van Mormon – Ik heb het weekend thuis doorgebracht. Ik vroeg ma of ze iets van mormonen afwist. Ze dacht dat er een brochure over in de boekencast lag. Ze heeft het gevonden, en ook een oud boek. Ik lees het nu – het Boek van Mormon. Ma zegt dat het de mormoonse Bijbel is.

Na een avond uit – Janet is het eerste meisje waarmee ik de afgelopen maanden wat regelmatigier uitgegaan ben. Vanavond kwamen we terug en het onderwerp godsdienst kwam ter sprake. Ik vertelde haar dat ik wazige plannen had om predikant te worden en zei erbij: „Elke kerk mankeert iets.”

Vrijmoedig zei ze: „Niet de mijne.”

„O, natuurlijk niet . . .” antwoordde ik spottend. Janet is niet het eerste meisje dat me voor een of andere kerk heeft willen interesseren. Toch had zij iets puurs over zich, een lichtje in haar ogen.

Ik zei dat ik het Boek van Mormon aan het lezen was

Het was net alsof door de lessen een sluier werd opgetrokken. Het evangelie bevat veel leringen die ik in de loop der jaren ben gaan geloven.

en zij opperde het idee om met de zendingen te praten. Ik zei dat ik dat wel eens zou willen.

De maandag daarop – Deze avond is er iets heel vreemds gebeurd. Ik werk elke avond in het sportcentrum, maar toen ik me vandaag meldde, zei meneer Braddock dat ze me deze avond niet nodig hadden. Ik had geen zin om te studeren, dus belde ik Janet voor een afspraakje en ze vroeg of ik bij haar kwam. De zendingen zouden komen. Dat was al afgesproken voor ik haar belde; en dan te bedenken dat ik elke andere maandagavond zeker had moeten werken.

Bij Janet thuis – Toen we bij Janet zaten te wachten, dacht ik dat er twee oude mannen met grijze baarden en waarschijnlijk met zwarte hoeden op zouden komen. Ik was erg verbaasd toen de zendingen twee jongemannen bleken te zijn, zowat even oud als ik. Hun les was een geestelijke ervaring.

M'n doopgesprek – Vanavond had ik mijn doopgesprek. Ik bracht voor de zendingen een ondertekende verklaring van m'n vader mee dat hij zijn toestemming voor de doop gaf. Vroeger had hij enkele heiligen der laatste dagen gekend. Hij zei dat je zending moest worden als je bij hun kerk ging. Ik vertelde de districtsleider dat het net was alsof door de lessen een sluier werd opgetrokken, alsof ik het hele verhaal al eerder gehoord had. Het evangelie bevat veel leringen die ik in de loop der jaren ben gaan geloven, zoals een Hemelse Vader die een tastbaar lichaam heeft en die voor ons zorgt. Ik wilde de lessen zo vlug achter elkaar dat ik tot de vastgestelde doopdatum noch een tijd mocht wachten.

27 april – Vanavond ben ik gedoopt. Mijn gezin woonde de dienst bij, en ook veel gemeenteleden. Dit is het zuiverste gevoel dat ik ooit ervaren heb. De hartelijke en vriendelijke houding van de leden hier vind ik nog steeds verbandend.

Slechts weinigen zullen luisteren – Ik dacht aan tiental vrienden die nu zeker ook bij de kerk zouden komen. Ze hebben het net zo hard nodig als ik. Maar zo ging het niet. Ik weet dat bijna al m'n vrienden me respecteren vanwege mijn hoge normen, maar wat anderen betreft vraag ik me met de apostel Paulus af:

„Ben ik dus een vijand van u geworden, nu ik u de waarheid zeg?” (Gal. 4:16).

Avondmaalsdienst – Ons gezin woonde vandaag in de gemeente de avondmaalsdienst bij. Daarna ging ik met de zendingen naar het huis van mijn ouders voor een les. Na de eerste les wilde ouderling Johnson een afspraak maken voor de volgende les.

„Waarom niet nu meteen?” vroeg ma.

Dus gaven ze de tweede les. Daarna moest pa even weg om wat dingen op de boerderij te doen. Ma maakte snel eten klaar en ongeveer een uur later kwam pa terug; we aten en toen kwam de derde les. Drie op één avond!

27 juli – Ik heb ons gezin gedoopt. Het is nu drie maanden geleden dat ik lid van de kerk werd. Eindelijk is ons gezin herenigd. Nadat ik mamma uit de doopvont geleid had, omhelsde ze me met tranen in haar ogen. De grootste zegeningen die het leven te bieden heeft hebben we nu ontvangen.

De zendingsooproep – Ik ben blij!! Toen ik vandaag uit school kwam, lag er een brief van het Eerste Presidium. Snel opengeritst en daar stond dat ik naar Californië zou gaan. Ik huilde van vreugde. Ik voelde me zo onbetekend voor de Heer dat ik vroeg: „Waarom mag ik dit doen?” Het is ongelofelijk hoe we door de Heer gezegend worden.

Het voornaamste – Ik heb veel succes gehad tijdens mijn eerste twee jaren aan de universiteit, maar het voornaamste is dat ik van plan was naar een bijbelcollege te gaan 600 kilometer hiervandaan, maar het liep anders en ik vond de waarheid vlak bij huis. Over een week zal ik op zending gaan om de Heer te dienen. Ik word toch predikant.

Verzegeling in de tempel – Vandaag werd ik voor tijd en eeuwigheid aan pa en ma verzegeld.

Tempelhuwelijk – Vanmorgen zijn Janet en ik getrouwd in de Salt Lake-tempel. Ik dank God dat een jonge vrouw het evangelie zo goed naleefde dat ik een zichtbaar, aantrekkelijk verschil zag tussen haar en andere mensen, waardoor ik tot het evangelie gebracht werd. Ik spoorde mijn andere jonge broeders en zusters aan hetzelfde te doen. Het evangelie werkt. □

HET VOORBEELD

Ouderling J. Thomas Fyans
Van het Eerste Quorum der Zeventig

Toen ik als jonge jongen in de smederij van mijn vader werkte, gaf hij me een keer een ijzeren staaf waar drie gaten in geboord waren als voorbeeld. Door deze gaten heen begon ik voorzichtig dezelfde drie gaten te boren in nog onbewerkte staven. Omdat ik het graag goed wilde doen voor mijn vader, boorde ik elk gat zo nauwkeurig mogelijk. Toen hij mijn werk kwam bekijken, mat hij de gaten op. Hij keek een beetje verbaasd en vroeg: „Deze gaten zijn niet zo precies als zou moeten, jongen. Laat eens zien hoe je het doet.” Ik pakte een nieuwe staaf en legde die heel secuur onder de staaf die ik net geboord had. Toen vader dat zag, zei hij: „O, ik weet het al. Je moet altijd door het voorbeeld boren dat ik je gegeven heb.”

Al werkte ik nog zo secuur, als ik het oorspronkelijke voorbeeld niet gebruikte dat vader me gegeven had, week elk gat een beetje meer af, omdat ik telkens een ander voorbeeld gebruikte.

De Heiland spreekt ook over een voorbeeld, een tijdloos voorbeeld, dat in liefde bereid is en instructies bevat over de manier om terug te keren bij onze Vader in de hemel. De Heiland zei: „Het Boek van Mormon bevat de waarheid en het woord Gods – hetwelk Mijn woord is” (LV 19:26-27). En in een openbaring aan de drie getuigen van het Boek van Mormon zei de Heer: „En het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft” (LV 17:6). Dit voorbeeld is een gave van een liefhebbende Vader in de hemel, door zijn Zoon Jezus Christus aan zijn kinderen gegeven zodat ze kunnen weten hoe ze bij Hem terug moeten keren.

Natuurwetten, bijvoorbeeld de wet van de zwaartekracht, veranderen nooit; we definiëren ze alleen anders naarmate de geleerden hun werking beter leren kennen. Geestelijke wetten veranderen evenmin, en we leven volgens ons begrip van die geestelijke waar-

heden. Hopelijk worden we bij elke waarheid die we vinden in het Boek van Mormon en andere boeken, gestimuleerd om die waarheid ons eigen te maken. Na verloop van tijd, zoals in Alma 32 staat, plukken we de beloofde vrucht en voelen we Gods liefde. Dan weten we dat het beginsel waar is; het is een deel van onszelf geworden.

Als we ons leven naar het oorspronkelijke voorbeeld omgesmeed hebben, zullen we de zegeningen oogsten die volgens de Leer en Verbonden onherroepelijk vastgelegd zijn (zie LV 130:20-21). De mens kan zijn eigen weg gaan, maar het oorspronkelijke voorbeeld, met bijbehorende wetten en daaruit voortvloeiende zegeningen, zal nooit veranderen. Als we niet in overeenstemming leven met de eeuwige regels, zullen we de gevolgen moeten dragen, net als wanneer we natuurlijke wetten negeren door bijvoorbeeld niet te eten of te slapen.

Ik beloof jullie dat je telkens als je in het Boek van Mormon studeert, iets zult leren, en hoogstwaarschijnlijk iets dat rechtstreeks te maken heeft met de problemen waar je op dat moment mee zit. Ik vraag jullie je geest en je hart open te zetten. Laat de Geest met je communiceren en je onderwijzen. De Heiland kwam op de wereld om iets te doen wat wij ook moeten doen, namelijk leren. Hij ging vooruit in kennis en overwon moeilijkheden op dezelfde manier als wij dat doen; regel op regel, voorschrift op voorschrift. En zijn evangelie staat in zijn testament, het Boek van Mormon. □

Hopelijk worden we bij elke waarheid die we vinden in het Boek van Mormon, gestimuleerd om die waarheid ons eigen te maken.

Kwik
KWIK
0-1490 RPM
115V AC 4.8
90 8014 300
Made in Lithuania

Dat het in het hete, tropische klimaat van Rio de Janeiro (Brazilië) koud en nat was die zaterdagmorgen, was heel ongewoon. Maar de sfeer onder de jeugd werd er niet killer door. Ondanks de regen kwamen ze uit de verschillende wijken bij elkaar. En toen ze op de topdag kwamen van de Ring Niteroy in Rio de Janeiro, overheerste in ieders gedachten de vraag: „Wie gaat er deze maand winnen?” De competitie tussen de wijken was halverwege, maar de teams lagen nog steeds nek-aan-nek.

Er hing een sfeer van spanning en opwinding in de koude lucht aan het begin van de activiteit. Toen iedereen in groepen bij elkaar zat, werd de jeugd verwelkomd door Ramiro Martins, de regionale coördinator van het seminarie. Met een lichtje in de ogen herinnerde hij hen plagend aan de doos gewilde Braziliaanse chocolaatjes die op de winnaars lagen te wachten. Maar dan spoorde hij hen ernstig aan om als Christus te leven en zich helemaal aan Hem toe te wijden. „De jeugd is de hoop van Israël”, zei hij, de blik gericht op de donkerogige en olifkleurige jongelui voor hem. „Jullie zijn kinderen van God die met een groots doel hier op aarde zijn. Laten we vandaag beginnen om nog beter te leven.” Daarna begon de wedstrijd.

In 1988 werd het Oude Testament in het seminarie bestudeerd en daarom werd elk team genoemd naar een van de twaalf stammen van Israël. De wijk Fonseca was de stam van Juda, de wijk Niteroy was Jozef, de wijk Alcantara Manasse. De wijk Barro Vermelho was Efraïm, de wijk Sao Goncalo Levi en de wijk Friburgo droeg de naam Benjamin. Er werden punten gegeven voor het aantal gewonnen spelen, voor het aantal deelnemers dat de Schriften meegebracht had, voor het aantal meegenomen vrienden dat geen lid was en voor de opkomst.

Met behulp van een overheadprojector werd er begonnen met „Zeelag,: tien schepen waren op het scherm verborgen en door een voldoende aantal goedgerichte schoten zou het schip „naar de kelder gaan”. Met juiste antwoorden op vragen uit het Oude Testa-

ment, mocht elk team de schepen zoeken. Het spel werd een echte wedstrijd toen de teams om en om schepen vonden en tot zinken brachten. Tenslotte had de stam van Juda de meeste schepen laten zinken en daarmee gewonnen.

Daarna begon de tekstenjacht om te zien hoe snel en correct de seminariecuristen teksten uit het Oude Testament konden vinden. Er werden individuele en groepsrondes gespeeld, met een extra ronde voor vrienden die geen lid waren om hun kennis van de Schriften te oefenen. De stam van Jozef was de beste bij dit spel, ze wonnen zowel de individuele als de groepsrondes. De uren van ijverig oefenen in de klas bleken nuttig te zijn geweest.

„Ik vind het seminarie leuk omdat ik dan meer over de Schriften kan leren”, zegt Sergio Teixeira Simoes; mede door zijn inspanningen had zijn team gewonnen. Patricia Ribeiro Amim is de trotse winnares van de individuele rondes en ze vertelt graag haar succesformule: het seminarie regelmatig bijwonen en de tekstenjacht in haar gezin oefenen.

Iclea Couto Mergre, seminarieleerkracht in de Wijk Niteroy, zegt dat de jeugd op de maandelijkse topdagen aan diverse activiteiten meedoet. „Elke maand krijgt de jeugd een nieuwe opdracht in verband met de competitie voor de volgende maand en voor elke vervulde opdracht komen er punten bij het jaartotaal.” Bij de activiteit van mei hebben ze geleerd het centrum voor familiegeschiedenis te gebruiken. Elk team had als

Teri Jenks

**TOPDAG
IN**

taak honderd namen voor tempelwerk mee te brengen. De stam van Juda heeft de taak dubbel en dwars volbracht, zij brachten tweehonderd namen mee en behaalden zo genoeg punten om eerste te worden en de maandelijkse trofee mee naar huis te nemen.

Slechts vier procent van de bevolking van Rio de Janeiro is lid van de kerk en daarom is er genoeg gelegenheid om over het evangelie te vertellen. Het loonde de moeite vrienden en vriendinnen mee te brengen naar de topdag omdat er ook punten gegeven werden voor teams die niet-leden meebrachten. Christiane Cardoso nodigt haar vriendinnen graag uit bij de activiteiten. „Ik voel me gelukkig als ik anderen over het evangelie kan vertellen”, zegt ze.

De vrienden die Sergio op school heeft, stellen hem dikwijls vragen over zijn godsdienst, want ze merken dat hij andere normen heeft. „Ik geef hun antwoord en vertel hun wat ik geloof”, zegt Sergio met vaste stem, kenmerkend voor zijn getuigenis. „Ik vraag of ze zondags naar de kerk willen komen en naar de activiteiten. Enkelen komen en anderen niet”, zegt hij schouderophalend. Sinds hij twee en een half jaar geleden gedoopt is, zijn dankzij hem drie van zijn vrienden door de zendingen onderwezen en gedoopt.

Na een heerlijke lunch, die door de jonge-mannen en jonge-vrouwen verzorgd is, kan de jeugd 's middags aan sport doen; 's avonds is er een dansavond. Ze doen allemaal mee aan volley- en basketbal, maar de favoriete sport in Brazilië is voetbal. De samenwerking

tijdens de tekstenjacht is ook zichtbaar op het voetbalveld. Als alle activiteiten afgelopen zijn, gaat de jeugd weer naar huis; soms met spierpijn, maar altijd met nieuwe moed en zin in de volgende topdag.

„De voornaamste reden waarom de activiteiten op touw gezet worden, is om eenheid onder de jeugd te krijgen en hun te tonen dat vele anderen dezelfde doelen hebben”, zegt Ramiro. Een van de allerbeste activiteiten is de jaarlijkse jeugdconferentie, die gehouden wordt tijdens de viering van het Braziliaans carnaval, een periode van vier dagen lang wereldse festiviteiten en vrolijkheid in een sfeer die niet zo verheffend is.

De jeugd van de kerk gaat dan naar een boerderij of een andere plaats waar weinig of niets van carnaval te merken is. Er worden vier dagen lang sportwedstrijden georganiseerd, spelen, dansavonden en goede vergaderingen. „Dat vormt een prima alternatief voor carnaval,” zegt Carlos Eduardo Pas. „Ik ontmoet daar nieuwe vrienden en kom als een beter mens terug.”

Als ontspanning zijn er spelen met een evangelische achtergrond en sportevenementen. Door de gezinsavonden en de zondagse vergaderingen ontstaat er een geest van eenheid. Sommigen vinden de getuigenisvergadering op het eind van de conferentie nog het beste gedeelte. „Het gebeurt hier dat jongens of meisjes voor de eerste keer in hun leven getuigen”, zegt Iclea. „En zelfs dat niet-leden die aan de conferentie meegedaan hebben hun getuigenis geven.”

Door middel van kerkelijke activiteiten wordt het

getuigenis van de jeugd in Rio de Janeiro opgebouwd en gesterkt, en daardoor zijn ze beter bestand tegen de druk die ze soms ervaren van familieleden en vrienden die geen lid zijn. „Als ik een sterk getuigenis heb, kan ik gemakkelijker doen wat goed is”, zegt Sergio Barbosa.

In Brazilië wordt het getuigenis van jonge mensen opgebouwd en gesterkt door seminarie-activiteiten.

En door hun sterke getuigenis van het evangelie werkt de jeugd samen aan het doel om betere leden van de kerk te worden; jonge mannen en vrouwen met een getuigenis dat zo brandend en krachtig is als de middagzon in het hete, tropische Rio de Janeiro. □

DOOR LICHT OMRINGD

Marilyn Brown

Nadat het brood en water rondgediend waren, haalde mijn broer Robert potlood en papier te voorschijn en begon te tekenen. Ik maakte me zorgen over Robert: hij was zestien jaar en priester, dus eigenlijk toch te oud voor zoiets. Ik keek maar m'n moeder. Ze bleef kalm, zoals altijd. In de kerk lette ze niet op zijn gedrag. „Ik heb liever dat hij in de kerk zit te tekenen dan dat hij thuis blijft”, had ze wel eens tegen me gezegd. „Op een dag zal er iets veranderen.”

We wisten beiden dat Robert deze morgen liever in de bergen had gelegen in een koude slaapzak. Als we hem thuis achtergelaten hadden, zou hij er met Juno, zijn trouwe hond, op uitgetrokken zijn. Hij had m'n vader eens toegeschreeuwd: „Ik heb meer aan de bergen dan aan die duffe ouwe vergaderingen.”

„Toch gaat ons gezin naar de kerk”, had vader rustig gezegd. „En zolang je hier woont, hoor je bij dit gezin, en je gaat met ons naar de kerk.”

Mijn blik werd naar Roberts handen getrokken. Jonge handen, maar al tamelijk ruw door het hakken en snijden van hout, het leggen van knopen en het graven van tentgeultjes. Zijn nagels waren afgebroken en vuil. Hij zag er uit of hij in de bergen thuishoorde en niet in de kerk.

Soms dacht ik dat ik hem begreep. Hij wilde daar buiten tot God bidden waar Hij volgens hem werkelijk was. Het Boek van Mormon had hij nooit gelezen; in de zondagsschool zat hij moppen te tappen. Ik geloof niet dat hij in de avondmaalsdienst ooit luisterde.

Robert tekende door, ik keek naar hem en dat had ik eigenlijk niet moeten doen. Ik probeerde me te concentreren op de zuster die sprak. Ze had het over haar zoon die net van zijn zending terug was.

„De meesten van u kennen Brian voor hij op zending ging”, zei ze. „U weet dat hij zichzelf wilde zijn. Hij ging liever met z'n hond de bergen in dan naar de kerk.”

Ik ging wat rechter zitten en begon op te letten. Ik wilde dat Robert ook eens luisterde in plaats van domme tekeningetjes te zitten maken.

„Soms was hij dagenlang verdwenen, de bergen in met z'n hond,” ging de zuster verder, „wij bleven thuis en baden alleen maar dat God hem zou beschermen, waar hij ook uithing.”

Toen ze dat zei, vond ik het maar beter dat Robert niet luisterde, het zou hem eens op een idee kunnen brengen. Maar ik zag dat zijn hand stil lag. Hij luisterde! Ik kon alleen maar bidden dat hij niet de verkeerde boodschap op zou pikken uit de toespraak van die moeder en dat hij niet dagenlang weg zou blijven met zijn hond.

„Brian heeft God altijd op zijn eigen manier willen aanbidden”, zei Brians moeder.

Ik keek weer naar Robert. Die luisterde nou wel. Maar ik was er niet zo zeker van dat dat wel goed was. De zuster sprak verder. Haar jongen was veranderd. Hij was op zending gegaan. Dat was een wonder.

Robert vond dat hij de rest allemaal al vaker had gehoord en hij ging weer tekenen. Toen was de buert aan de teruggekeerde zending om te spreken.

„Ik was niet van plan te worden als iedereen en ook op zending te gaan”, zei hij. „Ik wou anders zijn, en ik dacht dat ik het wel klaar kon spelen zonder de kerk. Ik voelde me prima als ik niet naar de vergaderingen ging maar dagenlang door de bergen zwierf. Mijn ouders

wisten soms niet eens waar ik was. Ik weet dat ze zich veel zorgen hebben gemaakt.”

Robert lette niet op de zendeling.

„Toen brak de tijd aan dat mijn vrienden op zending gingen, en ik moest ook een besluit nemen”, vertelde de zendeling verder. „Ik geloof niet dat ik het ooit moeilijker gehad heb. Ik had het Boek van Mormon niet eens gelezen.

„Een van mijn vrienden die op zending ging, zei tegen me: ‘Tuurlijk, iedereen verwacht dat je op zending gaat, maar niemand zal je dwingen. Maar geef het een kans. Lees het Boek van Mormon. Als je dan toch niet op zending wilt, heb je het tenminste een kans gegeven.’

„Wel, u weet allemaal hoe het verder gegaan is.”

De leden van de wijk lachten. Zelfs Robert glimlachte.

„Maar ik zou u graag willen vertellen hoe het gebeurde is”, zei de zendeling. „Ik zei dus oké en ik zou me een paar weken in de woestijn terugtrekken met m’n hond om het Boek van Mormon te lezen. M’n vriend bracht mij en m’n hond weg, de woestijn in, zeker 100 kilometer van de bewoonde wereld en van een begaanbare weg vandaan. Hij liet ons achter met alleen wat eten en een overlevingsuitrusting. Ik zei dat hij ons over ongeveer twee weken op dezelfde plaats op moest pikken.”

Nou, dacht ik, Robert zou ook wel twee weken in de woestijn willen blijven als hij een proefwerk op school moest maken, maar ik kon me niet voorstellen dat hij het Boek van Mormon mee zou nemen.

„Ik las het boek in twee dagen uit en ik wist dat het waar was. Ik wist dat ik op zending wilde gaan. Ik wist dat ik de wereld wilde vertellen dat God nog steeds van ons houdt en dat Hij ons dit boek gegeven heeft om ons te leiden. Nu was ik klaar, maar daar stond ik, 100 kilometer van de bewoonde wereld vandaan en m’n vriend zou pas over twaalf dagen komen.

Ik ging op een rotsblok na zitten denken over wat ik moest doen? Het had echt geen zin om nog langer daar te blijven. Ik besloot om te gaan lopen. De richting kende ik. Ik wist ook hoe ver het was naar de weg. Nu ik erop terugkijk, besef ik dat het een krankzinnig besluit was. Als ik m’n eten grotendeels achterliet en

m’n kampeeruitrusting – dat kon later wel opgehaald worden – moest ik in een paar dagen de weg kunnen halen; dat dacht ik tenminste. Toen het morgen werd ging ik dus op weg.

Ik had m’n kampeerjack aan en verder alleen een paar appels, een mes en lucifers bij me. Ik zette er een stevige pas in en op de helft van de namiddag had ik toch wel zo’n dertig kilometer afgelegd. Maar toen begon het te regenen.

En niet zomaar regenen; nee, het goot. Het water viel in donkere vlagen om me heen zodat ik geen herkenningspunten meer kon zien in het landschap om te weten of ik de goede richting aanhield. In de kortste keren waren ik en m’n hond doorweekt en toen het later werd, begonnen we te rillen van de kou. Ik trok m’n jas dicht om me heen en kreeg een angstig gevoel. Wat moest ik doen?

Ik had genoeg gehoord over onderkoeling – een te sterke daling van de lichaamstemperatuur – om te weten dat ik uit de regen moest zien te komen. Het was februari, dus de regen zou ’s avonds in ijs veranderen. Ik moest droog worden maar m’n kampspullen waren te ver weg. Toen zag ik gelukkig een ondiepe rotsspleet. Ik hurkte erin, er was precies genoeg plaats voor mij. M’n hond kon er niet bij en die stond kletsnat te rillen en met haar staart te zwiepen. Ik wilde wachten tot de plensregen op zou houden, het leek uren te duren. Het was duidelijk dat we daar niet in de regen konden blijven. Ik moest bewegen en m’n bloed laten stromen, maar in de koude woestijn bleef het gieten. Wat kon ik nu doen?

Ik geloof dat dat de eerste keer in m’n leven was dat ik echt met God sprak. Ik sprak zo intens met Hem als ik nog nooit gedaan had. Ik zei dat m’n hond en ik in groot gevaar verkeerden als we niet droog konden worden voor het water ijs werd, of als de regen dagenlang zou duren en we geen eten konden vinden of een vuurtje aanleggen.

Ik zei mijn Hemelse Vader dat ik nu wist dat het Boek van Mormon waar was en dat ik op zending wilde gaan om anderen aan te sporen het ook te lezen, zodat zij tot dezelfde conclusie konden komen.

Ik staakte mijn smeekgebed even om te luisteren. Ik had waarschijnlijk gedacht dat de regen op zou hou-

den maar daar was geen sprake van, nog steeds vlaagde het water omlaag.

Zoals toen had ik nog nooit gebeden. Plotseling kreeg ik de gedachte dat de Heer zijn deel zou doen als ik daar maar wegging. Misschien zou Hij me kracht geven om tegen de kou te kunnen, maar ik moest uit de spleet kruipen en in beweging komen.

Ik voelde me heel rustig toen ik de rotsen achter me liet. M'n hond en ik liepen zowat honderd meter in de stortregen, tot we op open terrein kwamen. M'n schoenen, m'n kleren, m'n lucifers: alles was doornat, en nog steeds viel de regen met bakken op me neer.

Maar ik ging door, met een gebed in mijn hart om sterk genoeg te zijn en te weten wat ik moest doen, en plotseling zag ik een zacht licht boven me. Ik keek om me heen. Het regende niet meer!

Ik stond stil en keek naar de blauwige bergen. Het regende alleen niet waar ik liep en een flink stuk om me heen. Ik zag een grote cirkel om me heen en aan de rand daarvan zag ik de regen als een grijze sluier. Het was ongelooflijk. Het licht viel zachtjes rond me. Ik begon warmer en droger te voelen en kon uit de woestijn komen."

Het was doodstil in de kapel. Ik had het idee dat ik niet meer in de kerk was maar in die blauwe bergen in de regen met die zendeling. En Robert ook.

Ik hoorde mezelf ademen en m'n hart kloppen. Het tekenpapier viel op de vloer. Robert schoof dichter naar moeder toe en zij legde haar arm om hem heen. Het leek alsof wij daar in die avondmaalsdienst door ons eigen licht omring werden. □

Een zacht, verkwikkend licht viel op me en ik voelde me warm en droog, hoewel ik helemaal doorweekt was door de regen die me nu als een grijze sluier omringde.

En het geschiedde in die dagen,
dat Jezus Nazaret in Galilea
verbet en Zich door Johannes in de
Jordaan liet dopen. En terstond, toen
Hij uit het water opsteeg, zag Hij de
hemelen scheuren en de Geest als
een duif op Zich nederdalen. En een
stem kwam uit de hemelen: Gij zijt
mijn Zoon, de geliefde; in U heb Ik
mijn welbehagen.

Marcus 1:9-11
